QUA

NHỮNG NẺO ĐƯỜNG

VÕ THUẬT

CALIFORNIA 2013

Trong nghĩa tình Thầy Trò và lòng Tri ân, xin được:

_ Thành Kính Tưởng Niệm các bậc Thầy đã khuất núi
_ Thành Kính Tâm Vọng các bậc Thầy ẩn danh
_ Thành Tâm Bái Tạ các bậc Thầy còn tại thế

trên các nẻo đường Võ thuật qua những thời gian và hình ảnh quê hương Việt Nam thân yêu luôn mãi khắc ghi trong tâm can.

Môn sinh Võ Thuật Việt Nam.

Vài lời thưa trước,

Những trang chữ trong tập sách nhỏ này, tuy được thực hiện bằng hình thức in ấn quen thuộc nhưng xin được thưa ngay rằng đây không phải là một ấn phẩm, dù dưới bất cứ khía cạnh nào.

Đơn giản và chân tình, chỉ là những gói ghém và trải bầy thật yêu quý về một con người nhỏ nhoi và bình thường như những con người nhỏ nhoi bình thường khác nơi cuộc sống. Và con người nhỏ nhoi bình thường ấy đã ở giữa chúng tôi qua nhiều thời khoảng và cảnh đời, ghi đậm dấu những kỷ niệm đằm thắm không thể nào quên.

Sự nhắc nhớ trong một thoáng bồi hồi xao xuyến, bất chợt như kỷ vật bé mọn vẫn luôn mãi được lưu giữ và nâng niu cho mối thâm tình Thầy trò - Bạn hữu – Anh em, khi chúng tôi đã cùng đi qua những nẻo đường Võ thuật từ buổi nào.

Trân trọng,

Nhóm thân hữu Võ đường Thần Phong

Nhóm thân hữu Vịnh Xuân Quyền

và Thân hữu Võ thuật Việt Nam.

VÕ THUẬT

Thầy Hoắc phi Hùng

Thầy Nguyễn mạnh Đức

Thầy Sây Pạc

Thầy Phùng quang Sanh

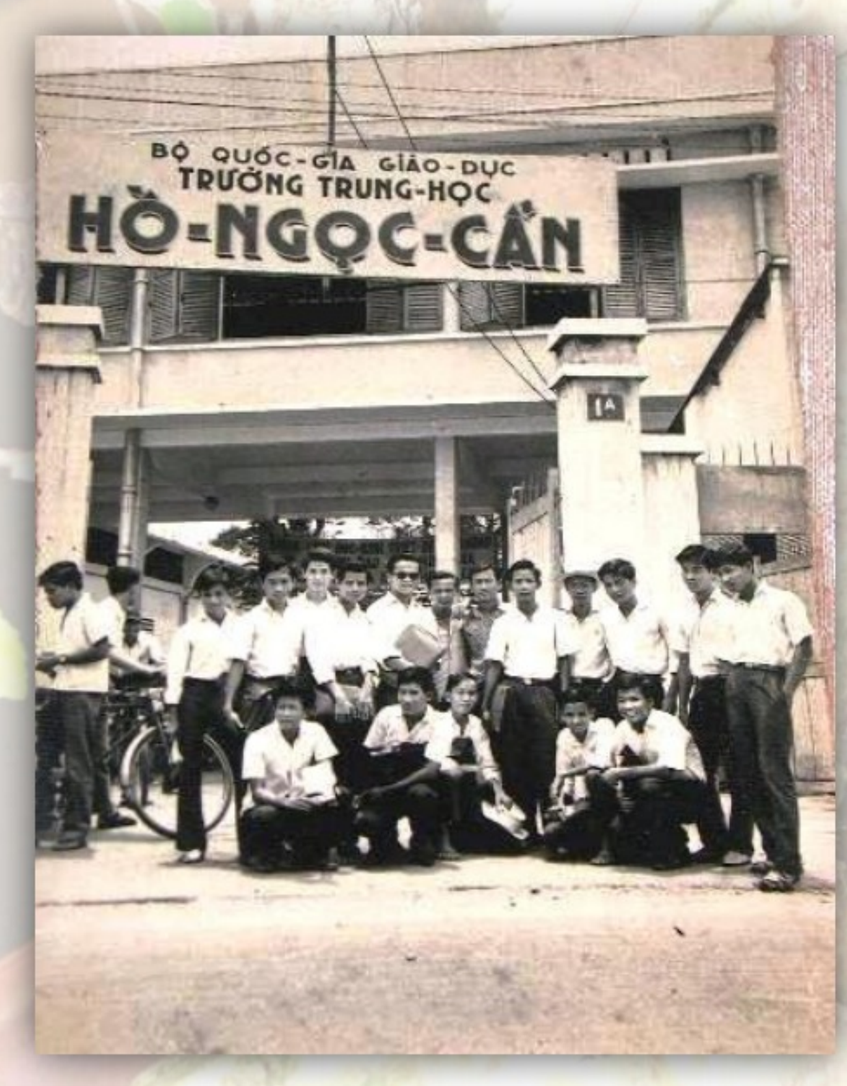

Mẹ, hiền thê và các con:

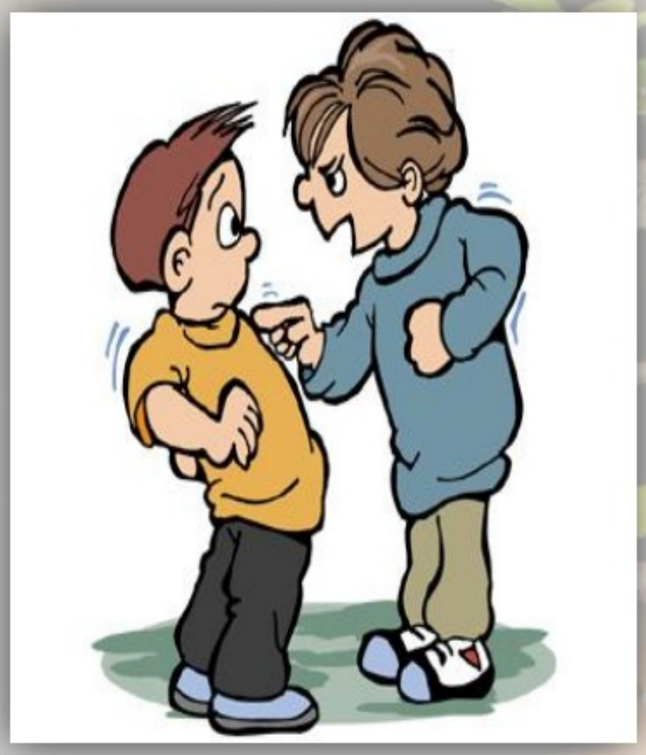
nguồn năng lực ủng hộ vô biên

NGƯỜI BẠN QUÍ

Hơn nửa thế kỷ đã qua, nói cho đúng là 53 năm về trước, khi bước lên Đệ Nhị Cấp, tất cả học sinh các lớp Đệ Tam chúng tôi khoảng 220 người, từ Trung Học Nguyễn Trãi được gởi tạm vào học trong dãy nhà ngang của trường Petrus Ký, trong lúc chờ đợi chính thức sẽ nhập vào Trung Học Chu Văn An hoàn tất việc xây dựng trường ốc cơ sở. Hàng ngày đạp xe từ Gia Định đi học rất xa nên người anh lớn của tôi đứng đơn xin chuyển tôi về trường Hồ Ngọc Cẩn.

Đơn xin đổi trường được chấp thuận làm tôi buồn bã vô cùng, bỗng nhiên bị mất đi những bạn bè thân quen gần gũi nhau suốt 4 năm trẻ thơ vui đùa. Vào trường mới, cảnh quan hoàn toàn xa lạ bỡ ngỡ, mà cơ thể tôi sao lúc đó thật kỳ cục, mãi không chịu phát triển, đến chính những học sinh dưới lớp cũng to lớn hơn tôi. Bởi thế hàng ngày đi học mối mặc cảm cứ canh cánh bên lòng, đến gần 2 tháng sau mới dần dần có lại niềm tin. Vì sao? Sau này đã hiểu vì lúc đó tôi bắt đầu có được lòng quí mến của những bạn mới cùng lớp và tôi đã biết ơn họ mãi mãi. Trong số bạn mới này đáng kể nhất là Trần Như Đẩu. Chúng tôi thân thiết rất nhanh dù anh Đẩu lớn hơn tôi hai tuổi và cao hơn nửa cái đầu. Kề cận nhau hàng ngày chẳng khác chi ruột thịt, anh lúc nào cũng cáng đáng hết khó khăn, nhường nhịn dành cho tôi những gì nhẹ nhàng dễ dãi.

Đã nhiều lần tôi bị thằng H. học kém một lớp kèn cựa, gây gổ bắt nạt, lần nào tôi cũng cố bỏ qua, cuộc sống mồ côi như tôi được anh chị nuôi nấng cho ăn học, tôi rất sợ bị đuổi khỏi trường thì tương lai về đâu? Cho đến một hôm, tức nước vỡ bờ, tôi nhịn nhục đạp xe chầm chậm mặc nó đi bên cạnh chửi rủa tục tằn… Từ từ cách xa dần khỏi trường học, bất ngờ tôi quăng xe đạp nhào tới nắm cổ thằng H. tát cho nó mấy cái bạt tai, nó té xuống đất tôi dậm lên trên ngực chỉ vào mặt nó quát lên "Hãy để tao yên nghe chưa!" Khi về nhà tôi mới thấy hối tiếc và đầy lo âu, lúc đó mong gặp Đẩu hết sức vì nghĩ tới ngày mai thằng H. có thể sẽ kéo đám bạn du côn phục hận. Chờ lâu chịu hết nổi, sau bữa cơm tôi vội đạp xe lên nhà anh kể lể sự tình. Anh chỉ cười thích thú, vỗ vai tôi an ủi khen tôi can đảm vượt sợ hãi dám đứng lên bảo vệ danh dự. Hôm sau tan trường, anh kèm theo bên cạnh đưa về tận nhà, bỏ xe đạp chở tôi đến thẳng khu nhà thằng H. nơi có đám du côn nổi tiếng tỉnh Gia Định. Trông Đẩu hoàn toàn bình tĩnh thản nhiên ngang tàng ngồi gác chân trên ghi-đông xe gắn máy "Fip" chờ đợi cuộc đụng độ. Nhìn anh tôi học lây được lòng tự hào vững chãi. Chờ khá lâu vẫn không có gì xảy ra, bất chợt nhìn thấy thằng H. anh vẫy nó lại và bảo rằng "Tao là Trần Như Đẩu đây, chú mày tránh xa bạn tao nghe chưa, đừng để tao phải trở lại đây dẹp tan tụi bay".

Từ đó Đẩu khuyên tôi phải học võ, võ nghệ cho ta lòng tự tin, đằm tính, không ưa gây hấn và sẽ không bao giờ mang cảm giác sợ hãi khi cần đứng lên bảo vệ kẻ yếu, chống cường bạo. Anh đưa tôi giới thiệu với thày Watanabé, anh tâm sự đã học nhiều loại võ nghệ từ Judo, Jiu Jitsu tới Thiếu Lâm Bắc Phái, anh thụ giáo từ các thày danh tiếng trọng vọng, quyền pháp của võ ta các miền Bắc Trung, Nam. Anh bảo tôi nắn cườm và bàn tay của anh rắn chắc như sắt thép. Quả thật tôi đã chứng kiến tận mắt lòng quả cảm cương trực của Đẩu khi binh vực người bạn nhỏ là chính

tôi. Đẩu càng làm tôi thán phục và trọng nể hơn nữa vì dù thân thiết với tôi đến thế mà anh không bao giờ khoe khoang cho đến khi hữu sự tôi mới biết rõ anh hơn. Đẩu còn kể cho tôi đã có một lần hai thằng du côn trong trường ưa thích đập lộn, chúng bị anh dợt cho một trận nên thân. Tức tối chúng thách anh có dám tìm vào khu đồng Ông Cộ sào huyệt bọn du đãng lò Heo? Dĩ nhiên Đẩu lỳ lợm tìm vào liền, chung cuộc ẩu đả xảy ra, anh cố tả xung hữu đột và lãnh mấy cái đòn gánh vào vai, đau nhưng có sao đâu! Từ đó bọn du đãng đã chừa mặt anh không dám đụng độ nữa. Những ngày tiếp theo, anh không quản ngại hàng ngày vòng xuống đón tôi cùng đi học kể cả những buổi tối học tư thêm Pháp văn của thày Vũ Đình Mẫn dù trường thày Mẫn cách nhà anh chỉ vài phút. Hàng ngày chúng tôi đi bơi lội hồ tắm Đại Đồng, ra sân vận động tập tành nặng nhọc cho cơ thể cường tráng. Thật bổ ích cho cậu bé bắt đầu lớn như tôi. Đẩu đã khuyến khích và chỉ dẫn thêm những bí quyết của võ học, anh nói thao thao bất tuyệt một cách thành khẩn, không dấu diếm che đậy, dù thường ngày trong lớp Đẩu là kẻ ít nói và trầm tính nhất trong đám bạn hữu, tôi thấy trong mắt anh rực lên niềm đam mê quyền pháp. Chẳng phải vì lòng quí mến của tình bạn giữa anh và tôi mà bản tính anh đầy cởi mở hết lòng giải thích cặn kẽ, hình như trong anh tôi đã tìm thấy sự chân thật của lòng cương trực và rộng lượng. Nghe lời anh tôi xin nhập học Trường Nhu đạo Quang Trung của Thày Thích Tâm Giác.

Cuối năm 1962 Đẩu gia nhập vào Không Quân rồi được tuyển lựa đi Mỹ du học và trở thành Phi Công. Tình bạn giữa anh và tôi tạm bị chia lìa mỗi người một ngả. Chiến tranh càng ngày càng khốc liệt để hơn hai năm sau tôi cũng nhập vào quân chủng Không Quân mới được biết tin anh đang bay Trực thăng làm việc ở Bình Thủy Cần Thơ.

Gặp lại nhau câu đầu tiên tôi muốn hỏi anh về Đại tá Lưu Kim Cương, quả đúng vậy hai người rất mật thiết vì gặp nhau cùng một tụ điểm là "Đam mê Võ thuật", thêm nữa còn có Chuẩn tướng Nguyễn Huy Ánh đã cùng anh tầm thầy học võ Hậu Giang. Khi Đại tá Cương được chỉ định làm Tư lệnh đơn vị chúng tôi ở Tân Sơn Nhứt, ông đã ra lệnh tất cả các sĩ quan, đặc biệt các Phi công bắt buộc phải ghi tên học Tae-Kwon-Do tại võ đường Thần Phong hoặc mỗi ngày phải nhận nhiệm vụ Sĩ Quan Trực. Võ đường đang dưới sự điều hành của một người bạn vong niên của tôi là anh Sĩ Phú. Quan niệm của Đại tá Cương chẳng khác sự nghĩ suy của anh Đẩu, muốn tạo ra một thế hệ mới sống hùng sống mạnh theo tinh thần võ sĩ đạo, quả cảm, cương trực, đằm thắm nhưng không e dè sợ hãi, luôn mang sẵn trong tâm hồn lòng hiệp sĩ bênh vực kẻ yếu mềm. Tại Thần Phong, một lần nữa gặp may mắn tôi được một người bạn quí khác là anh Kim Phúc Nam truyền dạy võ nghệ, nhưng quả thật tôi không có những mê say như anh Nam anh Đẩu nên học võ chỉ để tự vệ, lại thêm bay hành quân liên miên thiếu lòng sốt sắng theo đuổi để tiến lên cao hơn, quả là một sự hối tiếc mất đi một cơ hội quí báu trong đời….

Bây giờ ngồi viết về một người bạn quí, thời gian thân ái cùng nhau chia sẻ ngọt bùi dù rất ngắn chỉ vài năm thôi, nhưng anh Đẩu đã khắc sâu vào tâm khảm tôi một mẫu người quả cảm, hết lòng vì bạn, tấm lòng rộng mở vì tha nhân, chân thành sẵn sàng chỉ dạy những hiểu biết sâu xa mà anh đã học hỏi và tự gặt được. Con đường anh chọn đi hoàn toàn đúng theo mơ ước từ thuở còn trai trẻ, ngày nay bước qua tuổi thất thập, từng trải suốt đời người tầm sư học đạo dùi mài võ thuật để ngày nay anh trở thành bực thày đáng kính trong nhiều loại võ thuật khác nhau Thái Cực Đạo, Nội công Hồng Gia La Phù Sơn, Thiếu Lâm Bắc Phái, Vịnh Xuân, Khí công… quá nhiều môn phái mà tôi không thể nhớ hết. Những lời này viết về Đẩu, tôi thành tâm ước mong anh đã tìm được nhiều đệ tử chân truyền để võ học Việt Nam yêu dấu không bao giờ mai một và sẽ lưu truyền mãi mãi cho các thế hệ hàng trăm năm sau.

Một sự thông thì vạn sự đều thông, thân mến chúc người bạn quí mỗi ngày sẽ còn sáng tạo nhiều đường quyền tuyệt diệu.

Mùa Xuân California 2013
Phạm Hi Oánh

Giáo sư Đặng Thông Phong

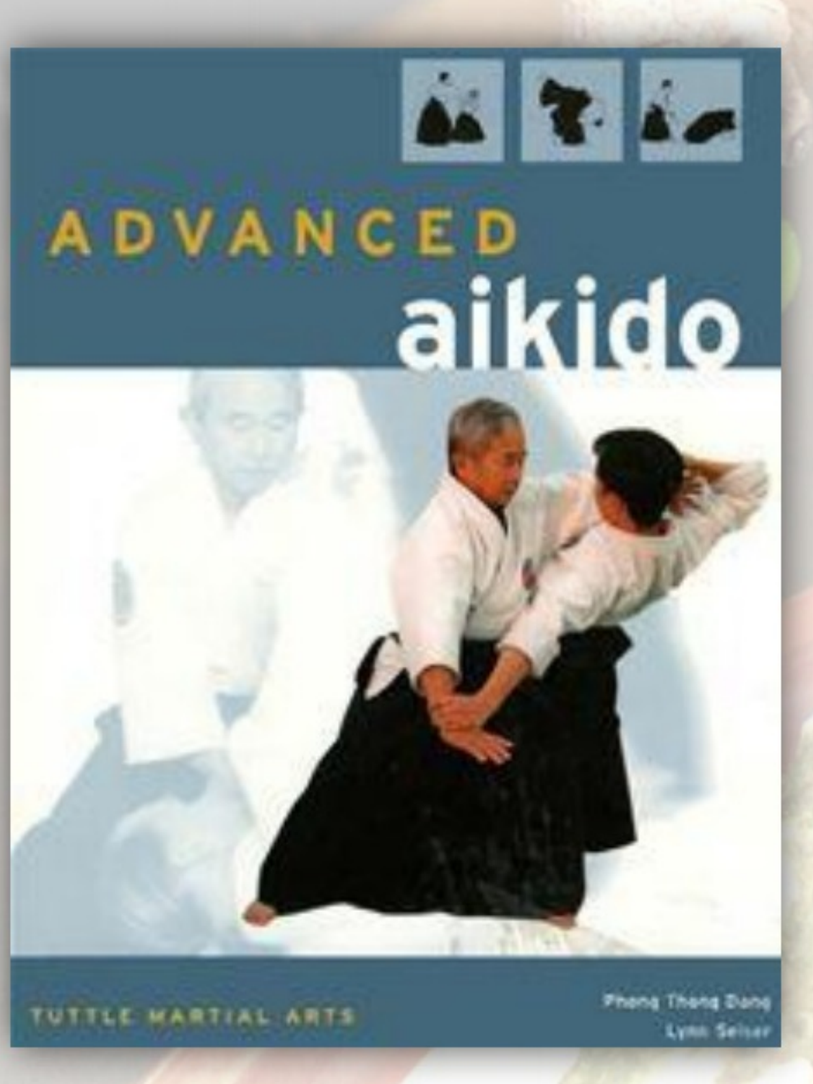
Anh TRẦN NHƯ ĐẨU, như tôi đã biết…

Giữa thập niên 60 ở Saigon, phong trào luyện tập Nhu đạo chưa được phát triển mạnh như sau này. Tuy vậy, giữa các Võ đường vẫn thường xuyên tổ chức những trận đấu giao hữu để khích lệ tinh thần luyện tập của các võ sinh cũng như để quảng bá cho bộ môn Judo. Trong những dịp như thế tôi đã gặp anh Trần Như Đẩu, lúc đó là một đai Nâu của Võ đường Watanabe.

Sau này, khi anh Đẩu đã nhập ngũ và tham gia tích cực trong phong trào võ thuật Không Quân, tôi có nhiều cơ hội gặp anh thường xuyên hơn nơi những buổi họp định kỳ của Tổng hội Võ thuật Quân đội hoặc qua các lần tranh giải Thái Cực Đạo hàng năm. Và từ đó anh em chúng tôi có mối giao hảo thân thiết.

Biết anh có thời gian là Giám đốc Võ đường Thần Phong trong Căn cứ Không Quân Tân Sơn Nhất và gắn bó rất chặt chẽ với hoạt động võ thuật của Quân Chủng Không Quân nên tôi có trao đổi với anh để đưa thêm Aikido thuộc Aikikai vào huấn luyện tại Võ đường này bên cạnh Aikido Yosheikan đã hoạt động ở đây. Mọi việc đang tiến triển tốt đẹp thì Quốc nạn 30 tháng Tư năm 1975…

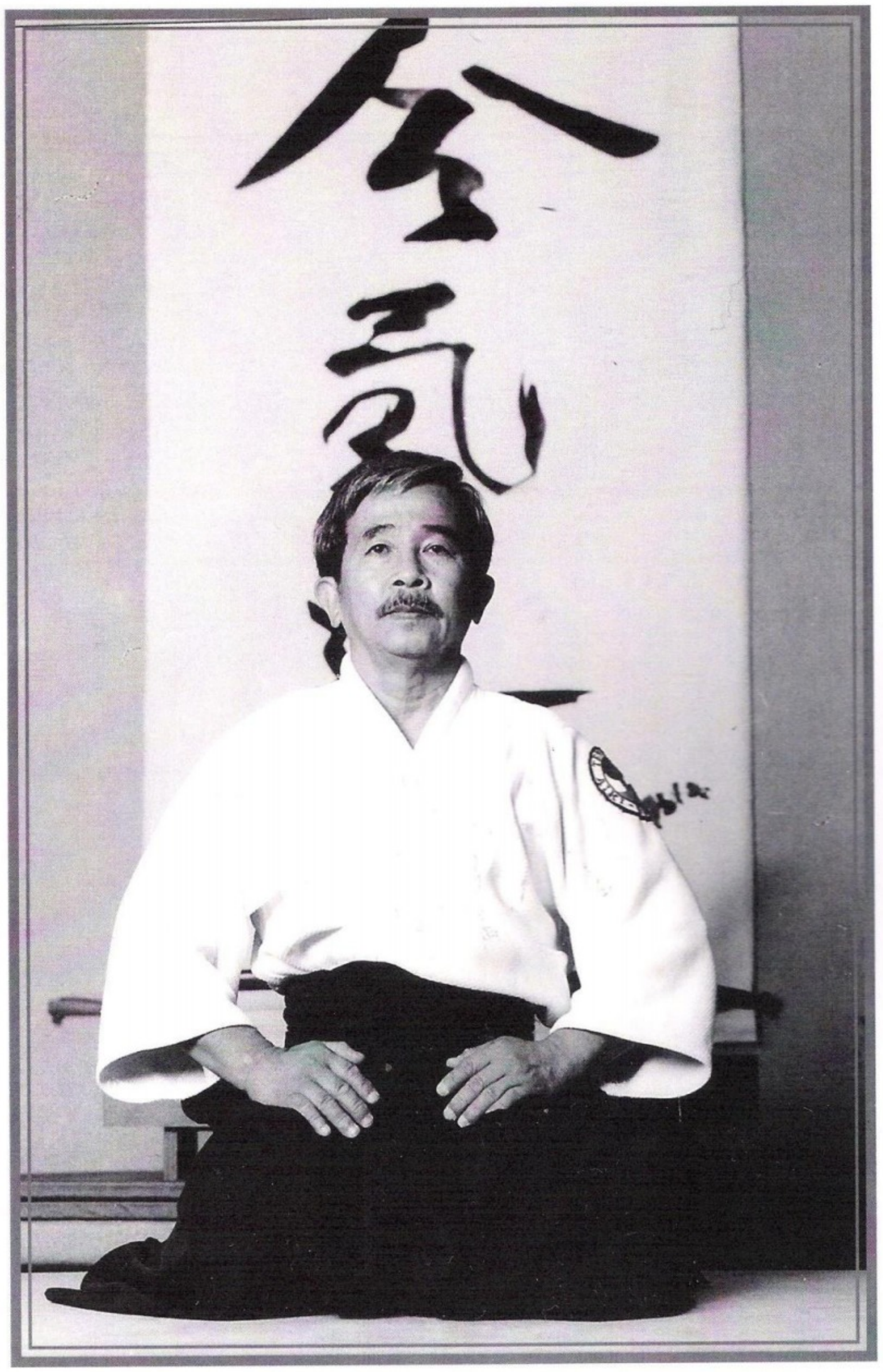
Đi tù cải tạo về, chúng tôi gặp lại nhau và anh Đẩu giới thiệu môn Nội công Hồng Gia La Phù Sơn với tôi vì biết tôi cũng say mê võ thuật như anh. Những ngày sau đó anh đưa tôi đến gặp Thầy anh là Cụ Nguyễn Mạnh Đức, người đã mang Hồng Gia La Phù Sơn vào Việt Nam từ những năm tháng xa xưa. Sau vài lần gặp gỡ, Cụ khuyên tôi nên học Thái Gia vì vóc người tôi thích hợp hơn với bộ môn này. Chẳng được bao lâu thì tôi vượt biển ra đi nên tôi không có cơ hội luyện tập nhiều. Dù vậy, thời gian này cũng đủ để lại nhiều kỷ niệm thật đáng nhớ với anh Đẩu cho riêng tôi. Và cũng nhờ dạo ấy, tôi mới được hiểu thêm nhiều về Anh, một con người say mê võ thuật biết mấy. Tính tình thì thật hào sảng, phóng khoáng. Dù khi đó anh đã đạt được nhiều tuyệt kỹ võ thuật nhưng lúc nào cũng sẵn sàng, luôn muốn chia sẻ mọi hiểu biết của mình cho mọi người. Tôi vô cùng quí mến anh vì hai chúng tôi đã gặp nhau trong cùng quan điểm và hành xử như thế.

Ở Hoa Kỳ, chúng tôi lại được tái ngộ và tôi biết ra rằng niềm say mê võ thuật trong anh vẫn y nguyên như trước đây. Nhưng rồi vì hoàn cảnh nên mỗi người chúng tôi phải đi theo một hướng riêng. Tôi thì mở võ đường để truyền bá và phát triển môn phái Aikido Tenshinkai. Còn anh Đẩu, tuy vẫn phải đi làm vì sinh kế nhưng vẫn không quên việc huấn luyện, đào tạo môn sinh, dù số lượng có giới hạn nhưng thật chọn lọc. Đến nay, đã ngoài bẩy mươi nhưng anh vẫn không ngừng thao luyện mỗi ngày.

Đến nhà thăm anh, mới biết anh còn một say mê khác nữa về nghệ thuật Bonsai, Tiểu cảnh và Non bộ, những môn chơi công phu và kỳ thú. Những tác phẩm loại này của anh đều được tạo hình bốn mặt, đứng ở góc cạnh nào mà nhìn cũng thấy tuyệt hảo. Tôi có ý nghĩ rằng trong anh chừng như đang chuyển hướng từ "Võ đạo" sang "Tâm đạo" thì phải... Đây không phải là điều dễ dàng gì và không phải ai cũng có thể thực hiện được.

Không biết có khách sáo hay là thừa thãi khi tôi nói rằng rất mến phục anh, anh Trần Như Đẩu!

Master ĐẶNG THÔNG PHONG

- Chủ Tịch, Sáng Lập Tổng Cuộc Tenshinkai Aikido Quốc Tế

- Giám Đốc Đạo Đường Westminster Aikikai

Grand Master Văn Bình, anh Trần Như Đẩu, Phan Đăng Khoa và Đại Sư Nam Tae Hi 남태희 (南太熙)

Tôi theo học Thái Cực Đạo với Võ sư Nam Tea Hi từ những ngày đầu, ngay sau khi Ông đến Việt Nam năm 1960 trong chức vụ Trưởng đoàn Võ sư Đại Hàn, và tôi đã có Huyền đai đệ III đẳng trước khi vào Không Quân. Lúc đó, chỉ mới có khoảng trên mười Võ sư Việt Nam ở cấp đẳng này. Vì thế khi được chuyển về Tân Sơn Nhất dạo đầu năm 1967, tôi được Trung Tá Lưu Kim Cương, Không Đoàn Trưởng Không Đoàn 33 lúc ấy, chỉ thị đích danh về Võ đường Thần Phong để làm Phụ tá cho các Huấn luyện viên Thái cực đạo Đại Hàn huấn luyện và đào tạo thế hệ Võ sinh Thái cực đạo đầu tiên cho Quân chủng.

Trong số các quân nhân Không Quân theo học, anh Trần Như Đẩu là một người khá nổi bật, không phải vì anh là một Hoa tiêu trực thăng từ Phi đoàn dưới Cần Thơ lên, mà chính vì sự siêng năng, chuyên cần và rất tích cực trong tập luyện một cách miệt mài của anh. Do vậy, tôi rất quí mến và luôn sẵn sàng cùng anh thao luyện thêm ngoài những giờ tập chính thức. Vốn đã có sẵn Huyền đai Nhu đạo nữa nên anh luyện tập có phần hiệu quả hơn và nhanh hơn những người khác và sớm trở thành một trong những Huyền đai I đẳng Thái Cực Đạo đầu tiên của Võ đường Thần Phong Không Quân dạo ấy.

Thời gian anh được bổ nhiệm về làm Giám đốc Võ đường cũng là lúc chúng tôi trở thành tâm giao, thân thiết gần gũi hơn lên. Tôi rất quí tính kỷ luật, ngăn nắp của anh và không thể quên anh là một người say mê võ thuật vô cùng. Anh luôn bên cạnh các anh em Võ sư Huấn luyện viên chúng tôi và theo sát các lớp học, tạo nên một bầu không khí tươi vui chan hoà trong Võ đường.

Mối giao tình huynh đệ tốt đẹp giữa anh em chúng tôi từ dạo đó cho đến tận bây giờ vẫn luôn bền chặt không có gì có thể làm cho thay đổi đi được.

Dù ở xa nhau, nhưng tôi hằng nhớ đến anh trong tâm tình quí mến và những lời nguyện chúc an lành.

Võ Sư Kim Phúc Nam

Virginia

Grand Master PHẠM GIA CỔN

Vài hàng cùng đồng đạo Trần Như Đẩu,

Thoảng qua đã quá nửa đời người, kể về binh nghiệp, võ nghiệp lẫn nghệ thuật Bonsai, Đại Sư họ Trần luôn mang niềm háo hức, hứng thú và những chuỗi ngày đam mê cuồn cuộn.

Chúng tôi gặp nhau từ thập niên 60. Khi đó, Võ Sư Nguyễn Văn Hoàng, Võ Sư Trưởng VĐ Taekwondo của Sư Đoàn Nhẩy Dù và tôi thường gặp gỡ trao đổi với Ông là giám đốc và Võ Sư Kim Phúc Nam của VĐ Thần Phong Không Quân, người láng giềng thân thiết trong vòng đai phi trường Tân Sơn Nhất, Saigòn.

Kẻ đồng điệu thường tìm nhau trong cung bậc, trong ngẫu hứng và trong những thú vui tao nhã, chàng thích Bonsai. Tôi thì lại vui với âm nhạc.

Chẳng cần nói nhiều về những thành công võ nghiệp của Ông, đó là điều ai cũng hiển nhiên

công nhận, với tôi, Đại Sư Trần Như Đẩu là một nhân tài hiếm có của Việt Nam. Thật đáng khâm phục, với tuổi "cổ lai hy" ông vẫn khổ luyện võ thuật hàng ngày.

Grand Master Phạm Gia Cổn

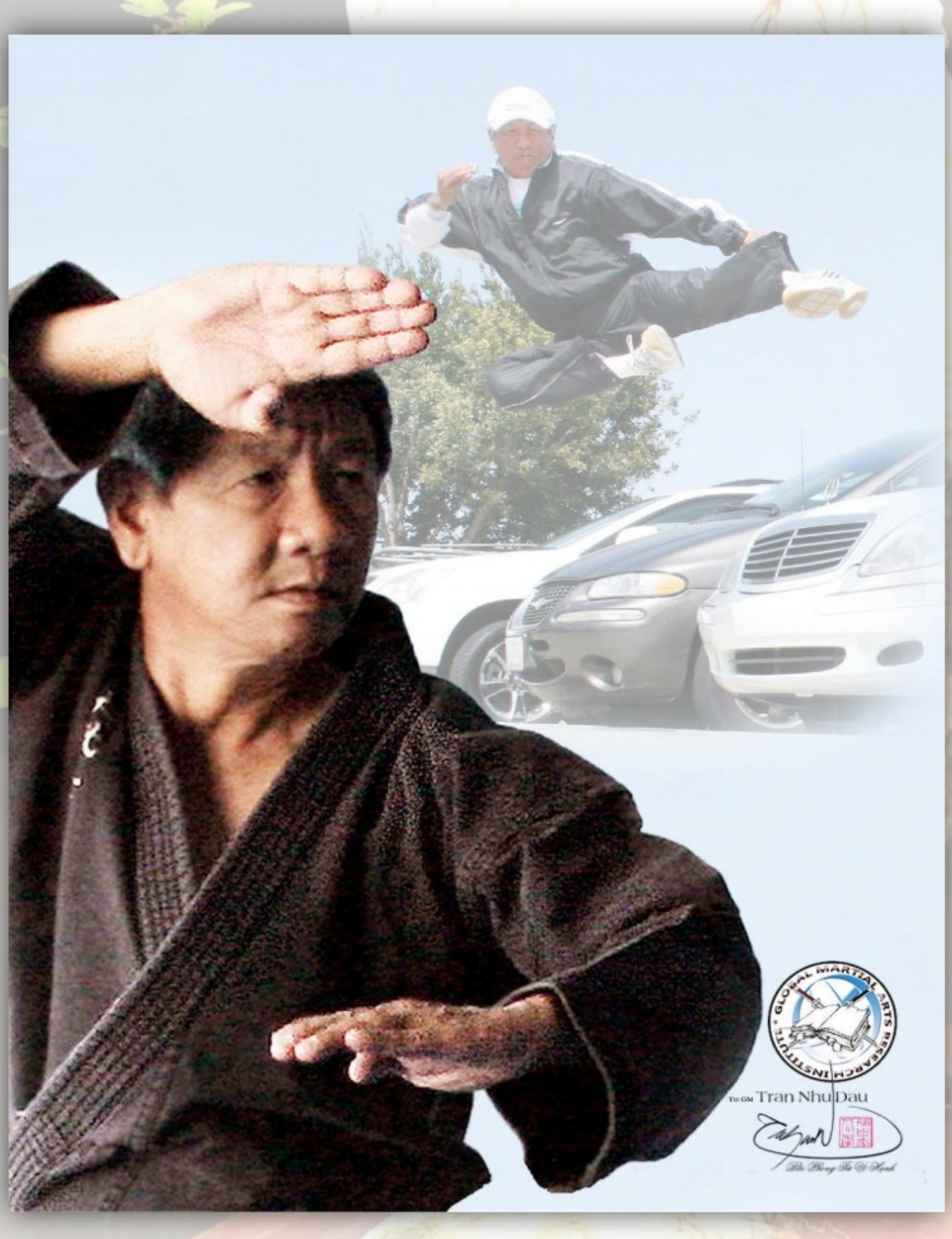
Hapkido, Taekwondo

VN Thất Sơn Thiếu Lâm

Sáng Lập Thể Dục Khí Công Hoàng Hạc

Grand Master Từ Võ Hạnh

Khách tài hoa, khiêm cung vốn dĩ khó kiếm.

Thời gian vùn vụt như gió thoảng mây bay, nhanh tựa ánh chớp chiều đông. Quay mặt nhìn lại, đã hơn năm mươi hai năm kể từ ngày bắt đầu làm quen với võ nghệ.

Trong thời gian giữ chức vụ Quản Lý Nguyệt San Võ Thuật (1969-1972) và Giám Đốc võ đường Đại Học Luật Khoa Sài Gòn, tôi có duyên gặp nhiều danh sư, đa phần tài nghệ siêu quần, phong lưu nhã nhặn, ngày đó chưa đủ cơ duyên hạnh ngộ nhưng tiếng tăm anh Trần Như Đẩu đã được giới võ thuật nhắc đến như một hình tượng đầy bản lãnh.

Lần bước tha hương, sang tận Hoa Kỳ lại gặp nhiều khuôn mặt trong giới võ lâm nay đà lớn tuổi, đa phần lo toan chuyện cơm áo nên chẳng mấy ai tha thiết đến Võ nghệ, lòng thật ngậm ngùi! may thay vẫn còn lác đác vài chục võ sư còn hăng say khổ luyện, tha thiết mở lòng truyền bá võ công cho hậu thế, ĐVS Trần Như Đẩu là một nhân vật tài hoa, hiếm hoi trong số đó!

Chẳng cần nhiều giấy mực để đề cập đến võ nghiệp, đến thú vui cây cảnh, đến sự thanh thản bình an, đến những hành trang tô điểm cuộc sống cho riêng ông cũng như hào phóng chia sẻ nghệ thuật cùng quần hào thiên hạ.

Chẳng cần áo thụng vái nhau, chỉ xin đề tặng hai câu thơ như chút kỷ niệm về sau, chắc cũng đủ cho một thoáng ân tình võ hữu:

Ung dung tung cước ngang Trời

Vung tay tuốt kiếm rạng ngời Nam trang…

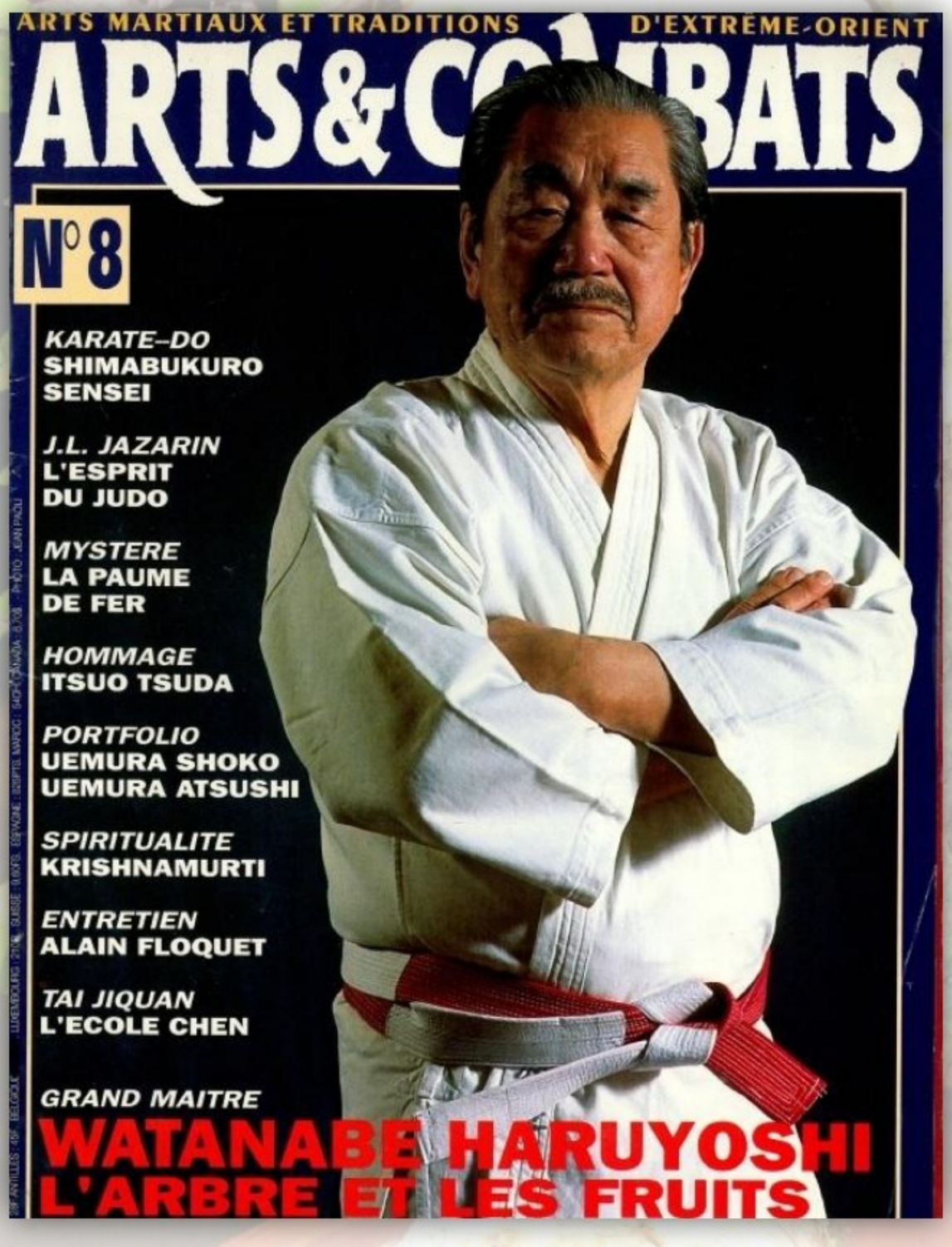
Trang hào kiệt miền Nam phong lưu khắp chốn, mấy khi chịu ngưng tay, e vẫy vùng chưa thỏa chí! Chúc Anh hoan hỉ với Đạo sống của chính mình.

Nhã kính,

Bắc Phong Từ Võ Hạnh

Chưởng Môn Bắc Phong Võ Đạo

Grand Master WATANABE HARUYOSHI

Sau này là Đệ nhị Sư Tổ của dòng phái Budo Yoseikan

Tôi sinh ra đời tại tỉnh Thái Bình năm 1940, tuổi Canh Thìn. Năm lên 6, Mẹ tôi gửi tôi lên Hà Nội học, đến lớp Nhất và lớp Nhì tôi học với thầy Bùi văn Bảo tại trường tiểu học Lý Thường Kiệt ở phố Sinh Từ. Sau đó tôi thi tuyển vào Đệ Thất trường Chu văn An. Học hết 2 năm xong lớp Đệ Lục thì tôi theo Mẹ vào Saigon lánh nạn cộng sản! Tôi tiếp tục học đến năm 1956 thì đậu bằng Trung học.

Vì yêu võ thuật, hè năm đó tôi gặp thầy WATANABE và xin học võ với Thầy. Thầy vui vẻ nhận lời. Sau 2 năm cần cù học tập, tôi được thi lên đai Nâu và chính thức được làm Huấn luyện viên của trường Vũ Thuật Học Đường (VTHD), phụ với Thầy để hướng dẫn các đàn em. Sau 3 năm đeo đai Nâu,

đến năm 1961 thì Võ sư TAKAHASHI của Trung tâm Cercle Sportif Saigonnaise đại diện cho trường KODOKAN, TOKYO, JAPAN tổ chức thi tuyển lên đai Đen.

Năm đó có rất nhiều trường võ tại Saigon và các tỉnh cũng đưa võ sinh của họ cùng đi dự thi, con số lên đến khoảng 150 thí sinh. Luật lệ thật khắt khe! Các võ sinh cùng trường không được đấu với nhau, để tránh tình trạng nhường điểm, vì vậy Ban giám khảo sắp xếp các võ sinh khác trường phải giao đấu cho có sự công bằng. Mỗi võ sinh phải đánh hạ 6 võ sinh của trường khác mới được chính thức công nhận lên đai Đen và chính thức là Hội viên của KODOKAN.

講道館館員之証
KODOKAN MEMBERSHIP

No. 1117
NAME. Pham Quang Trinh
BIRTH. le 3 juillet, 1940
REGISTERED. 26/4/1963

講 道 館
K O D O K A N

Trường tôi Thầy chọn 5 võ sinh là Hoàng xuân Dần, Nguyễn bội Hoàn, Vũ văn Trọng, Phạm quang Trình và Nguyễn ngọc Bảo dự thi. Đợt đầu Dần và Hoàn trúng tuyển, Trọng và Trình trúng tuyển kỳ sau, còn Bảo bị rớt và sau đó không thấy tiếp tục đến tập nữa. Đội Cảnh-sát có 2 thí sinh là Cơ và Xuân trúng tuyển. Đội Cercle Sportif Saigonnaise có 2 thí sinh trúng tuyển là Vinh và Nguyễn thái Bảo. Như vậy là cả nước chỉ có 8 võ sinh được chính thức đeo đai Đen quốc tế KODOKAN!

Khi tôi lên đai Đen thì sư đệ Trần như Đẩu đang đeo đai Nâu. Sư muội Thiếu-Anh lúc đó cũng đang đeo đai nâu, là người chuyên biểu diễn Kata và tự vệ Nữ với Nguyễn bội Hoàn và tôi. Giữa năm 1962 Đẩu tâm sự muốn gia nhập Không quân, tôi khuyến khích anh nên đi theo lý tưởng mình đã chọn. Thế là Đẩu giã từ Thầy và các võ sinh đồng môn rồi lên đường vào Quân đội.

"Đai đen Ngũ đẳng" Nhu Đạo tôi đeo là đai mà Thầy Watanabe từng đeo nhiều năm, sau này Thầy tặng tôi và nói "Con đeo đai này khi phát bằng cho các Sư-đệ thì anh em thấy Đai này cũng như thấy mặt Thầy"

Tới năm 1964 tình hình chiến sự sôi động, có lệnh động viên và bạn bè nhập ngũ rất nhiều. Tôi cũng đành bỏ trường đại học Kiến Trúc để ghi tên gia nhập Quân chủng Không quân theo bạn thân là Hồ kim Giàu và bạn Nguyễn thái Bảo, cùng các sư đệ Phan tất Đắc và sư đệ Trần như Đẩu. Tôi còn nhớ sau khi tốt nghiệp Trực thăng tại Hoa Kỳ về nước, Đẩu có mua tặng tôi một bộ đồ Jean trắng... tôi giữ mãi kỷ niệm đẹp đó!

Sau 2 năm dự khóa huấn luyện Phi-hành tại Hoa Kỳ, tôi tốt nghiệp tại căn cứ Không quân Randolph. Chúng tôi, gồm 16 sinh viên Sĩ-quan được chuyển qua căn cứ Không quân EGLIN AFB để tập thả bom và bắn rocket. Sáu tháng sau đó 7 anh em tốt nghiệp và trở thành Phi công chiến đấu cơ chuyên bay con Trâu Điên SKYRAIDER, trong khi chín sinh viên Sĩ-quan còn lại bị rớt phi hành và được chuyển qua ngành không-phi-hành hoặc về nước để học ngành Quan-sát.

Chúng tôi ở những Phi đoàn Khu-trục nay đây mai đó. Chỗ nào sôi động cần thiết là chúng tôi được biệt-phái đi ngay nên ít có thời giờ nhàn rỗi, năm thì mười họa mới có thời gian về lại VTHD giúp đỡ Sư đệ Nguyễn sĩ Hào luyện tập cho đàn em!

Ảnh chụp năm 1964, tôi tạm giã từ võ phục để khoác "Phi bào"

Trần Như Đẩu có tính tình rất bộc trực, khi thấy chuyện bất bình thì không chịu bỏ qua bao giờ! Năm đó có một chàng lai chà nổi tiếng tên Cana luôn khuấy phá vùng Tân Định. Trần Như Đẩu rủ các anh em thân thiết của VTHD hẹn Cana trên khu đất Xóm Chùa để luận võ! Có lẽ Cana thấy lực lượng VTHD quá mạnh và sợ danh tiếng của VTHD nên chém vè rút lui, và từ đó không thấy Cana bén mảng tới vùng Tân Định nữa! Thời còn "bôn tẩu giang hồ", mỗi lần có chuyện là Đẩu luôn đưa cho tôi 1 con dao cạo râu, không phải loại cạo râu nhỏ nhắn cạo 1 lần rồi vứt như bây giờ, mà 2 anh em lúc ấy xử dụng mỗi người 1 "con" của các bác thợ hớt tóc mở ra xếp lại được mà mỗi lần hớt tóc các bác hay mài vào 1 sợi dây kéo căng cho bén thêm ấy!

Sau này, khi có dịp gặp lại tại Cali, tôi được biết sư-đệ Nhu đạo Trần Như Đẩu đã có nhiều cơ duyên lớn nên Anh đã tiến bộ vượt bực trên con đường Võ-nghiệp và trở thành một Võ sư nổi tiếng của các môn phái lớn như Taekwondo, Hồng Gia La Phù Sơn, Vịnh Xuân và Thiếu Lâm Bắc Phái. Thật là một điều tốt đẹp.

Đến dự khán một lớp huấn luyện của Anh tôi mới hiểu rõ môn võ anh hướng dẫn học trò bây giờ thật sự toàn là những đòn sát thủ! Có lẽ vì vậy mà Anh

và học trò chỉ biểu diễn chứ không có tiết mục thi đấu với nhau như Taekwondo hay Judo - mà nay gần như trở thành một khuynh hướng võ thuật-thể dục thể thao trong các đại hội Olympic. Anh có giải thích rằng vì là sát thủ nên khi giao đấu mà ra hết đòn thì sẽ gây thương vong hay thương tật, mà không ra hết đòn thì lại bị đối thủ lấn át. Đó cũng là lý do anh luyện cho học trò xử dụng bất cứ bộ phận nào trên cơ thể cũng phải tập công phá để tăng sức tàn phá trong thực chiến khi cần đến.

Tôi thành thật chúc mừng Sư-đệ Nhu-đạo của tôi! Ước vọng duy nhất của tôi là được thụ giáo môn Hồng Gia La Phù Sơn với Anh để giữ gìn sức khỏe. Mong lắm thay!

Thân chúc Sư-đệ Trần Như Đẩu phát triển mạnh sở học của mình trên con đường truyền bá võ thuật cho lớp trẻ đi sau.

Phạm Quang Trình

Huyền đai Đệ ngũ đẳng

Trưởng Tràng Vũ Thuật Học Đường tại Hoa Kỳ

KHI ĐẠI SƯ CHƯA MỎI...

Tôi văn chương như thịt ba chỉ nửa nạc nửa mỡ thêm bì, kiến thức chưa đầy chiếc "lá đa", phải dùng đến chữ nghĩa Thánh-hiền đúng là cực hình cho kẻ "an phận thủ thường". Không thích làm lớn ngại trách nhiệm, sợ người biết mặt chúng biết tên, trốn giao tế tránh đụng chạm... Thôi! cũng một lần tôi phải phân trần giữa hai môn phái Vovinam&Taekwondo, nếu quí vị đọc có gì sai sót mắc tội xin quí vị cho hai chữ "đại xá".

Là Bắc-kỳ di cư vào Nam năm 1954. Sống ở cổng xe lửa số 6, khu kiến thiết Trương-minh-Giảng, thường bị Nam-kỳ "nhóc" đập tôi tơi tả bởi can tội "Bắc-kỳ ăn cá rô cây, ăn nhằm lựu đạn chết cha Bắc-kỳ".

Con giun xéo lắm cũng quằn. Tôi tầm thầy học đạo, học võ Vovinam từ thập niên 60 với thầy Trần-huy-Phong bạn học thân với anh Đại, Khánh từ thời St. Thomas Nam-Định. Tôi lại bí mật trốn thầy học Taekwondo (TKD) với đại úy BAE dạy cho lính Đại-hàn ở ty hỏa-xa Dĩ-An. Sau này tôi lại gặp Ông và đại úy Kwan dạy cho Quân-đoàn IV Cần-Thơ.

Từ chỗ bị bắt nạt phải tự vệ, tôi trở thành tay "đấm đá" có hạng ở khu Kiến-Thiết, Bùi Phát, dùng TKD đá bọn du đãng bò lê lăn càng. Lấy Vovinam quẳng dân thách đấu (sĩ) sứt trán gẫy tay đến Bố Mẹ phải đền tiền thuốc thang nằm bệnh viện, đập cả GI Mỹ ở bến cảng MM1 Nhà Rồng suýt đi tù!

Năm 66-67 khi thành niên, võ sư Nguyễn Văn Hợp (giám thị trường) khuyến khích tôi mở lớp dạy Vovinam, tôi tự ý dạy thêm bộ đá TKD ở trường Quốc-gia Nghĩa-tử, cho đến ngày tôi đi nhập ngũ.

Vào Quân chủng Không-quân năm 1968, tôi rất muốn Vovinam được dạy ở Không-quân để tôi có cơ hội tham gia, nhưng quân đội Đại-hàn hỗ trợ quá mạnh (cung cấp võ sư, xây "free" võ đường) đến mình cũng phải cuốn theo dòng thác gia nhập TKD mang tiếng "phản đồ" (xin lỗi cố võ sư Trần Huy Phong, cố võ sư Nguyễn Mạnh Hoàng).

Qua giai đoạn học quân sự. Tôi theo khóa học định nghiệp ở căn cứ Ft. Eutis, VA, Hoa-kỳ, cùng trường với Lưu văn Nam (Nam mù) khóa I Thần-phong? Cùng là dân Taekwondo chúng tôi mở lớp võ ở Service Man Club huấn luyện cho các GI Mỹ, họ cũng chưa biết gọi môn võ TKD là môn võ gì... gọi tạm là Korea Karate vậy.

Về nước, tôi và Nam rút thăm cùng phục vụ ở Sư đoàn IV Không quân, phi đoàn 211. Xuống CC40 CT Nam lại mở lớp TKD kéo tôi theo với khóa học cho 40 quân nhân Không quân - đa phần là thứ dữ từ các môn phái Judo, Karate, Thiếu Lâm, Kick boxing Thái...

- Gặp Đại-sư Chưa Mỏi:

Mỗi kỳ chấm thi cho các Sư đoàn, các võ sư từ bộ Tư lệnh Không quân chịu trách nhiệm. Trưởng đoàn duy nhất vẫn là Đại sư Thiếu tá Trần-như-Đẩu, người tinh thông nhiều môn phái: Thiếu Lâm, Thái cực, Hồng gia, Vịnh xuân, Judo với nhiều huyền thoại.

Anh Đẩu là "nạn nhân" luôn bị đàn anh đem ra hù dọa các võ sinh như "ông Kẹ" võ thuật của Không quân. Ngoài ra anh còn là bạn võ thuật đồng môn thân thiết với Tướng Nguyễn huy Ánh (người đã dùng nội công phập tắt ngọn nến cháy từ xa) là bạn với Vị Tư lệnh kính mến của mình, gặp anh Đẩu hỏi ai mà không "rét"?

Lần đầu gặp Đại-sư cũng "lạnh giò". Với gương mặt khá "ngầu" biếng cười (đã bảo là ông Kẹ mà?), với bộ lon mai trắng "có chân" sáng ngời trước ngực, súng ngắn kẹp hông. Vóc dáng như Lý tiểu Long, trung niên nhanh nhẹn tràn trề sinh lực, thứ sinh lực của con nhà võ toát ra từ tướng đi tướng đứng đầy tự tin và vững chãi. Sau anh là phái đoàn tùy tùng "chính huấn" quan Hai Trần ngọc Tự, các võ sư Nguyễn văn Lợi, Phan văn Đức. Sau này có thêm anh Lê văn Châu, Lâm Hal (nói theo Vẹm: rất là hoành tráng).

Như thường lệ sau buổi chấm thi, phái đoàn sẽ biểu diễn võ thuật vào sáng thứ hai ở sân cờ, và tôi cũng tham gia với màn kỹ thuật TKD song đấu. Anh Đẩu là chánh-giám-khảo cho các kỳ thi lên đai. Qua phần chấm thi công phá đòn tay, trước mặt Đại-sư, nhiều võ sinh "khớp" đấm chặt hoài không bể nổi 1 viên gạch thẻ đến chảy máu tay vì sai cách.

Đại-sư Đẩu từ tốn đặt mục tiêu gấp 3 lần hơn, giải thích kỹ thuật, anh cúi nghiêng mình về phía trước "trình bày" một cách thật tự nhiên bằng đòn Jopsudo (chặt cạnh trước bàn tay) đập vỡ 3 cục gạch dễ dàng như ăn cháo, làm 40 võ sinh ồ lên gật gù thán phục.

Anh Đẩu là người hầu như sinh ra để luyện võ. Thân thể rắn chắc, cộng với giọng nói cương trực, ăn đứt cả những tài tử chuyên đóng vai "võ sư chưởng môn" trong các phim võ thuật Hongkong.

Tôi từ miền Tây Sư đoàn IV Không quân xa xôi rất ngưỡng mộ công phu võ thuật của anh, nhưng không được may mắn gần gủi anh và chị Thiếu-Anh để được ăn cơm đến sứt mẻ bát đĩa nhà anh như các huynh đệ Thần-phong kể, như ông Ngọc Tự người bạn gần nhà xa ngõ của tôi, tiểu đệ Trịnh-khải-Hoàng và các anh em thần-phong "gần mặt trời". Họ còn được anh cho đi bay phi cơ lên thẳng", đưa đi "du lịch" ở Sư đoàn VI Không-quân nữa cơ! Hình như câu "thứ nhất cận lân, thứ nhì cận thân" luôn luôn đúng thì phải!

Đầu năm 1980 gia đình tôi định cư ở Úc. Buồn vì "Tây" bắt nạt người Việt, tôi lại "ngứa nghề" dạy võ cho bạn bè và con cháu. Ông bạn Trần huy Quyền là em của võ sư Trần huy Phong có khuyên tôi nên dạy Vovinam để phát triển ở hải-ngoại, nhưng vì bỏ luyện quá lâu, thêm nhiều đòn chiến lược và bài quyền mới lạ nên tôi kham không nổi xin chào thua.

Năm 1986 tôi mạnh dạn lấy tên Thần-phong Taekwondo Không-quân cho võ đường mình, dù tài hèn, trí đoản, sở học nhỏ nhoi, nhưng với ý chí làm gì hữu ích cho cộng đồng, để dạy cho lớp trẻ "Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín" với phương châm Đông phương "Võ-Đạo mới tới võ-thuật" (tiên học lễ hậu học

võ), tôi đã kiên nhẫn huấn luyện cho các huyền đai kỹ thuật, tư cách đứng lớp. Kỷ luật khắt khe đã làm mất đi một số võ sinh, huấn luyện viên và bạn võ thuật, nhưng tôi cam chịu không nuối tiếc, miễn là Thần-phong phát triển mạnh trong sạch không tỳ ố.

Võ Sư Phan Cao Trí đang nâng "chiếc khánh" sinh nhật 25th Thần Phong Úc Châu, do tổng cuộc Vovinam thân tặng cách đây 3 năm.

Từ Bataan May 2nd 1990, biết tin anh Đẩu đã vượt thoát tới Phi luật Tân. Những tưởng anh Đẩu đã "gác kiếm từ quan", nhưng vẫn chưa mỏi mệt, anh lại phát triển phong trào Taekwondo (trại có 17,000 người), tổ chức biểu diễn võ thuật, thành lập Hội cựu quân nhân cán chính. Anh em Thần Phong rất hãnh diện vì anh, đóng góp tài chánh gửi giúp anh tổ chức cho người bản xứ kính trọng và nể vì người Việt Nam mình.

Bẵng đi 36 năm mới gặp lại anh và các huynh đệ Thần Phong đến tham dự kỷ niệm 45 năm sinh nhật Thần Phong ở Houston, Texas ngày 10 Dec 2011. Với "nhân sinh thất thập cổ lai hy" đã trên 7 bó, nhìn anh vẫn còn tráng kiện "ngon cơm". Dòng máu võ thuật vẫn rộn ràng trong anh và thời gian chưa làm anh mỏi... Vẫn côn nhị khúc nhịp nhàng bay bổng, chân không từ ghế cao nhảy xuống vụn thủy tinh làm khán giả khiếp sợ rú lên...

Ngài Lưu kim Cương đã ra đi... anh Đẩu phải là người kế vị cho tinh thần Thần-phong. Cầu chúc anh luôn khỏe mạnh đến năm 2016 qua ÚC châu dự lễ "50th anniversary Thần-phong" để thấy thành quả của anh - các hậu duệ Thần-phong Úc đã sinh hoạt hơn 30 năm, với 7 võ đường Thần-phong nằm trong hệ thống Liên bang Australia, cả hơn trăm huyền đai với trên 500 võ sinh hiện đang luyện tập. Các em đã đoạt nhiều huy chương các cấp tiểu bang, liên bang và Thái bình dương... Cũng có các võ sinh Thần-phong đại diện cho đội tuyển quốc gia liên bang Úc-châu đã đoạt huy chương quốc tế ở Korea, US open, mà công anh đã dự phần lớn truyền bá cho các võ sư Thần-phong Úc với tinh thần "tôn Sư trọng Đạo".

Sư phụ Trần như Đẩu với công phu võ thuật, nhất là tinh thần Võ-Đạo Đông-phương là một người Thầy đáng kính.

Melbourne, Australia 12 May 2013

Phan cao Trí

Ngày thi lên cấp, đẳng ở Springvale mới nhất , ngày 31 Mar 2013

DUYÊN HAY NGHIỆP

(Học viện Võ Thuật Thần Phong và Tôi)

Năm 1968 tôi gia nhập Không Quân (KQ) và được gửi đi khám sức khỏe trong Bộ Tư Lệnh (BTL) KQ ở Tân Sơn Nhất. Những ngày ra vô khám sức khỏe trong BTL, tôi thường đi qua Khu Gia Binh, trên con đường ngang rất ngắn, trước mặt những quán ăn nhỏ, gần sân đá banh thuộc BTL, thấy có một võ đường đề chữ Thần Phong! Vì bản tính ưa chuộng võ thuật nên tôi tìm cách tới xem. Lúc đó còn lắm rụt rè nên chỉ đứng ngoài cửa nhìn vào, thấy mọi người tập luyện rất hăng hái, tiếng la hét của các võ sinh pha trộn với tiếng hướng dẫn của các Võ sư Hàn, Việt vang rền, tôi mỉm cười, thấy vui vui. Lúc đó tôi đã là đấu thủ có hạng trong bộ môn Thiếu Lâm Bắc Phái nên không nể trọng các đòn chân của Thái Cực Đạo là mấy! Dù vậy, tôi bỗng có ý nghĩ "tập võ Thái Cực Đạo cho biết" khi có điều kiện.

Không biết từ ngày tháng nào, cơ hội nào tôi gia nhập Thần Phong, nhưng chắc phải là sau khi xong giai đoạn 1 quân sự ở Quang Trung về, trong khi chờ đợi nhập khóa học Sinh ngữ. Mỗi ngày đều phải ra vào trình diện rất nhàm chán nên tôi bỗng nghĩ hay là xin phép tập võ trong thời gian đợi chờ. Tôi không nhớ rõ tôi đã xin với ai nhưng được chấp thuận và cho ở luôn trong căn cứ cho tiện vì gia đình tôi ở tận Bình Tuy (phía nam của Phan Thiết). Tôi được sắp xếp học lớp với Huấn Luyện Viên Phan Văn Đức. Mỗi lần vào lớp, tôi hay la cà xin đấu với các anh em mang đai nâu và đai đen vì tôi nghĩ chỉ có họ "may ra mới đủ sức" đấu với tôi. Mỗi lần được đấu tôi hay sử dụng võ tự do, "chỏ gối" loạn xạ làm bầm chân, tím thịt các huynh đệ nên bị phàn nàn tới tai thầy Đức. Rồi một ngày đẹp trời nọ, khi tôi mang võ phục

đến trường thì "được mời lên văn phòng". Thầy Đức và tôi khoảng tuổi với nhau và cũng có chút nể trọng "sĩ quan Pilot" nên chỉ nói nhỏ nhẹ "anh học võ Thái Cực Đạo không nên sử dụng võ khác đấu với anh em. Nếu cứ tiếp tục không ai đấu với anh nữa đâu". Sau lần đó, tôi có bớt lại nhưng trong lòng vẫn không phục đòn chân của Thái Cực Đạo. Mãi cho tới khi các tuyển thủ KQ khắp nơi quy tụ về Võ đường để tập cho giải Toàn Quân, Toàn Quốc… tôi bị anh Châu đá ngang, anh Vạn đá móc gót mười lần "dính" gần đủ mười lần, tôi mới bắt đầu thực sự nghiên cứu đòn chân Thái Cực đạo, nhất là hai đòn "tâm đắc" này. Dĩ nhiên tôi cũng rất tâm phục đòn chân của anh Đức, nhất là đòn đá bay.

Tôi chuyên cần tập luyện và nhảy cấp rất nhanh dù còn phải học sinh ngữ, đi du học và trở về thi huyền đai cuối năm 1970. Trong bảng kết quả kỳ thì, riêng tôi bị Thầy Đức phê bình "cần sự kiên nhẫn và khiêm nhường"! Đơn vị tôi đóng tại TSN nên cho tôi có điều kiện tiếp tục tập luyện ở Võ đường dù không đều đặn vì chiến sự. Năm 1972, tôi thi nhị đẳng ở võ đường mới, là Base Exchange (BX) bỏ lại của KQ Mỹ. Chiến tranh càng ngày càng khốc liệt, tôi bay hành quân liên tục nên không còn đủ sức tập luyện thường xuyên nữa; chỉ lâu lâu mới xách bộ đồ tới ngó mặt anh em, thầy bạn.

Năm 1974 có phong trào tập võ tại đơn vị, tôi được cấp trên chỉ định dạy võ – dù vẫn phải bay hành quân 3 ngày một tuần - cho toàn thể nhân viên Không đoàn 53 Chiến Thuật mỗi sáng trước sân Không đoàn cùng với các

HLV phụ khác. Những tháng đầu tiên có cả ba bốn trăm người, toàn bị bắt buộc nên không có sự hào hứng lắm. HLV phải gào thét - giữa một không gian mông mênh tràn ngập âm thanh của một phi trường quân sự bận rộn trong thời chiến - khan cả cổ, mỏi cả miệng cũng chẳng ăn thua gì. Dần dà, những "võ sinh ưu tú" này như "cóc bị bỏ đĩa"... học ít, phá nhiều, mánh mung đủ cách nên thầy cũng nản mà trò cũng bất cần... dần dà thưa thớt cho tới đầu năm 1975 coi như "vắng bóng sân trường".

12g30 trưa 29/4/75, tôi may mắn bay ra khỏi Saigon trên chuyến C130 cuối cùng đi thẳng qua Utapao, Thái Lan. Chặng đường tỵ nạn từ Utapao đến Orote Point đến Trại Anderson ở Guam rồi đến trại tỵ nạn Eglin AFB, Florida, Hoa Kỳ... Thứ Bảy, ngày 26/5/75, tôi và hai em trai ra khỏi trại tỵ nạn về San Antonio, Texas dưới sự bảo trợ của bà Mẹ nuôi, người tôi đã gặp khi học bay ở Mỹ năm xưa. Chủ Nhật theo bà đi lễ nhà thờ, Thứ Hai đi làm thợ vịn bán thời gian, sửa chữa nhà cửa cho một người bạn đạo mà bà đã gửi gắm sau khi tan lễ hôm qua. Bà mẹ nuôi là một bà già Mỹ trắng rất tốt bụng, là một góa phụ, vợ của một cố Trung tá KQ tử trận ở đệ nhị Thế chiến. Bà với người con trai lớn cũng góa vợ chỉ sống tạm đủ vào tiền hưu bổng và số tiền cho thuê nông trại; vì vậy, ngoài nhà ở, chúng tôi phải tự lực cánh sinh ngay từ ngày Thứ Hai...

Những ngày không đi làm, và những buổi chiều dài lê thê... nhớ cha mẹ, lo lắng cho sự an nguy của đại gia đình, và không có một chút ý niệm gì cho tương lai. Tôi là một người được cho là gan dạ nhưng cũng không cầm được nước mắt mỗi khi nhớ tới, nghĩ về! Để hóa giải bớt những muộn phiền này, tôi thường ra phía sau vườn tập luyện võ thuật để khuây khỏa khi có dịp. Ông con bà mẹ nuôi thấy tôi thích tập võ, nó chỉ cho tôi một võ đường gần nhà. Một buổi chiều sau khi đi làm về, tôi đi bộ tới. Thấy học trò tập luyện gần giống như môn Thái Cực Đạo tôi biết nên hỏi thăm vị Võ Sư (VS) Giám đốc. Ông tên Guidry, mang 3 đẳng Shodokan Taekwondo – một chi phái khác của Taekwondo nguyên thủy. Tôi trình bày hoàn cảnh của tôi. Ông bảo nếu muốn tập ông rất welcome, miễn phí. Tôi được ông tặng một bộ võ phục cũ của ông ta với một đai đen trơn.

Thế là tôi đã có nơi để xả bớt những nỗi buồn tha hương. Với căn bản và khả năng sẵn có, tôi am tường mau chóng những bài quyền Shodokan và giúp chỉ dẫn những học trò mới. Sau một tuần lễ, tôi được ông Giám đốc đề nghị giúp dạy lớp căn bản 3 buổi tối và đồng ý trả lương $10/tuần. Tôi rất vui và phấn đấu hơn. Với cương vị mới, tôi nhanh chóng hòa hợp với mọi người

chung quanh và được ông Giám đốc cũng như võ sinh dành cho nhiều cảm tình đặc biệt, trừ 2 người. Đó là hai Huấn Luyện Viên (HLV) khác, một Mỹ đen hai đẳng và một Mễ to dềnh dàng mang một đẳng. Lúc mới gặp cũng ngại ngần nhưng nhìn cách dạy, cách tập của hai ông thần thì tôi yên tâm lắm. Thực ra khả năng kỹ thuật đòn chân của hai anh chàng này không hơn đai xanh đậm của Thần Phong năm xưa là bao nhiêu. Có vài lần tôi tế nhị giúp bổ khuyết những yếu điểm nhưng họ có vẻ không phục. Họ rất chuộng dùng đòn tay như đánh Quyền Anh. Chuyện đố kỵ thì ở đâu cũng có, dân tộc nào cũng thế; cho nên chỉ được hơn tuần sau thì xảy ra chuyện. Hai ông HLV đều rủ tôi đấu giao hữu. Tôi nói riêng với hai ông thần là tôi không muốn HLV đấu trước mặt võ sinh. Hai ông nói ở đất nước này thầy trò đấu với nhau là chuyện thường. Dù vậy tôi vẫn rất ngại. Nếu có lỡ tay lỡ chân với nhau trước mặt học trò sẽ rất khó coi. Chuyện tới tai ông Giám đốc. Có lẽ ông Giám đốc cũng muốn thấy khả năng thực sự của tôi ra sao nên khuyến khích đồng tình và ra sàn đấu đứng xem. Ở thế không thể từ chối được tôi đành chấp nhận thử thách. Thật tình tôi không nao núng trong việc thử sức với hai tay này vì năm xưa đã dày kinh nghiệm trên đấu trường.

Anh Mễ xin đấu trước. Vừa cúi chào xong thì anh ta xông tới tấn công mạnh mẽ. Tôi mỉm cười, dùng sự nhanh lẹ của đôi chân cố tình tránh né làm anh ta cứ đánh vào không khí . Có lẽ tức bực quá nên càng đánh sảng, cứ nhắm mặt tôi mà thụi quyền anh. Tôi cảnh cáo anh ta, đấu Taekwondo không được dùng tay đánh vào mặt. Hơi thở anh ta đã nặng nề, cứ làm thinh làm thế xáp lá cà thụi lia lịa vào tôi… nhưng tôi lại di chuyển lẹ làng cho chàng đấm không khí tiếp tục. Khi chàng gầm lên lăn xả vào… tôi quyết định giải quyết chiến trường. Chờ anh ta xông tới, tôi không né nữa mà co chân trái lên dùng đầu gối cản sức tới, tay trái đánh nhứ vô mặt cùng lúc chân trái đặt xuống, chân phải nhanh lẹ đá móc gót (học của anh Vạn)… nếu tôi không lưu tình dùng mũi bàn chân thay gót, chắc chắn chàng đã đo ván hoặc ít nhất cũng mất mấy chiếc răng. Dù vậy, lỗ mũi anh ta cũng đã ăn trầu! Cả lớp vỗ tay! Chàng Mễ chưa kịp xông tới thì anh Mỹ đen cản nó lại, la lên giận dữ: "Tại sao anh vừa nói đấu Thái Cực Đạo không được đấm vô mặt mà anh làm?", "Bảo đảm với anh tôi chỉ vừa quẹt mũi bàn chân phải của tôi vào má hắn thôi", tôi nói… nhưng chàng Mễ to tiếng, "Anh đấm trúng mũi tôi trước khi quay gót". "Vậy anh có muốn tôi thử lại cho anh xem không?". Chàng Mễ chưa kịp trả lời, anh đen vọt miệng "Tôi muốn thử đòn chân của anh". Tôi ngó ông Giám đốc ngầm hỏi ý kiến và ông ta gật đầu nói, "đấu giao hữu đừng để mất hòa khí".

Anh đen không nói thêm một lời, thủ bộ đợi chờ, hai con mắt tròng trắng nhiều hơn tròng đen ngó chòng chọc vào tôi. Tôi thủ bộ với tiếng hét "ki-ai" để thị oai làm mọi người giật mình. Anh đen tức tốc ra đòn mạnh bạo. Đôi chân anh ta di chuyển khá nhuần nhuyễn. Tôi nhủ lòng phải cẩn thận hơn, rồi lại dùng tài tránh né để thăm dò lối đánh của đối thủ… Quái lạ, hai anh này học và dạy Thái Cực Đạo mà dùng tay như dân Quyền Anh, chân thì đá không cao hơn bụng! Dù vậy cú đá ngược chân phải của chàng cũng khá thần tốc, còn chân trái rất giới hạn, chỉ đá phang ống… yếu xìu! Chàng hay xông vô đấm liên hoàn xong là đá ngược; hễ tôi lùi thì chân trái chàng phang ống với theo! Tôi nghĩ nhanh trong đầu "phải dạy cho một bài học lễ độ ngay lập tức". Tôi đợi chàng đá phang, đưa ống chân trái lên chịu, chàng đau quá

nhăn mặt, chưa kịp lùi thì đã lãnh trọn cú đá lết ngang chân trái (học của anh Châu) thẳng vô ngực làm chàng ngã bật ngửa ra sau. Mọi người cùng ồ lên một lúc làm anh đen lúng túng. Tôi đưa tay đỡ chàng dậy nhưng chàng đen đã làm ngơ, tự đứng lên. Tôi ngỏ lời xin lỗi đã lỡ chân! Guidry đứng dậy biểu cả ba người bắt tay nhau và tuyên bố chấm dứt buổi tập. Anh đen bắt tay lấy lệ mà mắt thì lườm tôi dữ dằn!

Sau khi tan lớp, ông Giám đốc giữ tôi lại để nói cho tôi biết nên cẩn thận, đề phòng và cũng bảo đảm chỗ dạy lâu dài cho tôi nếu tôi chịu dự thi "tái giám định" 2 đẳng với đại tôn sư Haeng Ung Lee, Chủ tịch hệ thống American Taekwondo Association (ATA), vào tháng sau tại võ đường! Ông Giám đốc nói "HLV của võ đường đòi hỏi phải có văn bằng đai đen chứng minh" (lúc chạy loạn tôi chỉ đi mình không); và đề nghị tôi dự giải Võ Thuật mở rộng ở Houston vài tuần sau, ông sẽ bao tất cả chi phí. Tôi nghĩ cũng là một dịp học hỏi thêm ở xứ người nên đồng ý. Nhưng, kết quả giải thi đấu của tôi lần đó rất thê thảm vì bị loại với thành tích nặng đòn làm đối thủ bị đo ván. Dù vậy ông Giám đốc nói với tôi là ông ta rất phục và hãnh diện về khả năng của tôi, khuyến khích tôi đừng nản lòng. Cả đoàn võ sinh đi cùng chuyến xe cũng tỏ vẻ thán phục.

Sau khi thi lại 2 đẳng, tôi may mắn được ông Haeng Ung Lee chỉ bảo thêm về kỹ thuật cũng như quyền ITF cao đẳng trong một thời gian ngắn; và được ông Giám Đốc cho dạy các lớp đai màu cấp cao với số lương $20/tuần, ngoài giờ làm việc thợ vịn bữa có bữa không. Rồi vì sự sinh tồn của ba anh em, chúng tôi buộc lòng phải từ giã bà Mẹ nuôi và dọn đi thành phố khác làm nông trại. Làm nông trại chịu không nổi lại dọn về lại San Antonio làm đủ ngành nghề. Tôi lại trở lại võ đường và được ông Guidry vui vẻ tiếp nhận. Cho đến cuối tháng 12/75, nghe theo lời mời gọi của bạn bè cựu KQ, tôi từ biệt ông Guiddry và võ đường, để hai chú em nhỏ ở lại San Antonio với bạn bè và lên đường đi Tulsa, Oklahoma học ngành cơ khí hàng không với trợ cấp toàn phần của chính phủ. Trong thời gian học tập ở đây, tôi lại tìm tới một trường Thái Cực Đạo trong vùng. Ở đây tôi phụ dạy để khỏi phải trả học phí và được Võ Sư Giám Đốc Syun Kang dạy thêm những bài quyền và kỹ thuật cao đẳng. Và cũng ở nơi này, lần đầu tiên tôi thắng giải nhất huyền đai hạng nhẹ khi tham dự giải vô địch Oklahoma mở rộng. Trong lần tranh giải này, tôi gặp lại Cường, một đấu thủ có hạng của Thần Phong trước năm 1975, từ tiểu bang Iowa xuống tham dự tranh giải.

Chương trình học cơ khí rất nặng nề và thời gian hai năm thấy dài đăng đẳng trong khi không biết tương lai sẽ đi về đâu… 6 tháng sau tôi bỏ cuộc… trở lại San Antonio, dạy bán thời gian cho ông Guidry. Cũng trong thời gian này tôi thường xuyên được ông Chủ tịch Haeng Ung Lee đặc biệt dạy thêm những kỹ thuật mới của Võ phái ATA mỗi khi ông về chấm thi hoặc huấn luyện đặc biệt cho võ sinh võ đường. Và cũng trong khoảng thời gian này tôi vui mừng gặp lại Võ sư Trần Văn Lạc khi Lạc mở Câu Lạc Bộ Võ Thuật Thần Phong đầu tiên, dạy cho Mỹ và vài học viên người Tàu. Tinh thần Thần Phong này làm tôi hãnh diện và nuôi mộng làm sống lại phong trào Võ Thuật Thần Phong tại xứ người khi điều kiện cho phép.

Sau khi dong ruổi khắp nơi, tôi về Hayward Bắc California năm 1977. Tôi mò tới tập luyện với một trường ATA do một võ sư 3 đẳng người Mỹ trắng, ông Monday điều hành. Và ngày 4 tháng 11, 1977 được phép của võ sư Giám Đốc, tôi thành lập Câu Lạc Bộ Thần Phong tại võ đường này, chỉ tập 2 ngày cuối tuần khi trường không hoạt động. Và tôi chỉ được phép thâu nhận học viên người Việt Nam. Lúc bắt đầu chỉ có 5 em, dần dà các gia đình người Việt ở các vùng lân cận biết đến và bắt đầu cho con em tham gia. Tôi thành lập đội đá banh, đội quần vợt, và đội bóng chuyền ngoài giờ tập. Tất cả là võ sinh hay không tôi đều hướng dẫn các em trong các môn bằng tinh thần huynh đệ Thần Phong. Trong năm 1977, tôi tham dự giải Vô địch Taekwondo tiểu bang California và thắng giải huyền đai toàn hạng kiêm luôn giải nhất toàn đội huyền đai do United States Taekwondo Union (tiền thân của USAT bây giờ) tổ chức. Cuối năm 1977, khi số võ sinh hơn 20 người, tôi bắt đầu nghĩ chuyện làm sống lại Thần Phong hải ngoại… và vì thế, tôi xin giấy phép thành lập Hội Võ Thuật Thần Phong (Than Phong Martial Arts Association).

Năm 1978, ông Monday giới thiệu và được sự đồng ý của ông Chủ tịch Haeng Ung Lee, tôi thi đậu 3 đẳng. Rồi tiếp tục tập luyện thi 4 đẳng với ông H.U. Lee ở Sacramento, CA năm 1981. Đến tháng 8/1981, tôi dọn về Houston và mở trường Thần Phong đầu tiên; người học trò đầu đàn, HLV Trần Văn Tân cùng huynh đệ dời lớp Thần Phong ở Hayward về Oakland. Năm 1983, vì mưu sinh tôi đành đóng cửa Thần Phong Houston và dọn về San Jose và lại mở trường Thần Phong ở đây. Sau đó, tiếp tục mở trường thêm ở Santa Clara cùng với Võ sư Phan Hồng Hổ, rồi thêm chi nhánh Oakland sau khi HLV Trần Văn Tân dọn xuống Los Angeles.

Năm 1986, tôi thi 5 đẳng với ông Trần Thanh Điền, chủ tịch Tổng Hội Võ Đạo Việt Nam ở San Jose. Tháng 9/1989, khi VS Phan Văn Đức từ Việt Nam sang San Jose định cư, tôi nhường Hội Võ Thuật Thần Phong cùng với trường võ thuật San Jose, giữ chức Phó Chủ tịch. Tôi về điều hành trường Thần Phong Oakland. Và VS Phan Hồng Hổ điều hành trường Santa Clara. Năm 1991, tôi dự thi 6 đẳng với Tổng Hội Võ Đạo VN ở Santa Ana ở Võ đường Đặng Huy Đức. Sau khi thi xong tôi và gia đình VS Hổ không hẹn mà cùng dọn về Houston, TX. VS Hổ mở trường Thần Phong dạy trong tuần và tôi dạy cuối tuần vì lái xe khá xa. VS Hổ là một VS có nhiệt huyết và nhiều khả năng, đã đào luyện được nhiều huyền đai Thiếu Niên Thần Phong làm rạng danh võ phái trong các giải Taekwondo địa phương và tiểu bang, rất có nhiều tiếng thơm ở Vùng Bellaire. Năm 1993, tôi mở trường Thần Phong Kingwood, thị trấn phía bắc Houston. Năm 2000, tôi được Thầy Đức, nhân danh Tổng hội Thần Phong, thăng 7 đẳng trong dịp Lể Kỹ Niệm 34 năm thành lập tại San Jose. Đến tháng 8/2003, tôi khai trương trường Thần Phong ở Spring, TX.

Năm 1992, VS Phan Văn Đức đã tự ý đổi tên Hội Võ Thuật Thần Phong thành Thần Phong Intercontinental Martial Arts Federation khi phát triển xuyên quốc gia. Năm 2000, đổi lại tên The Planet Martial Arts Federation. Theo VS Đức, 2 chữ đầu của The Planet biểu hiệu cho hai chữ Thần Phong. Cuối tháng 4/2009, VS Phan Văn Đức đột ngột qua đời tại San Jose, tôi được Hội Đồng Võ Sư, huynh đệ đồng môn suy cử Quyền Chủ tịch Thần Phong cho tới khi có Đại hội bầu cử. Tháng 6/2009, tôi về Saigon, quy tụ một buổi họp mặt cho 50 huynh đệ đồng môn từ 3 đẳng trở lên, gồm có các VS niên trưởng và cựu Võ sư, HLV Thần Phong. Trong số những anh em này, có một số huynh đệ đang là Giám đốc của các câu lạc bộ Taekwondo dù không chính thức mang tên Thần Phong vì chính kiến chưa được giải tỏa. Trong buổi họp mặt này tôi cũng thảo luận với tất cả huynh đệ về đường hướng của Thần Phong cũng như việc bảo tồn và phát triển Thần Phong trong tương lai. Anh em ai cũng rất vui vẻ và phấn khởi trong niềm hy vọng. Tháng 8/2009, tôi được ông Chủ tịch Tổng Hội Võ Đạo VN, Trần Thanh Điền truy thăng 8 đẳng cùng với một số võ sư cao cấp khác. Năm 2010, nhân chuyến thăm viếng và tập huấn tại Tổng Cục Thái Cực Đạo Thế Giới, Kukkiwon, ở thủ đô Seoul, Hàn Quốc, tôi đã gặp người thầy khả kính của Thần Phong Martial Arts Academy năm xưa là Đại Võ sư Byung Woon Kim - đương kim Chủ tịch Hội Đồng Kỹ Thuật thuộc Tổng Hội World Taekwondo Federation - ông vui mừng xác nhận sự lớn mạnh của Thần Phong và đề nghị nên đổi tên thành Thần Phong

International Martial Arts Federation cho hợp lý và khiêm nhường hơn là chữ "The Planet". Vì thấy đề nghị rất hữu lý của một tôn sư, lại phù hợp với tinh thần Tôn Sư Trọng Đạo của VÕ phái nên tôi đã đưa ra thảo luận tại Đại Hội Thần Phong Thế Giới và Kỷ Niệm 45 Năm thành lập võ phái tại Kingwood, TX tháng 12/2011, và được sự đồng thuận của tất cả võ sư, HLV từ Việt Nam, Úc châu, Canada, và nhiều tiểu bang tại Hoa Kỳ hiện diện. Trong kỳ Đại Hội này, vì chưa chuẩn bị được nhân sự cũng như tài liệu của Võ phái nên Đại Hội đã đề nghị một Nhóm Hoạt Động gồm tất cả các Võ Sư Giám Đốc đương nhiệm cùng với các Võ sư niên trưởng để hoàn chỉnh tài liệu cần thiết và chuẩn bị nhân sự để bầu một Ban Chấp hành chính thức cho Tổng Hội Võ thuật Thần Phong Thế Giới vào kỳ Đại Hội sớm nhất.

Hiện nay tài liệu đã xong nhưng nhân sự vẫn đang truy tìm. Kỳ Đại Hội Thần Phong sớm nhất có lẽ sẽ phải đợi đến Lễ kỷ niệm 50 thành lập Thần Phong do Thần Phong Úc châu tổ chức tại Melbourne, Australia. Rất mong có sự tham dự đông đủ của toàn thể huynh đệ đồng môn gồm các niên trưởng hiện tiền, khỏe mạnh. Tôi quan niệm, Thần Phong là của chung tất cả huynh đệ đồng môn, không là của riêng của bất cứ nhân sự nào, phe nhóm nào. Tất cả chúng ta đều có bổn phận và trách nhiệm ngang nhau trong việc bảo vệ thanh danh, truyền thống tốt đẹp và góp phần vào việc xây dựng một võ phái hùng mạnh chung quanh năm chữ Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín và tinh thần "không bỏ anh em, không quên bạn bè" của người sáng lập. Tôi thường nói với tất cả huynh đệ đồng môn "**Tất cả chúng ta ai cũng sẽ ra đi nhưng tinh thần Thần Phong phải được tồn tại với thời gian.**"

Riêng bản thân tôi, để tạo sự chính danh và dễ dàng hướng dẫn Võ phái Thần Phong đi theo đà thăng tiến của Taekwondo Thế Giới, tôi trình luận án và thi 8 đẳng với Tổng cục Taekwondo Hoa Kỳ (USAT) nhân kỳ đại Hội Võ Thuật Thế Giới tổ chức tại Las Vegas từ ngày 22-25 tháng 2, 2011. Lần thi này cũng là một thử thách vì Tổng Hội đòi hỏi tôi phải thi tất cả các môn như các cấp đẳng thấp. Tôi đã bỏ rất nhiều thời gian khổ luyện chuẩn bị cho kỳ thi. Rất may mắn tôi đã vượt qua được thử thách mà theo tôi nghĩ đó là thử thách cuối cùng cho đời võ nghiệp của tôi. Tôi đã vượt qua được thử thách với những lời ca ngợi và khích lệ từ Ban Giám Khảo. Sau khi thi đậu, tôi chính thức trở thành Commissioner thuộc Hội đồng Võ sư của USAT-MAC đặc trách Huấn Luyện Quyền Thuật bổ túc (poomsae seminar instructor) cho Tổng Hội. Trước đó, tôi cũng được bầu vào Hàn Lâm Viện Võ Thuật Hoa Kỳ 2004; Võ sư xuất sắc năm 2004-2005; Coaching Staff member của Hội Võ Thuật Hoa Kỳ năm 2005; Trọng tài trong giải World Cup (có 38 quốc gia

tham dự) của hệ thống International Taekwondo Federation (ITF) tổ chức tại Orlando, Florida năm 2004; được bầu làm Giám đốc Taekwondo Texas từ 2005-2009.

Tôi thường dạy học trò của tôi "phải tự mình khổ luyện và bền tâm vững chí để đạt tới những thành quả trong đời", tôi cố gắng bằng tất cả khả năng mình để đạt được những gì tôi có hôm nay; vì thế, tôi luôn luôn ngẩng cao đầu khi nói ra những lời khuyên nhủ mà không một chút lấn cấn trong tâm. Tất cả những thành quả đạt được cho bản thân cũng là do tinh thần Thần Phong mà có. Xin được khiêm nhường đưa ra cốt để làm gương sáng cho các môn đệ noi theo sau này và xin kính dâng lên hương hồn của vị sáng lập Võ phái Thần Phong, cựu Chuẩn tướng Lưu Kim Cương đã nằm xuống cho lý tưởng độc lập, tự do của toàn dân Việt Nam.

Trương Nguyên Thuận

Kingwood, cuối tháng 4/2013

THẦN-PHONG
INTERNATIONAL MARTIAL ARTS FEDERATION

45TH ANNIVERSARY & INTERNATIONAL CONVENTION

HOUSTON, TEXAS

DEC. 9-11-2011

Trương nguyên Thuận, Phan cao Trí, Lê đình Thuận, Trần như Đẩu, Nguyễn văn Lợi, Hoàng thụy Thông, Trần văn Lạc, Trịnh khải Hoàng, Lê văn Xuân

Trần như Đẩu, Nguyễn văn Lợi

Từ trái sang: Mai thanh Long (TP SanDiego), Phan cao Trí (TP Úc), Nguyễn văn Lợi, Huỳnh văn Phúc (TP VN), Trần như Đẩu, Hoàng thụy Thông
TP=Thần Phong

Trước ngày khai mạc, đến 2:31 sáng vẫn hàn huyên

Khoa dùng khăn...

Công phá...

Ba miếng ván...

Thế hệ tiếp nối

Hổ phụ sinh hổ tử - hai người con của Võ Sư Phan Cao Trí biểu diễn ở Broadmeadown (Australia) năm 1986, trong ngày khai giảng Võ đường Thần Phong

VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG

TRONG THUỞ NIÊN THIẾU CỦA TÔI

Các Võ Sư của Võ đường Thần Phong, từ trái sang phải: Đỗ thành Hưng, Trương văn Nhiều, Nguyễn ngọc Diệp, Nguyễn văn Lợi, Huỳnh văn Phúc, Phan văn Đức, Lê văn Châu

Với bao người và như thế nào thì tôi không biết? Nhưng với riêng tôi không phải là một nhà Văn để có thể viết diễn tả hết được tâm tình của mình với "cái" mình nhớ như khắc ghi khó quên, dù thời gian đã qua đi gần 40 năm sau "cuộc đổi dời" bi thảm và tôi đã phải xa rời anh, em – bè bạn… nhất là Võ Đường Thần Phong một nơi chốn thân yêu đầy kỷ niệm với Thầy Đại Hàn - Việt Nam và những ngày tháng tập luyện Thái Cực Đạo với võ phục luôn ướt đẫm mồ hôi mà niềm vui hớn hở quên đi bao khó nhọc mỏi mệt…!!!

Ngày đầu tiên đến lớp để trở thành võ sinh của Võ Đường Thần Phong, tôi rất bỡ ngỡ và bỗng dưng rụt rè "chết" nhát mà thói thường tánh liếng khỉ nghịch ngợm và nói nhiều tự "tịt" đi đâu mất tiêu…?! Không khí oi bức của xứ nhiệt đới vẫn không "sưởi" ấm được sự "khớp cơ" trước vẻ nghiêm trang đang hiện thực trước mặt tôi: Thầy Võ Sư Đại Hàn Kim Bong Sik, Thầy Võ Sư Đại Hàn Herman và Thầy Võ Sư Nguyễn Văn Lợi đang uy nghi đứng dưới Đại Kỳ Hàn - Việt đón nhận Lễ Chào Kính Sư Phụ thường nhật từ mấy Huynh Trưởng huyền đai khoá đàn anh như: Trần Văn Lạc, Trịnh Khải Hoàng, Hoàng Thuỵ Thông… Ôi, "cái" không khí hành lễ rất là "quân phiệt" uy nghiêm đến nỗi tịch lặng mà ở hàng võ sinh tân nhập như bọn tôi sợ và bị cuốn hút như muốn nín thở, đứa sau nghe được tiếng thở đứt khoảng hồi hộp của thằng đứng hàng trước… có lẽ con ruồi cũng chẳng dám bay qua…!!!

Rồi thời gian tháng năm cũng qua dần và quen dần… tôi thi khoá nào, đậu khoá đó… Vậy mà đã hơn 2 năm trôi qua như một thoáng và đương thời tôi đã có "chút" vênh váo với những khoá đàn em bởi "cái" Đai Đen Đệ Nhất Đẳng đeo "xề xệ" cho có vẻ "ngầu" thị uy với "bọn" khoá đàn em đang trầm trồ "chiêm ngưỡng"… Nhưng với Quí Thầy và Huynh Trưởng Hoàng, Lạc, Thông… thì tôi phải "tắt bớt đài" từ xa xa… và cũng rất thân tình như thủ túc vì mấy Anh cũng "thương tình" đám khoá đàn em mà bao dung kèm dạy tận tình…! Với Võ Sư Nguyễn Văn Lợi bấy giờ đã "thành như" Chim Đầu Đàn của Gia Đình Thần Phong luôn tận tình huấn luyện võ thuật lại còn dạy dỗ "Giáo Khoa Thư" như cụ Đồ Nho ngồi trên sạp gụ nghiêm túc giáo hoá Lễ Nghĩa "Quân Sư Phụ" cái lý lẽ tốt đẹp là một phần nền tảng của Văn Hoá Việt xưa đã làm giềng mối như sợi tơ vàng ràng giữ cương thường Dân Việt còn được tồn tại mãi tới ngày hôm nay… cho dù trước trào lưu "loạn" văn minh du nhập từ phương xa nước ngoài như cơn lốc cuốn vật chất chưa kinh qua đãi lọc…? Tuy có nghiêm túc với lễ giáo Thầy Trò, nhưng ẩn trong cái "khó" đó là tâm tình của Thầy Lợi dung chứa biết bao tình thương yêu khuyến khích "đám" võ sinh Thần Phong trở thành Người tốt… và gần kề cùng sinh sống với Thầy Lợi là Anh Trịnh Khải Hoàng, Trần Văn Lạc cũng có nhiều "nét" tương tự với Thầy Lợi, không biết có phải là ở gần lâu sinh ảnh hưởng rồi thành "cái" đặc thù chăng…?

Nhưng kinh khiếp nhất phải nói là Thầy Kim Phúc Nam, Ông ít khi "đứng lớp" huấn luyện. Nhưng mỗi lần Ông phụ trách dạy và chúng tôi không thể "phú lĩnh" trốn học được là phải "cam" chịu đôi mắt sắc bén như dao nhọn và tiếng quát tháo như "sư tử hống" từ đầu lớp đến qua bên kia sân cỏ Bộ Tư Lệnh còn nghe văng vẳng tiếng gầm gừ… chúng tôi sợ muốn vãi đái, thót

"bi", mặt thằng nào thằng nấy vàng vọt, xanh như tàu lá chuối và kìa khoảng gần 10 "em" là nạn nhân lầm lỗi bị "Ngài" Kim Phúc Nam xử phạt đang "thọ nạn" vắt chân trên thành cửa, chống tay xuống nền sàn ciment mà "học" gồng thao tác "nội công" máu dồn xuống đầu đỏ mặt tía tai chẳng khác gì Quan Công bị Gia Cát Khổng Minh gài độ cá cược đang thọ "quân lệnh trạng đá nát vàng phai...!!!

Và chắc chắn không thể nào quên "Quan Tư Đường Sơn Đại Huynh Thần Phong" Trần Như Đẩu thường đến Võ Đường với "áo bay là nỗi niềm tâm sự", lon Thiếu Tá trên ngực, súng ngang hông,... là Phi Công đẹp và hiên ngang hình ảnh Poster do Hoạ Sĩ Lục Phú (Bộ Tư Lệnh) vẽ để quảng cáo chiêu mộ Pilot KQVNCH...(người nhà khen nhau, nhưng là người thật, việc thật...không nói thêm bớt), với dáng như tài tử điện ảnh hơn là một Phi Công thời chiến trên bầu trời Bảo Quốc Trấn Không... Ông có vẻ hào hoa mà cũng thật là "Anh Hùng Lương Sơn" đối đãi với anh em Võ Đường Thần Phong rất hào sảng và chí tình... nên được nhiều cảm tình quí mến còn liên lạc đến ngày nay dù cảnh đời đã bao phen "thương hải biến vi tang điền"...!!!

Sau 1975, Anh Trần Như Đẩu bị bắt cầm tù ngoài Bắc Việt. Anh Em Thần Phong nào may mắn thoát ra được hải ngoại, rồi tìm nhau và nối kết lại... Trải qua gần 40 năm trên xứ người... cho dù ở đâu, riêng tôi không thể nào quên những ngày tháng êm đềm với những Vị Thầy và bạn thân dưới mái Đạo Trường Thần Phong thân ái...! Hôm nay nhân dịp Anh Trần Ngọc Tự và Anh Trịnh Khải Hoàng "âm mưu" thực hiện một "đặc san" với những hồi tưởng của những thân hữu Thần Phong để như một "kỷ niệm" với Anh Trần Như Đẩu, tôi viết đôi dòng thân tình cũng là cám ơn Anh Trần Như Đẩu - một trong những Vị Giám Đốc Võ Đường Thần Phong đã cho tôi cơ hội được thọ học Võ Thuật Thái Cực Đạo và làm đứa em tinh thần của Quí Anh.

Trọng Kính

Võ Sư Lê Văn Xuân

Tháng 4/1975 một ngày đen tối của toàn dân miền Nam - rồi sự gì xẩy ra đối với những người quân nhân miền Nam.. một lệnh của cái gọi là "tập trung cải tạo" nghe thì thật là nhân đạo, nhưng thật ra là nơi giam cầm tất cả các sĩ quan mọi quân binh chủng.

Gian nan cực hình của trại giam cộng sản. Cũng ở các trại giam này mà chúng tôi mới có cơ hội quen biết nhiều một số sĩ quan của các đơn vị bạn. Trong số bị giam cùng trại với tôi ở trại "Suối máu", tôi biết và quen với anh Đẩu. Anh là một sĩ quan cấp bậc Thiếu-tá và cũng là một võ sư huyền đai Nhu đạo và Thái cực đạo. Anh có tính tình rất hiền lành tư cách, luôn luôn giúp đỡ anh em nhất là những người sức khỏe yếu.

Anh hết lòng với bạn bè trong tù. Anh còn lén lút dạy côn nhị khúc cho anh Nguyễn văn Mùi ngũ đẳng Nhu-đạo - sĩ quan tùy viên của Thủ Tướng Trần thiện Khiêm, bác sĩ Trần xuân Dũng hiện ở Úc, và bác sĩ Châu (sản khoa) ở Hoa kỳ, Nguyễn văn Bé của An-ninh Quân đội và vài người nữa mà tôi không nhớ tên, tất cả khoảng 7 hay 8 người và đều là Sĩ quan cấp Tá. Điều này hết sức nguy hiểm vì nếu bị phát hiện là sẽ bị xử bắn ngay tại chỗ, nhưng có lẽ dòng máu võ thuật luôn hừng hực trong anh nên nó đã tuôn trào ngay bất cứ khi nào có ai đó muốn học hỏi cùng anh.

Chúng tôi chung sống với nhau được gần một năm cho đến ngày bọn cộng sản đưa chúng tôi ra miền bắc bằng tầu biển và từ đó chúng tôi chia tay mỗi người một nơi.

Mới đây tôi gặp anh ở Cali. Thấy anh vẫn như xưa, con nhà võ có khác! Chúng tôi ngồi ôn lại những ngày địa ngục trần gian ở trong nhà tù cộng sản. Và chúng tôi cũng ngồi ôn lại những buồn vui trong đời võ thuật, mà vốn dĩ đã không tách ra khỏi sinh hoạt thường ngày của chúng tôi trong suốt quãng đời binh nghiệp khói lửa.

An-Lộc địa sử lưu chiến tích

Biệt-cách-dù vị Quốc vong thân

Phạm Đình Cung

(Cung Củ Đậu)

HỒI TƯỞNG

Trước đây, tôi và võ sư Trần-như-Đẩu thường đi biểu diễn võ thuật chung với nhau. Sau đó, chúng tôi cùng dạy võ ở câu lạc bộ thể dục thể thao quận Ba.

Võ sư Đẩu là một võ sư rất nổi tiếng về môn vũ khí Nunchaku. Võ sư Đẩu cũng còn là 1 thầy Võ đạo-đức, và đầy khiêm tốn trong mọi lãnh vực.

Mới ngày nào đó mà giờ đây cả Hai đã ngoài thất tuần!

Đôi khi nhìn các con cháu luyện võ mà lòng bồi hồi xúc động!

Chúng tôi thân thiết từ thuở xa xưa nên vẫn gặp nhau thường xuyên cho đến bây giờ, ngồi với nhau nhìn lại thế sự thăng trầm...

Hình ảnh chúng tôi cùng biểu diễn xưa kia

Hai chúng tôi nhìn từ bên ngoài về hình tướng cho đến luận vào trong về tánh tình có thể nói như ngày và đêm, như nước với lửa, như mặt trăng với mặt trời vậy. Nghĩa là có thể nói trái ngược nhau hoàn toàn, tôi thì được anh em đánh giá là 1 hảo hớn thứ thiệt, ăn to nói lớn, người dềnh dàng, còn võ sư Đẩu thì dáng dấp thư sinh, cư xử tiến thoái nhịp nhàng, ấy vậy mà hai chúng tôi lại rất hợp nhau mới kỳ! Có lẽ cái liên kết 2 chúng tôi với nhau lâu dài cho mãi tới ngày nay là bản chất sảng khoái và cá tánh khí khái giang hồ!

Nhân dịp viết về võ sư Đẩu, một người bạn thân thiết với võ sư Nguyễn văn Mùi, nơi đây tôi cũng xin được cám ơn võ sư Nguyễn văn Mùi đã cứu tôi một lần khi hình ảnh tôi lái xe 175 phân khối "được" đăng trên trang nhất báo "Trắng Đen" với lời bình "Ông kẹ nào đây?". Thời gian này tôi đã chuyển qua làm trong "Ban bảo vệ yếu nhân", hôm đó trong hơi men chuyếnh choáng tôi dùng khẩu AR15 lia hết nguyên băng đạn vào một sòng bài ở khu Cầu Muối khiến có vài người sợ hãi nhảy đại xuống lầu gãy cả chân!

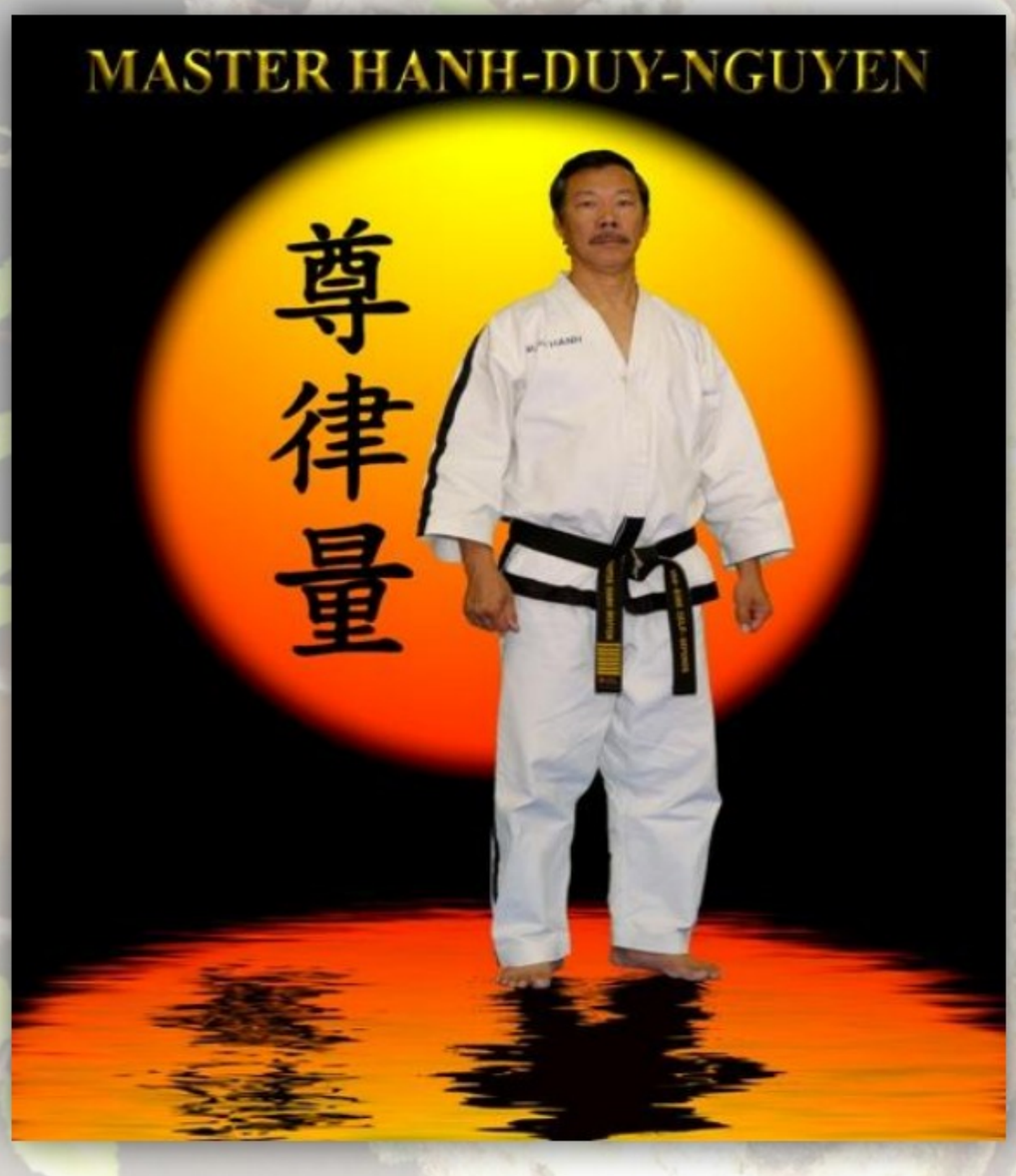
Võ sư Nguyễn Văn Mùi - Huyền đai ngũ đẳng Nhu-đạo trước 75, sĩ quan tùy viên của Thủ Tướng Trần thiện Khiêm, và Võ sư Trần Như Đẩu vẫn vai kề vai thân thiết như thuở nào!

Và tôi cũng xin cám ơn tất cả anh em bạn bè đã từng giúp tôi trong đời, cũng như những kẻ ghét tôi đã có lần nương tay.

Qua tuổi thất thập lai hy rồi, ngồi nhớ lại anh em bạn bè cùng mọi chuyện sanh tử trong đời mà lòng bồi hồi khôn nguôi.

Võ Sư Mai Trọng Hiếu

Một người Anh và cũng là Thầy của tôi.

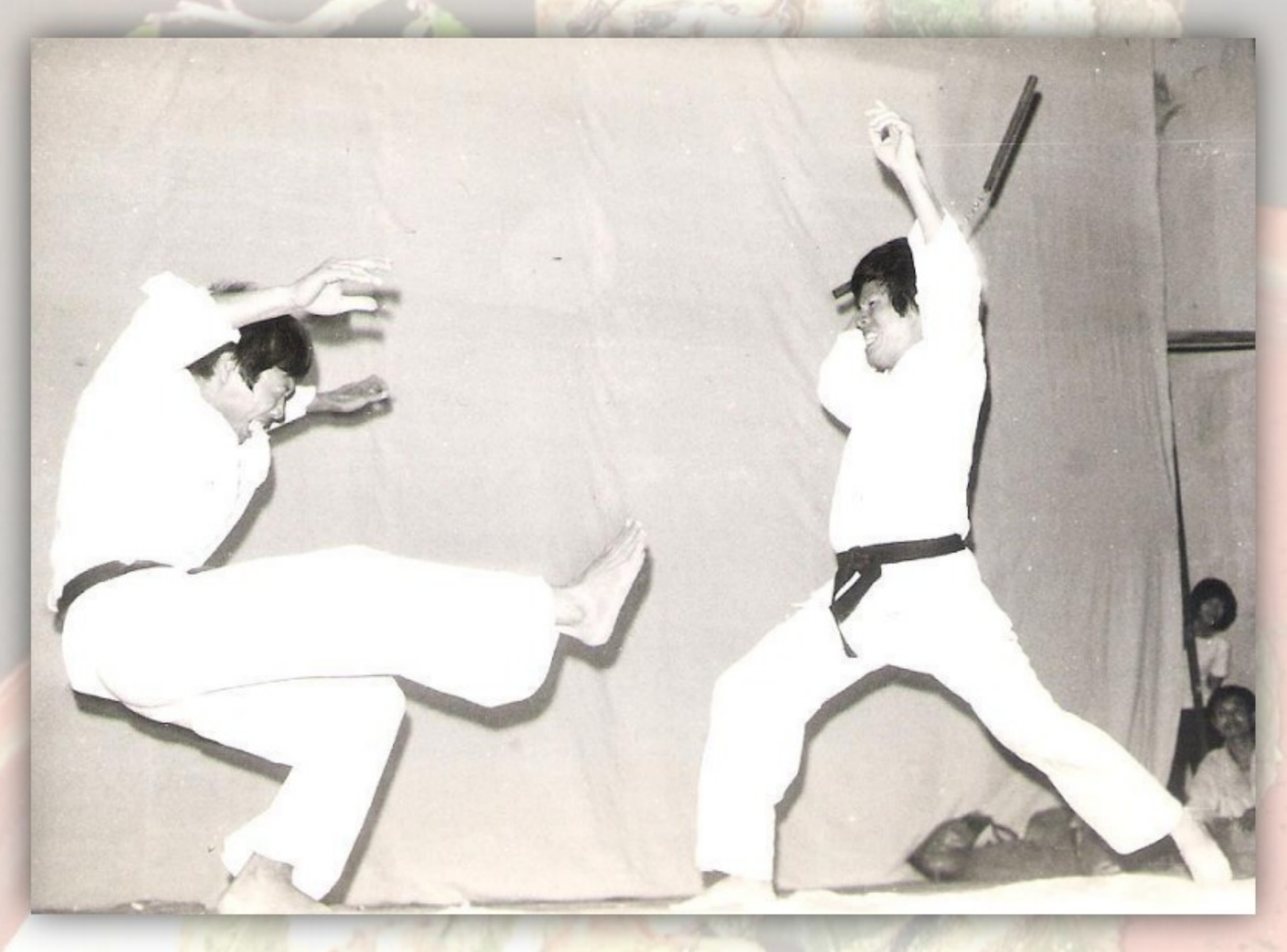
Master Nguyễn Duy Hạnh

Huyền đai 7 đẳng

Houston Self-Defense Academy

Tôi biết anh Đẩu lần đầu tiên từ dạo cuối năm 1970 sang đến 1971 vì anh thường hay đi cùng anh Sĩ Phú đến đơn vị tôi, Trường Vũ thuật & Thể dục Quân sự Thủ Đức để họp hành hay liên lạc về vấn đề võ thuật. Lúc đó tôi là một chuẩn úy mới về trường nên không có dịp để gần gũi, giao thiệp làm quen với anh, nhưng cái tướng cách của anh khi ấy đã gây cho tôi một ấn tượng rất mạnh. Không phải vì dáng vẻ tay chơi của anh hay bên cạnh anh, có anh Sĩ Phú, một giọng hát thời danh lúc ấy, mà dường như là có điều gì đó tiềm ẩn nơi anh, mà trực giác võ thuật đã cho tôi cảm nhận như thế. Và rồi ít lâu sau tôi được biết nhiều hơn về anh, Thiếu tá Không Quân Trần Như Đẩu, dân võ thuật thứ thiệt và là một tên tuổi rất quen thuộc trong sinh hoạt võ thuật Quân đội.

Thế rồi thời gian qua đi với thăng trầm của mệnh nước và những cơ cực của phận người. Năm 1980, ở tù cải tạo về được ít lâu, như một cơ duyên, tôi gặp lại anh khi chúng tôi sinh hoạt võ thuật tại sân Hồ Xuân Hương, có cả các anh Nguyễn Hữu Huy và Nguyễn Long Vân là những người cùng đơn vị với tôi trước đây. Thời gian này, để cổ động cho phong trào luyện tập võ thuật, anh em chúng tôi thường xuyên thực hiện những buổi biểu diễn quyền cước. Gần quanh Sàigòn cũng có mà nhiều khi mãi tận các tỉnh dưới miền Tây. Nội dung biểu diễn đa dạng và phong phú qua các đòn thế, chiêu thức của Nhu đạo, Thái cực đạo, Hiệp khí đạo và hẳn nhiên không thể thiếu ngón Côn nhị khúc tuyệt kỹ của anh Đẩu, rất mới lạ, đã gây ngạc nhiên và người xem vô cùng tán thưởng. Tôi nhớ có một lần, cũng dưới miền Tây, số lượng khán giả hâm mộ đông đảo vượt mức, hào hứng cổ võ hăng quá rồi chen lấn xô đẩy nhau để mong được đến sát gần hầu nhìn cho rõ các đường quyền cước nên nhiều lúc chương trình phải tạm dừng để Ban Tổ chức vãn hồi trật tự, vì sợ rằng có nguy cơ sập đổ khán đài. Vẫn nhớ mãi cái lần ấy chứ anh Đẩu nhỉ!

Trong một buổi biểu diễn chung với anh khi xưa

Rồi ngoài việc đi dậy võ như là phương cách hợp lệ để có thể ở lại Sàigòn, buổi sáng mỗi ngày tôi cố gắng đi học thêm Anh văn, còn buổi chiều thì rèn thể lực qua việc chạy bộ, bơi lội… sẵn sàng cho những chuyến vượt biển mà tôi biết chắc là sẽ nhiều gian khổ, hiểm nguy. Và cũng trong thời gian này,

do lòng yêu mến, anh Đẩu có ý muốn trao truyền thêm cho tôi các kỹ năng của côn Nhị khúc, một sở trường khác của anh mà trước đây tôi có được học ít nhiều và chưa thuần thục cho lắm. Thật còn gì bằng vì tôi hiểu đây là một thứ phòng thân vô cùng lợi hại.

Thế là thời khoá biểu trong tuần của tôi có thêm những buổi luyện Nhị khúc tại nhà anh nữa. Nhưng rồi những lần tính toán vượt biên bất thường làm gián đoạn luôn cả việc này. Dù vậy mọi chiêu thế nhị khúc được anh tận tình chỉ dậy, tôi đã nhập cũng khá nhuyễn và đắc dụng cho tôi, nhất là khi đã sang đến Hoa Kỳ, không bao giờ tôi lại quên đưa vào trong nội dung biểu diễn võ thuật trên các chương trình truyền hình, tại các trường học hay tại các dịp sinh hoạt cộng đồng. Nhờ vậy, ngoài việc được đón nhận sự tán thưởng của khán giả, hình ảnh võ đường của tôi cũng tạo thêm rất nhiều uy tín.

Cứ mỗi lần cầm cặp nhị khúc để đi những đường quyền côn ở bất cứ chỗ nào là tôi lại nhớ đến anh biết mấy trong tâm tình biết ơn và quý mến dành cho một người anh đã luôn sẵn lòng và cởi mở với đàn em. Tôi cũng luôn nhớ đến anh như một người Thầy thật đáng kính trọng với một phong thái dễ gần và sự phóng khoáng hào sảng, đã truyền luyện cái gì cho ai là tận tâm tận lòng, muốn trao cho bằng được và bằng hết.

Cách đây chừng hai năm, vào khoảng 2011 thì phải, anh em gia đình võ thuật Không Quân có tổ chức Đại hội Thần Phong ở Houston, nơi tôi đang sinh sống đây. Tôi được võ sư Trương Nguyên Thuận mời tham dự như là một thân hữu. Tôi vui mừng nhận lời ngay vì biết có anh Đẩu từ Cali cũng sẽ sang và đây là cơ hội anh em chúng tôi tái ngộ sau những năm tháng dài xa cách. Biểu diễn võ thuật là phần không thể thiếu trong chương trình Đại hội. Và màn thi triển võ công của anh Đẩu và người học trò tên Khoa mới làm cho mọi người vô cùng kinh ngạc và thán phục. Khoa dùng một khăn tắm rồi phát lực mà đánh bể 3 tấm ván. Còn anh thì qua chiêu thế đứng từ trên cái ghế ngồi nhẩy thẳng xuống đống miếng chai dưới sàn, cùng lúc dùng côn nhị khúc công phá thanh gỗ đặt trên hai vòng giấy treo móc nơi hai cạnh lưỡi dao sắc do hai người cầm hai bên. Thanh gỗ gẫy đôi nhưng hai vòng giấy thì nguyên vẹn không ảnh hưởng gì và gan bàn chân anh chẳng một vết sây xước. Chả cần là người trong nghề cũng biết rằng đây là một cao thủ thượng thừa về cả bộ pháp, thân pháp và nội lực… với công phu luyện tập kiên trì dài lâu. Thật dễ sợ và đáng nể lão võ sư, ông anh của tôi.

Sau đấy là anh em hàn huyên mừng vui buổi hạnh ngộ. Theo năm tháng thời gian, anh cũng có già đi nhưng vẫn thật tráng kiện, khoẻ mạnh và nhanh nhẹn, hẳn là nhờ duy trì luyện tập đều đặn. Rồi cũng với một tâm cách như xưa, anh hẹn tôi đến phòng riêng tại khách sạn để chỉ dẫn cho tôi vài chiêu thức trong tấn công và phản đòn, vô cùng đơn giản và hiệu quả lạ

thường. Mới lạ đầy bất ngờ thích thú cho tôi. Nói kể thì hơi dài dòng nhưng có thể tóm gọn như là cách dùng vô chiêu để thắng hữu chiêu. Anh ân cần giảng giải cặn kẽ từng phân thế rất hợp lý, dựa trên các nguyên lý căn bản và khoa học. Quả thật, bể học nào cũng bao la quá.

Tiếc rằng thời gian không có nhiều để tôi được học thêm nữa. Anh hứa rằng khi tôi sang được Cali thì còn bao nhiêu tuyệt kỹ công phu nữa anh sẽ truyền luyện hết cho. Thật háo hức đấy, nhưng đành phải chờ một thời gian thuận tiện vậy.

Sách xưa có nói rằng người dậy mình dù một chữ hay nửa chữ cũng là Thầy mình. Trong võ học cũng phải là vậy, ai tận tình chỉ bảo cho mình dù vài chiêu thức cũng phải nhận ra rằng đấy là minh sư của mình.

Anh Đẩu ơi, em nhớ anh luôn trong tâm tình quí mến và vô cùng biết ơn.

Huỳnh văn Phúc, Nguyễn duy Hạnh, Trần như Đẩu, Nguyễn văn Lợi, Trịnh khải Hoàng, Phan Nguyễn đăng Khoa, Lê văn Xuân, Phan hồng Hổ - tới thăm Võ đường "Houston Self-Defense Academy" do Master Nguyễn duy Hạnh là Giám-đốc

LỊCH SỬ
VÕ ĐƯỜNG
THẦN PHONG

MỘT THỜI GẮN BÓ...

KHÔNG QUÂN VIỆT NAM CỘNG HOÀ VÀ **SỰ THÀNH LẬP VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG**

.Trịnh Khải Hoàng

Vạn hoá đại toàn ai khá biết ?

Cổ lai muôn sự lý tuỳ trung.

Bài Viết nầy như một ghi chép lại Sinh Hoạt Võ Đường Thần phong từ ngày 01-12-1966 đến ngày 30-04-1975. Từ sau đó vì hoàn cảnh chính trị tại Việt Nam đã không cho phép sinh hoạt…! Nên đại đa số những Võ Sư-Võ Sinh xuất thân từ Võ ĐườngThần Phong đã viễn phố, thanh bần thôn dã với đời thường…rất thường là quên đi một thời quá khứ "Con Nhà Võ", thứ dĩ vãng "Đạo Trường Tiên Cách" để ngang tàng, trịch trượng chỉ đời mà thốt:

Án thượng hữu Thư

Thư thượng hữu Sư.

Quẳng gậy trường giang, Ta lên rừng làm đạo sĩ.

U mặc cộng nghiệp kham khổ hoà trong dòng đời trầm luân, thân cư trần mà chẳng muốn nhiễm uế trần …Khí tiết "con nhà Võ Đạo Đông Phương" làm sao và làm chi …?

Nầy kiếm cung,

Nầy anh hùng…

Ta quẳng hết, trở về hoang dã…

Để mắt ai buồn biêng biếc cả trời thu !

Khi mà thời hôn ám:

Bồ Tát cao xanh còn mắc cạn

Huống chi thân cá chậu chim lồng !

Thuỷ chung tương hoán hà phi xứ

Lai khứ thường niên hà thị tâm.

Yá…á…á.h…!!! Tiếng thét vang lanh lảnh đất trời…!!!... Chunbi YdanDapchagi (thủ thế và tung cước pháp) lung linh trong bóng đêm, "Anh Hùng Vọng Nguyệt" gọi hồn tiền nhân Nước Việt suốt 5000 năm từ đỉnh Thái Sơn đến Động Đình Hồ, mà núi Ngũ Lĩnh còn mây bạc đầu vần vũ bao phủ như tuyết giăng đầu núi, thách thức tráng sĩ chí Việt Thường hướng về Bắc phương, tranh cuộc can qua đòi về đất cũ để tế Lễ Gia Tiên, giải niềm u uất của Anh Hồn Tổ Việt xưa kia đã lưu ngụ phảng phất trên 18 bình nguyên Trung Quốc ngày nay dưới sự thống trị của nòi Hán đương quyền… Dã hạc rừng hoang cất tiếng kêu sương xung thiên thấm lạnh đất trời về đêm làm ướt đẫm y hàn…! Nầy Thư Cưu…! Nầy Kiếm Báu…! Ta ngẩng mặt nhìn trăng sáng đêm nay, tâm sự lênh đênh tận cùng với Anh-Em ta lưu lạc bốn phương… mà mơ:

"Trống trường thành lung lay bóng nguyệt,"

"Khói cam tuyền mờ mịt thức mây…"!

Có ai không…? Cùng ta ngâm khề khà một khúc cổ phong…Dịch Lý hề:

Thái Cực, Thái Hư Lý sinh Khí

Vô Cực, Thái Hư Khí sinh Lý

Thừa Khí động tĩnh sinh Âm-Dương

Âm-Dương chi phần vi Thiên-Địa…

Hay chếnh choáng men rượu nồng cay…cay…lực bạt sơn hề khí phách…! Lãng du muôn phương… ngày cuối năm gặp lại Huynh-Đệ nơi quê nhà, quê người…sau năm 1975:

Ôi…trai trẻ một thời oanh liệt quá…!

Kiếm trên vai vô địch mấy sông hồ

Và ngạo khí tưởng chừng như sắt đá

Giữa ngàn năm sinh tử chẳng nhấp nhô…

Để rồi tiễn nhau nơi phi trường, Bạn vẫn cố hương, Tôi viễn xứ:

Nếu cuộc đời là hữu phùng, hữu biệt

Thì tôi xin mây trắng mãi ngàn phương…

Nếu cuộc đời là sầu đa lạc thiểu

Sao chân cầu còn lưu nước trường giang

Ai đã qua sông còn ngoảnh vời cố quận ?

Thiên lãng xa ải nhạn hướng đâu tìm…?

(TGĐ)

Tuy vậy ở mọi hoàn cảnh… Những Võ Sư xuất thân từ Võ Đường Thần Phong với chân tài bởi công phu hàm dưỡng, cố gắng tôi luyện sao cho đạt sở học tinh tuyệt và noi theo tinh thần "Kẻ Sĩ Đông Phương" cũng đã được những Giới Chức có "Mắt Xanh Tinh Đời" đương quyền đắc dụng để huấn luyện, đào tạo cho lớp hậu duệ Võ Sư, Võ Sĩ, Tuyển Thủ đại diện cho Quốc Gia Việt Nam, France, Australia, Canada, Russia, Arab,… tham dự Tranh Giải Thái Cực Đạo Á Châu, Thế Vận Hội,… Thành tích vẻ vang thắng lợi, đoạt huy chương vô địch làm rạng danh người Việt Nam!!! Một đôi khi bởi tính chất cùng là Việt Nam trên Võ Đài phân tranh cao thấp với những tuyển thủ khác chủng tộc… Sự tương thân, tương trợ đã tự vượt qua "Địa Lý Chính Trị" để giành phần thắng lợi cho Võ Sĩ Việt Nam và cũng vì chợt nhận ra được "Đây" là Võ Sinh học trò của Võ Sư Thần Phong… Võ Đường Thần Phong từ một quê nhà Việt Nam mà nay đã vượt biên giới lãnh thổ… Những Võ Sư của Võ Phái Thần Phong đã mở lớp huấn luyện Võ Thuật phổ biến Việt Nam Thái Cực Đạo đến nhiều quốc gia Âu Châu, Mỹ Châu, Trung Á… mà tổng kết sĩ số võ sinh đã nhiều đáng kể đến hơn 300 000… Những mong bài viết nầy sẽ được lưu tâm bởi "Thượng Đại Nhân" không "cưỡi ngựa xem hoa" vì thực chất Võ Đạo Việt Nam đã được trân trọng trong Lịch Sử Việt Nam với bao cuộc chiến chống ngoại xâm để giữ nước và mở nước… và ngày nay, những đóng góp của những Võ Sư Thần Phong như một phần hữu ích lành mạnh hoá thế hệ thanh niên, trước những tệ trạng xã hội suy đồi đạo đức làm băng hoại luân thường, đạo lý …dẫn đến quốc phá, gia vong! Mong lắm thay.

.KHỞI THUỶ:

Võ Đường Thần Phong từ năm 1966-1969 thuộc Phòng Huấn Luyện, toạ lạc tại cánh trái trong khuôn viên Bộ Tư Lệnh Không Quân, Căn Cứ Phi Trường Tân Sơn Nhất, Saigon Việt Nam, là Võ Đường tiên khởi của toàn thể Hệ Thống Võ Đường Thần Phong về sau.

Võ Đường Thần Phong từ năm 1969-1973 toạ lạc tại đường Lê Văn Lộc kế cạnh Khối Chiến Tranh Chính Trị, Sư Đoàn 5 Không Quân Việt Nam, Căn Cứ Phi Trường Tân Sơn Nhất. Võ Đường nầy được Công Binh Đại Hàn xây dựng khang trang với tiêu chuẩn huấn luyện chuyên môn Võ Thuật Tae Kwon Do, Aikido, Judo,… với toàn bộ vật liệu và công sức kiến tạo của Chính Phủ Đại Hàn Dân Quốc để làm Tặng Phẩm Văn Hoá cho Quân Chủng Không Quân Việt Nam Cộng Hoà.

Võ Đường Thần Phong từ năm 1974-1975 toạ lạc gần kề Căn Cứ Trực Thăng vốn trước là Cơ Sở PX của Không Quân Hoa Kỳ trong Căn Cứ Phi Trường Tân Sơn Nhất, Saigon Việt Nam.

Võ Đường Thần Phong Dân Sự từ năm 1971-1975 toạ lạc tại khuôn viên Nha Căn Cứ Hàng Không Dân Sự, Phi Cảng Tân Sơn Nhất, Saigon Việt Nam.

Võ Đường Thần Phong Dân Sự Thứ Nhì từ năm 1972-1975 toạ lạc tại Quận Tư, Khánh Hội, SàiGòn, Việt Nam.

Từ trái sang: Cố Chuẩn tướng Lưu Kim Cương, cựu Đại tá Đinh Thạch On, và cựu Thiếu Tá Trần Như Đẩu

.NHÂN SỰ ĐẶC BIỆT QUAN TRỌNG CỦA VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

- Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương là Vị Sáng Lập nên Võ Đường Thần Phong và Hội Võ Thuật Thần Phong từ năm 1966.
- Trung Tướng Tư Lệnh Không Quân Trần Văn Minh, chỉ thị cung ứng những nhu cầu cần thiết cho Võ Đường Thần Phong khi hữu sự.

- Thiếu Tướng Võ Xuân Lành, Tư Lệnh phó - Chuẩn Tướng Võ Dinh, Tham Mưu trưởng, luôn khuyến khích tinh thần và giúp đỡ Võ Đường.
- Chuẩn Tướng Phan Phụng Tiên, Tư Lệnh Sư Đoàn 5 Không Quân, yểm trợ cần thiết cho sinh hoạt của Võ Đường.
- Đại Tá Trần Đình Hoè, Tham mưu trưởng Sư Đoàn 5 Không Quân là Vị Ân Nhân với tấm lòng hào sảng luôn trợ giúp cho Anh-Em của Võ Đường những nhu cầu rất hữu sự và thiết thực.
- Đại Tá Đinh Thạch On, Tư Lệnh Phó Sư Đoàn 5 Không Quân cũng là Vị Võ Sư Aikido (Hiệp Khí Đạo) của Võ Đường từ Năm 1972-1975. Ông là Vị Ân Nhân rất đặc biệt có sinh hoạt gắn bó với toàn thể Anh-Em Võ Sư, Võ Sinh thuộc Võ Đường Thần Phong và với tư thế Huynh Trưởng, Ông luôn luôn quan tâm giúp đỡ và bảo trợ cho Võ Đường Thần Phong tiến triển với mọi tình huống từ năm 1966-1975.

.GIÁM ĐỐC VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

- Giám Đốc tạm thời trong ngày tháng tiên khởi là Thiếu Tá Trần Văn Ngưu, Thiếu Tá Trần Đình Hữu, 1966-1967.

- Giám Đốc Võ Đường Thần Phong từ Năm 1967-1968 là Thiếu Tá Trần Như Đẩu. Huyền Đai Judo, Huyền Đai Tae Kwon Do… Vì nhu cầu chiến trường từ sau năm 1969, Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà phải chiến đấu khốc liệt với Bắc Quân Việt Cộng trên khắp mặt trận… Thiếu Tá Trần Như Đẩu được điều động trở về lại Phi Đoàn Trực Thăng 211, bay tăng phái chiến đấu và yểm trợ cho các đơn vị Bộ Binh chủ lực trong những cuộc hành quân khắp Vùng IV Chiến Thuật, và đảm nhiệm thêm chức vụ Trưởng Phòng Tâm Lý Chiến Sư Đoàn 4 Không Quân, Căn Cứ Phi Trường Bình Thuỷ, Cần Thơ. Trường hợp của Ông rất đặc biệt: tuy không còn là Giám Đốc Võ Đường Thần Phong sau năm 1969, nhưng với chức vụ Trưởng Đoàn Công Tác Chính Huấn thuộc Văn Phòng Tham Mưu Phó Chiến Tranh Chính Trị Bộ Tư Lệnh Không Quân và với những ân tình là huynh trưởng của Anh-Em Võ Sư, Võ Sinh của Võ Đường, Ông vẫn được Bộ Tư Lệnh Không Quân đề cử về Võ Đường với trách nhiệm là Trưởng Phái Đoàn Võ Thuật của toàn thể 6 Căn Cứ Không Quân Việt Nam mỗi khi Võ Đường Thần Phong đại diện cho Quân Chủng Không Quân tham dự những cuộc Tranh Giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc. Từ năm 1970 - 1975 qua 3 nhiệm kỳ, Ông được Tổng Cuộc Thái Cực Đạo Quân Đội (TCTCĐQĐ) bầu vào chức Phó Chủ Tịch Tổng Cuộc Thái Cực Đạo

(TCTCĐVN) toàn quốc (Chủ Tịch Trung Tá Phạm Văn Cư, 1969 - 1971), tiếp đến Ông tái đắc cử Phó Chủ Tịch kiêm nhiệm Uỷ Viên Kỷ Luật của TCTCĐVN (2 nhiệm kỳ, Chủ Tịch Trung Tá Nguyễn Văn Thành, 1972 – 1975). Với chức vụ đảm nhiệm Ông làm đại diện cho TCTCDVN trong Hội Đồng Giám Khảo chấm thi lên đẳng cấp cho các Võ Đường Quân Đội và Không Quân khắp 4 Vùng Chiến Thuật và đưa ra Hội Đồng Kỷ Luật những Võ Sư – Võ Sinh vi phạm nội qui kỷ luật và đạo đức.

Ông đá ngang công phá 2 miếng ván dầy đúng giữa mục tiêu. Từ trái qua là Võ Sư Đỗ thành Hưng, Võ Sư Trương văn Nhiều, Võ Sư Lê văn Châu và Võ Sư Huỳnh văn Phúc.

Sau năm 1975 trải qua bao tháng năm kham nhẫn công phu tập luyện, Ông được những bậc Tôn Sư Thái Cực Quyền, Vĩnh Xuân Quyền, Hồng Gia Quyền La Phù Sơn đề cử bậc Võ Sư và trao bối truyền thừa tông phái. Đặc biệt Ông rất thiện xảo tâm đắc với bộ môn Bonsai-Non Bộ, hiện tại Ông là Bonsai Master cố vấn phụ trách kỹ thuật cho Hội Việt Mỹ Bonsai (Viêt-America Bonsai Association).

- Giám Đốc Võ Đường Thần Phong từ Năm 1969-1970 là Thiếu Tá Nguyễn Trúc Lân, Huyền Đai Aikido.
- Giám Đốc Võ Đường Thần Phong từ Năm 1970-1971 là Thiếu Tá Lê Đình Thuận, Huyền Đai Aikido.
- Giám Đốc Võ Đường Thần Phong từ Năm 1972-1973 là Thiếu Tá Cát Văn Khôi, Huyền Đai Aikido.
- Giám Đốc Võ Đường Thần Phong từ Năm 1973-1974 là Thiếu Tá Sĩ Phú.
- Giám Đốc Võ Đường Thần Phong từ Năm 1974-1975 là Đại Uý Nguyễn Văn Út.

.MỸ THUẬT VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

- Từ khởi đầu thành lập Võ Đường Thần Phong. Thiếu Tá Trần Như Đẩu với Chức Vụ Giám Đốc Võ Đường và sau là Trưởng Đoàn Công Tác Chính Huấn thuộc Bộ Tư Lệnh Không Quân, Ông đã đề cử Hoạ Sĩ Lục Phú. Khối Chiến Tranh Chính Trị đề cử Hoạ Sĩ Trúc Việt công tác trang trí Mỹ Thuậttoàn thể cho Võ Đường Thần Phong.

.VÕ SƯ ĐẠI HÀN TẠI VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

- Võ Sư Kang Dong Kil là Hàn Lâm Học Sĩ Viện Hàn Lâm Đại Hàn Dân Quốc, Sĩ Quan Tuỳ Viên Văn Hoá của Tổng Thống Park Chung Hee, Đại Hàn Dân Quốc, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng Tae Kwon Do, phụ trách giảng huấn từ những ngày khởi đầu gây dựng nên Võ Đường Thần Phong từ Năm 1966-1968.

- Võ Sư Đại Uý Lee Sha Un, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng Tae Kwon Do, nói thông thạo tiếng Việt, được Bộ Tư Lệnh Quân Lực Đại Hàn đề cử để hổ trợ Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương thành lập Võ Đường Thần Phong cho Quân Chủng Không Quân, trong chương trình huấn luyện và phát triển môn võ Tae Kwon Do (Thái Cực Đạo). Võ Sư Leephụ trách huấn luyện Võ Thuật cho Võ Đường Thần Phong từ năm 1966-1969 và Ông cũng là Vị Sĩ Quan có công đề xuất

và vận động với Trung Tướng Cher Moon Sin và Đại Tướng Lee Sai Ho, Tư Lệnh Lực Lượng Đại Hàn tại Việt Nam thỉnh nguyện với Chính Phủ Đại Hàn chương trình xây dựng cho Không Quân Việt Nam một ngôi Võ Đường khang trang từ năm 1968 đến 1969 thì hoàn tất. Trân trọng kính bút:

"Chúng tôi những Võ Sư- Võ Sinh của Võ Đường Thần Phong vô cùng biết ơn Thầy Lee Sha Un đã tận tuỵ xây dựng và đào tạo nên nền Võ Thuật Thần Phong phát triển mãi cho đến ngày nay."

- Võ Sư Thượng Sĩ Kang Tae Ho, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng Tae Kwon Do phụ trách huấn luyện Võ Thuật từ năm 1966-1969.

- Võ Sư Trung Sĩ Lee Keun Tae, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng Tae kwon Do phụ trách huấn luyện Võ Thuật từ năm 1966-1969.

- Võ Sư Cho Sun Taik, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng Tae Kwon Do, phụ trách huấn luyện Võ Thuật từ Năm 1969-1970.

- Võ Sư Thượng Sĩ Cher Hyung Ho, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng, phụ trách huấn luyện Võ Thuật từ Năm 1969-1970.

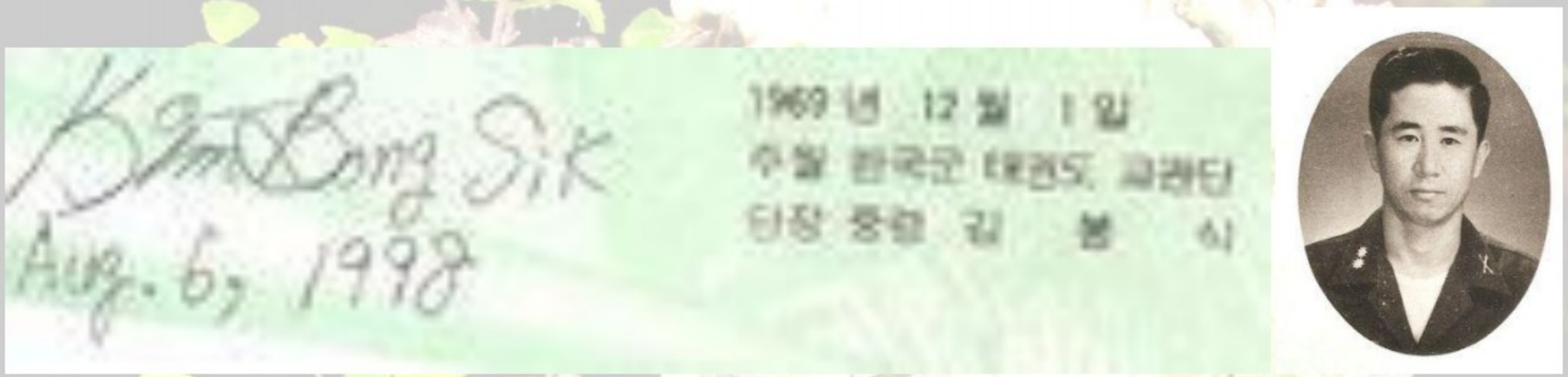
- Võ Sư Kim Byung Wuon, Huyền Đai Đệ Ngũ Đẳng trong phái đoàn Võ Sư Lục Quân Đại Hàn tại Việt Nam, Ông là Võ Sư giao hữu với Huấn Luyện Viên Phan Văn Đức, Nguyễn Văn Lợi, phụ trách huấn luyện võ thuật từ Năm 1970-1972 tại Việt Nam.

. Đại Võ Sư Kim Bong Sik: Võ Sư Thiếu Tá Kim Bong Sik (Korea Air Force), Huyền Đai Đệ Lục Đẳng, Trưởng Phái Đoàn Võ Sư Đại Hàn tại Việt Nam, và cũng là Võ Sư Trưởng phụ trách huấn luyện Võ Thuật tại Võ Đường Thần Phong từ Năm 1970-1972 và là Vị Mạnh Thường Quân luôn giúp đỡ Võ Đường Thần Phong với mọi ưu tiên từ Quân Đội Đồng Minh Đại Hàn Tại Việt Nam. Năm 1973, Ông được vinh thăng Trung Tá và trở về nước theo chương trình "Rút Quân Đồng Minh Rời Khỏi Việt Nam".

Tháng 6 Năm 1972, Ông làm Chánh Chủ Khảo kỳ thi lên đai tại Võ Đường Lê Lợi. Trong kỳ thi lên đẳng cấp nầy: Trịnh Khải Hoàng, Trần Văn Lạc, Hoàng Thuỵ Thông đã trúng tuyển Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng.

Sau 1975, Ông được vinh thăng Đại Tá giữ chức vụ Tuỳ Viên Quân Sự Korea tại France, Âu Châu. Ông là Đại Võ Sư lừng danh Đại Hàn-ViệtNam-Quốc Tế.

(Ảnh và thủ bút cuả Đại Sư Kim Bong Sik)

- Võ Sư Thượng Sĩ Her Man, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng Tae Kwon Do, phụ trách huấn luyện Võ Thuật từ năm 1970-1972.

- Võ Sư Shu Jung Do, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng Tae Kwon Do 1972-1973.

- Võ Sư Chung Tae Kap, Huyền Đai Đệ Lục Đẳng, phụ trách huấn luyện Võ Thuật từ năm 1972-1973.

- Ngoài Ra còn có những vị Võ Sư Đại Hàn với trình độ tuyệt hảo xuất sư như Võ Sư Kim (BatMan), Huyền Đai Đệ Lục Đẳng Tae Kwon Do là Vị Võ Sư Trưởng của Trường Vũ Thuật Thể Dục Thể Thao Quân Đội tại Thủ Đức và Võ Sư Pak, Huyền Đai Đệ Lục Đẳng, Trưởng Phái Đoàn Võ Sư Đại Hàn từ năm 1964-1969 vẫn thường đến thăm viếng và huấn luyện đặc biệt cho Võ Sư và Võ Sinh tại Võ Đường Thần Phong.

.VÕ SƯ VIỆT NAM TẠI VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

- Tổng Cuộc Vũ Thuật Thái Cực Đạo Quân Đội để cử Võ Sư Cố Vấn Woòng Mậu Thoòng, Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng Thái Cực Đạo, Võ Sư Nguyễn Văn Năng, Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng Thái Cực Đạo. Hai Vị Võ Sư nầy đã cố vấn và làm phụ tá các Võ Sư Đại Hàn để huấn luyện cho khoá sinh trong tinh thần tương trợ rất tốt đẹp từ những ngày đầu tiên thành lập Võ Đường Thần Phong.

- Từ ngày đầu tiên thành lập Võ Đường Thần Phong, từ năm 1966-1968. Võ Sư Kim Phúc Nam đã mang đẳng cấp cao nhất tại Võ Đường là Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng vì Ông đã tốt nghiệp Khoá Thái Cực Đạo Đầu Tiên do Phái Đoàn Võ Sư Đại Hàn đào tạo Võ Sư Huấn Luyện cho Quốc Gia Việt Nam và cũng với duyên trường đặc biệt Ông được Đại Uý Lee Sha Un cứu xét thâm niên võ học rồi để cử về Bộ Tư Lệnh Đại Hàn để thi Huyền Đai Đệ Tam Đẳng (1968-1969). Vì là quân nhân Không Quân nên Võ Sư Kim Phúc Nam được đề cử,

thuyên chuyển về Võ Đường làm phụ tá cho các Võ Sư Đại Hàn giảng huấn và là Võ Sư thực thụ huấn luyện cho các khoá sinh từ năm 1966-1969. Từ sau năm 1969, Ông trở lại phần sở thuộc Phòng Huấn Luyện Không Quân và được biệt phái về Võ Đường để hợp cùng với Các Võ Sư Đại Hàn (bậc Thầy) phụ trách huấn luyện cho Tuyển Thủ của Võ Đường mỗi khi có cuộc Tranh Giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc.

.Khoá Tae Kwon Do Thứ Nhất: Võ Đường Thần Phong khai giảng ngày 1 tháng 12 năm 1966 đến năm 1968, thu nhận 43 khoá sinh tình nguyện từ các phần sở trong Quân Chủng Không Quân. Họ đã học tập khổ luyện suốt 2 năm dài và tốt nghiệp Huyền Đai Đệ Nhất Đẳng sau kỳ thi thực nghiệm tài năng cam go… Một số ít được tuyển dụng làm Võ Sư Huấn Luyện thực thụ cho Võ Đường Thần Phong từ năm 1968-1975 gồm có:

- Võ Sư Nguyễn Văn Lợi, phụ trách huấn luyện cho Quân Nhân và Thiếu Niên Thần Phong lớp buổi chiều Thứ 3-5-7. Là phụ tá Giám Đốc VĐTP. Đặc biệt Võ Sư Lợi có nhiều hạnh duyên với Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương: Vì nhu cầu đào tạo cho "Hệ Thống Thần Phong" lớp Huynh Trưởng Hướng Đạo để phụ trách Giảng-Huấn cho Đoàn Thiếu Niên Thần Phong (Thiếu Sinh Quân Không Quân) với những bộ môn Văn Hoá, Âm Nhạc, Võ Thuật, Chính Trị, Quân Sự và công tác Xã Hội Dân Sự Vụ… sẽ là những "Quân Nhân Không Quân Ưu Tú" của Không Lực Việt Nam tương lai. Nên "Huynh Trưởng" Lưu Kim Cương "rút" nhân viên phi hành Nguyễn Văn Lợi của Biệt Đoàn 83 KQ cũng nguyên là huynh trưởng Hướng Đạo Việt Nam về học Khoá I TCĐVĐTP và trở thành "Anh–Em Kết Nghĩa Thần Phong" tiếp nối sau Võ Sư Nguyễn Văn Lợi là "Ông Từ" giữ Võ Đường với TNTP: Trịnh Khải Hoàng, Trần Văn Lạc, Hoàng Thuỵ Thông, Huỳnh Quang Thanh, Bùi Văn Tuyển, Nguyễn Phi Bằng, Lê Văn Xuân,… và là "linh hồn" của Võ Đường Thần Phong là tụ điểm tinh thần của môn sinh các lớp Thiếu NiênThần Phong từ khởi thủy cho mãi đến ngày nay… Anh là Người Anh Lớn đúng Nghĩa được hầu hết những Anh Em Thần Phong quí mến, kính trọng…!!!
- Võ Sư Trương Văn Nhiều, phụ trách huấn luyện cho Quân Nhân và Thiếu Niên Thần Phong lớp buổi chiều Thứ 2-4-6.
- Võ Sư Huỳnh Văn Phúc, phụ trách huấn luyện cho Quân Nhân và Thiếu Niên Thần Phong lớp buổi sáng Thứ 2-4-6. Là thủ quĩ VĐTP.
- Võ Sư Nguyễn Ngọc Diệp, phụ trách huấn luyện cho Quân Nhân và Thiếu Niên Thần Phong lớp buổi sáng Thứ 3-5-7 và văn thư VĐTP.

- Võ Sư Phan Văn Đức, phụ trách liên lạc ngoại vụ và huấn luyện cho Quân Nhân lớp buổi tối. Còn lại tất cả những Võ Sư cùng tốt nghiệp Khoá Thứ Nhất của Võ Đường Thần Phong nầy được trở về phần sở để huấn luyện Võ Thuật Tae Kwon Do cho 6 Sư Đoàn Không Quân Việt Nam.

.Khoá Tae Kwon Do Thứ Nhì: Võ Đường Thần Phong thu nhận võ sinh đủ số và được khai giảng vào ngày 3 tháng 6 năm 1968 để tiếp tục huấn luyện Võ Thuật Thái Cực Đạo (Tae Kwon Do) và Hiệp Khí Đạo (Aikido) cho giới Quân Nhân và Thiếu Niên Thần Phong. Phụ trách huấn luyện chính vẫn do Thầy Võ Sư Đại Hàn và Võ Sư Việt phụ tá cho đến năm 1973 thì theo Chương Trình Rút Quân Đội Đồng Minh Rời Khỏi Việt Nam, Võ Đường Thần Phong không còn có Võ Sư Đại Hàn phụ trách huấn luyện nữa…! Nhưng ở giai đoạn từ sau năm 1968 những Võ Sư Việt tốt nghiệp Huyền Đai của Khoá Thứ Nhất Võ Đường Thần Phong được tuyển lưu giữ để thành Võ Sư Huấn Luyện được phân nhiệm giảng huấn thực thụ cho các Khóa Huấn Luyện về sau mãi cho tới năm 1975. Những Võ Sinh của Khoá Thứ Nhì sau 2 năm thụ huấn đến tháng 6 năm 1970 đã dự thi và tốt nghiệp với đẳng cấp Huyền Đai Đệ Nhất Đẳng. Một số tân đai đen trúng tuyển kỳ thi nầy xuất thân từ Lớp Thiếu Niên Thần Phong như: Trịnh Khải Hoàng, Trần Văn Lạc, Hoàng Thuỵ Thông,… đã trở thành Võ Sư, Tuyển Thủ ưu tú… được Ban Giám Đốc Võ Đường Thần Phong đề cử tiếp nối truyền thống Huấn Luyện Võ Thuật Thái Cực Đạo cho 2 Võ Đường Thần Phong Dân Sự là:

.Võ Đường Thần Phong Phi Cảng Tân Sơn Nhất:

Sáng Lập: Võ Sư Nguyễn Văn Lợi
Giám Đốc: Bà Đặng Thị Tiên
Võ Sư Trịnh Khải Hoàng, Võ Sư Trần Văn Lạc, phụ trách huấn luyện cho võ sinh Võ Đường Thần Phong Dân Sự Phi Cảng Tân Sơn Nhất từ năm 1971-1974. Những võ sinh theo học Khoá Thứ Nhất ở Võ Đường Thần Phong nầy đến năm 1973 đã đạt được đẳng cấp Huyền Đai Đệ Nhất Đẳng.

.Võ Đường Thần Long: (Thần Phong) Dân Sự 2, Quận Tư, Thành Phố SàiGòn.

Giám Đốc là Võ Sư Huỳnh Văn Phúc.

Võ Sư Trịnh Khải Hoàng, Võ Sư Nguyễn Ngọc Diệp phụ trách huấn luyện từ năm 1972-1975. Những võ sinh theo học ở Võ Đường Thần Phong nầy đến năm 1974 đã đạt đẳng cấp Huyền Đai Đệ Nhất Đẳng.

Sau năm 1975. Định cư tại Hoa Kỳ, những Võ Sư Võ Đường Thần Phong vẫn tiếp tục truyền thống Huấn Luyện Võ Thuật Thái Cực Đạo nên:

- Võ Sư Nguyễn Văn Lợi, Võ Sư Trịnh Khải Hoàng, Võ Sư Lê Văn Xuân mở các lớp huấn luyện Thái Cực Đạo tại thành phố Lawn Dale và Hawthorne, Nam California.
- Võ Sư Trần Văn Lạc, Võ Sư Hoàng Thuỵ Thông mở lớp huấn luyện Thái Cực Đạo tại thành phố San Antonio, Texsas. Đặc biệt Võ Sư Trần Văn Lạc đã đem môn Thái Cực Đạo huấn luyện tại căn cứ LackLand Air force Base, Sant Antonio Texas từ năm 1972-1974 cho những khoá sinh Sĩ Quan Hoa Tiêu Trực Thăng và làm đại diện cho Chủ Tịch Choi Hong Hi Founder and President of International Taekwondo tại Mỹ quốc suốt thời gian du học.

.Hệ Thống Võ Đường Thần Phong với Võ Sư Trương Nguyên Thuận:

Tại Bắc California, Washington, Houston, Tx,... Võ Sư Trương Nguyên Thuận là nhân sự đắc lực có công gầy dựng lại Hệ Thống Võ Đường Thần Phong và gìn giữ đúng khuôn mẫu, truyền thống Nguyên Thuỷ Huấn Luyện Võ Đường Thần Phong Không Quân Việt Nam, nơi mà Võ Sư Trương Nguyên Thuận đã xuất thân. Năm 1989, Võ Sư Phan Văn Đức định cư tại Hoa Kỳ. Võ Sư Trương Nguyên Thuận đã bàn giao lại Võ Đường Thần Phong tại Bắc California cho Võ Sư Phan Văn Đức. Năm 1991 Võ Sư Đức đổi danh hiệu Thần Phong Martial Arts Association thành Intercontinental Martial Arts Federation cho đến năm 2000, lại một lần nữa đổi danh hiệu trở thành Thần Phong The Planet Martial Arts Federation. Nhưng sự chuyển đổi thành "Hệ Phái Thần Phong mới và khác biệt" như trên chỉ là sự quyết định của riêng cá nhân Võ Sư Phan Văn Đức ! Năm 2010, Võ Sư Trương Nguyên Thuận và một số Võ Sư kỳ cựu Thần Phong đã có chuyến đi thủ đô Seoul (Hán Thành) tham dự The World Tae Kwon Do và gặp lại vị Thầy khả kính Võ Sư Kim Byung Wuon đang là Đương Kim Chủ Tịch Kỹ Thuật của Tổng Cục Thái Cực Đạo Thế Giới, phái đoàn được Thầy khuyến khích và góp ý là nên gìn giữ Võ Phái Thần Phong Nguyên Thuỷ với danh xưng "Thần Phong International Martial Arts federation".

.Hệ Thống Võ Đường Thần Phong Australia với Võ Sư Phan Cao Trí:

Từ sau năm 1975, Võ Sư Phan Cao Trí là người tiền phong mở hệ thống Võ Đường Thần Phong tại Australia đã huấn luyện và đào tạo được nhiều thế hệ Võ Sư tài năng, dương danh với những giải tranh tài vô địchTaekwondo tại Úc Châu, US Open, và điển hình như HLV Phan Hiệp trong đội tuyển đại diện Australia tham dự tranh giải Vô Địch Thế Giới ở Hàn Quốc tổ chức tại Seoul, Korea, đoạt huy chương vàng mang về thắng lợi vẻ vang làm tăng thêm uy tín Võ Đường Thần Phong. Những thế hệ Võ Sư tiếp nối cũng đã theo ý hướng của Thầy, họ đã mạnh dạn khai mở thêm cho mình những Võ Đường Thần Phong như trường giang mở nhánh phụ hệ rất khả quan và thật đáng khích lệ. Những Võ Sư thuộc thế hệ nối tiếp từ Võ Sư Phan Cao Trí như: Võ Sư Phan Thuỵ Khanh, Võ Sư Hồ Mạnh Tùng… không chỉ phụ trách huấn luyện võ sinh tại Võ Đường mà thôi, họ còn tích cực với những công tác thiện nguyện tương thân, tương ái, giúp đỡ cho thân nhân của Võ Sư, Võ Sinh và xã hội khi hữu sự cần thiết… rất đáng khen!!!

.AIKIDO TẠI VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

Từ tháng 6 năm 1968 Võ Đường Thần Phong đã khai giảng Khoá AiKiDo (Hiệp Khí Đạo) do Võ Sư Nguyễn Đăng Đức, Huyền Đai Đệ Tam Đẳng Hệ Phái Yoshikan, Võ Sư Lê An Ninh, Huyền Đai Đệ Tam Đẳng Hệ Phái Yoshikan, phụ trách huấn luyện cho giới Quân Nhân và Thiếu Niên Thần Phong cho đến năm 1970-1975 thì số võ sinh theo học Khoá Thứ Nhất Aikido nầy đã đạt được từ đẳng cấp Huyền Đai Đệ Nhất Đẳng tới Huyền Đai Đệ Tam Đẳng Hiệp Khí Đạo và Họ đã trở thành Võ Sư Aikido phụ trách huấn luyện tiếp tục cho các Khoá Võ Thuật Aikido về sau như: Võ Sư Đinh Thạch On, Võ Sư Bùi Văn Chúc, Võ Sư Trần Bảo Lộc, Võ Sư Bùi Hữu Tạc, Võ Sư Nguyễn Văn Ngọc, Võ Sư Lê Đình Thuận, Võ Sư Nguyễn Trúc Lân,… mãi cho đến năm 1975.

.JUDO TẠI VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

Từ năm 1971, Võ Đường Thần Phong đã khai giảng Khoá Nhu Đạo (Judo) do Võ Sư Đỗ Thành Hưng Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng, Võ Sư Nguyễn Lục Phú (Hoạ Sĩ Lục Phú) Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng phụ trách huấn luyện.

.THIẾU LÂM BẮC PHÁI TẠI VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

Từ năm 1972, Võ Đường Thần Phong đã tổ chức khai giảng Khoá Thiếu Lâm Bắc Phái do Lão Võ Sư Tám Kiểng, phụ trách huấn luyện cho đến năm 1975.

.SINH HOẠT CỦA HỘI VÕ THUẬT THẦN PHONG:

Nguyên Thuỷ, Tổng Thống Việt Nam Cộng Hoà Nguyễn Văn Thiệu và những nhân sự có thẩm quyền trong Hội Đồng Chính Phủ, nhận xét Tinh Thần Chiến Đấu của Lực Lượng Thanh Niên Hwa Rang, Korea đã dụng môn võ Tae Kwon Do chiến đấu rất hữu hiệu, đã góp phần trong công cuộc giành lại độc lập cho quốc gia Đại Hàn… và qua nhiều phiên họp trong nội các Chính Phủ kết thúc đi đến quyết định yêu cầu Chính Phủ Đại Hàn cùng hợp tác thực hiện Chương Trình Võ Thuật Hoá Quân Đội Việt Nam Cộng Hoà và chỉ thị Bộ Tổng Tham Mưu thi hành Chương Trình Huấn Luyện Võ Thuật Thái Cực Đạo trong tất cả Quân Binh Chủng với đẳng cấp Quốc Gia. Vì vậy Cố Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương khi hãy còn với Chức Vụ Trung Tá Chỉ Huy Trưởng Không Đoàn 33 Chiến Thuật (1966), hợp cùng với Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ, Đại Tá Nguyễn Ngọc Loan, Thiếu Tá Nguyễn Ngọc Khoa (Khoa Đen), Đại Uý Trần Bá Hợi (Hợi Chân Voi) là 5 nhân sự tiền phong đã thành lập Biệt Đoàn 83 Thần Phong (huy hiệu phi đoàn Thần Phong là một Đầu Rồng với 5 Ngôi Sao trắng nổi trên bầu trời xanh) nên cũng được gọi là Phi Đội Thần Phong, phi đội đặc biệt nầy đã bí mật Bắc Tiến với những chuyến bay cảm tử không thám và oanh kích miền Bắc Việt Nam sau ngày chia đôi đất nước… và sau nầy những người trong số là những nhân sự cao cấp Chỉ Huy Cơ Quan Đầu Não Không Quân Việt Nam Cộng Hoà tại Căn Cứ Phi Trường Tân Sơn Nhất, Miền Nam Việt Nam. Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương với bản tính nghệ sĩ hào hoa và anh hùng… Ông là Người có lý tưởng kiến thiết Quốc Gia, yêu chuộng các bộ môn nghệ thuật thể hiện Văn Hoá và Võ Thuật Tae Kwon Do xuất xứ từ Đại Hàn được Ông mộ chuộng… Ông thường có sinh hoạt với các văn nghệ sĩ, giới trí thức sáng tác văn học… và với kỳ vọngmuốn trang bị cho quân nhân Không Quân dưới quyền chỉ huy của Ông trở thành những Chiến Sĩ Quốc Gia đấu tranh phải có đầy đủ thể chất khoẻ mạnh, cường tráng với tính chất tinh thần Võ Sĩ Đạo Đông Phương kinh qua những khoá học tập Văn Hoá-Võ Thuật do Khối Chiến Tranh Chính Trị, Phòng Huấn Luyện, Chính Huấn… do Ông đề xuất và bắt buộc giới quân nhân song hành học tập và nhiệm vụ tại phần sở vẫn phải chu toàn… Riêng với bộ môn Võ Thuật Tae Kwon Do (Thái Cực Đạo), Ông trưng dụng Phòng Huấn Luyện tại Bộ Tư Lệnh Không Quân làm thành Võ Đường Thần Phong đầu tiên, và để tổ chức Hội Võ Thuật Thần Phong, Ông trân trọng viết thư đề đạt với Tổng Thống Park Chung Hee (Phát Chung Hi) của Đại Hàn Dân Quốc, thỉnh mời những Võ Sư tài năng xuất chúng trong Quân Đội Đại Hàn sang Việt Nam để huấn luyện Võ Thuật Thái Cực Đạo tiên khởi cho Không Quân Việt Nam Cộng Hoà. Tổng Thống Đại Hàn Dân Quốc chấp thuận và ưu ái đề cử Vị Hàn Lâm Học Sĩ của Hàn Lâm Viện Đại Hàn đương là Vị Tuỳ Viên Văn Hoá đặc biệt của Tổng Thống là Võ Sư Kang Dong Kil Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng, nói được thông thạo tiếng Việt qua Việt Nam cùng với những Võ Sư Quân Đội Đại Hàn như Đại Uý Lee Sha Un, Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng nói được tiếng Việt, Thượng Sĩ Kang Tae Ho Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng, Trung Sĩ Lee Keun Tae Huyền Đai Đệ Tứ Đẳng tổ

chức huấn luyện gầy dựng cho Quân Chủng Không Quân Việt Nam một Nền Võ Thuật Thái Cực Đạo là một trong những Nét Đặc Trưng của Nền Văn Hoá Hàn Quốc từ khởi nguyên khai sáng Võ Đường Thần Phong.

Vì vậy chính Cố Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương là Vị Sáng Lập nên Võ Đường Thần Phong và Hội Võ Thuật Thần Phong. Tuy là Vị Sĩ Quan chỉ huy cao cấp của Binh Chủng Không Quân nhưng Ông đặc biệt đối đãi với Võ Sư, Võ Sinh Võ Đường Thần Phong và thanh Thiếu Niên Thần Phong cũng do Ông Sáng Lập trong tình huynh đệ tương thân tương ái...!

Ông bị tử trận khi trực tiếp chỉ huy trận đánh giải toả áp lực của quân Việt Cộng tại "Mặt Trận Đất Thánh Tây" là vòng đai Phi Trường vào tháng 5 năm 1968! Ông là Vị Sĩ Quan cao cấp nhất của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà hy sinh đầu tiên tại chiến trường. Cái chết của Ông là một mất mát lớn của Quân Đội Việt Nam Cộng Hoà và cũng là đại tang cho Võ Đường Thần Phong và Liên Đoàn Thiếu Niên Thần Phong do Ông thành lập...Ôi...còn đâu:

Giờ từng đoàn người vượt qua biên giới quyết chiến đấu,

Đã chiếm chiến công ngang trời,

Giờ đoàn người còn vượt qua biên giới quyết chiến đấu,

Đi không ai tìm xác rơi ?

Lúc đất nước muốn bao người con thân yêu ra đi,

Hối tiếc tấm thân làm chi ?

Giờ thề một lòng vượt trên lưng gió quyết chiến thắng,

Nhớ lấy phút giây từ ly...!

Ta là đoàn chim bay trên cao xanh...

Khi nhìn qua khói những kinh thành tan...!

Đôi cánh tung hoành vượt trên mây xanh...

Ta là tinh cầu bay trong đêm trăng.

Đây đó hồn nước ơi!

Không Quân Việt Nam vút trên ngàn mây gió...

Ù…u…u…u …u… ú…

Ôi phi công danh tiếng muôn đời !

Nhìn xa phi trường Việt Nam…

Không Quân ra đi cánh bay rợp trời…!!!

Ù … u… u… u… ú…

Xa giang san ngắm nhìn về khắp nơi…

Đàn chim dù bay ngàn phương, cũng về để rồi ngày ngày sống hòa nhịp đời cùng ngàn kiếp chim.

Đoàn ta càng đi càng xa, quyết khi về đem lại đây, chiến công dù thân vùi quên lấp chìm.

Và Ôi…còn đâu:

Em là cô gái bên song cửa

Anh là mây bốn phương trời

Anh theo cánh gió chơi vơi

Em vẫn ngồi trên nhung lụa…

Và còn đâu nữa những buổi chiều mưa qua phi trường mờ mịt mà ánh điện vàng không soi tỏ được ven đường trước sân cỏ Bộ Tư Lệnh…

Cũng với bộ đồ bay đen cố hữu quanh năm, tay Anh bấm phím đàn Guitar hợp âm C, hát nho nhỏ bản "Em Đến Thăm Anh Một Chiều Mưa" đường trơn ướt lối về… với ánh mắt nghệ sĩ xa xôi vời vợi như mơ màng lãng đãng thả hồn về Hà Nội 36 phố phường với Hồ Gươm, Cầu Thê Húc của thời trước 1954 có "người em gái sầu mộng ngồi bên song cửa…" chờ đợi bước Anh qua thềm:

Em đến thăm Anh một chiều đông

Em đến thăm Anh một chiều mưa

Mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều !

Em đến thăm Anh người Em gái

Tà áo hương nồng

Mắt huyền trìu mến sưởi ấm lòng Anh

Em đến thăm Anh chiều đông giá

Em đến thăm anh chiều mưa gió

Đường xa lạnh lùng…!

Và còn đâu nữa để khóc một "Người Anh Lớn Lưu Kim Cương" cưu mang ân tình nghĩa luỵ đong đầy… mà Trịnh Công Sơn với dòng nhạc cảm tác "Cho Một Người Nằm Xuống" và rồi Sơn cũng quay lưng xoay trở bỏ Anh, bỏ bạn bè "Miền Nam Cộng Hoà" để ôm "cây đàn đỏ" mà nối vòng tay lớn với ai… bằng hữu, nhân thế và cuộc đời hư vô lồng lộng có "không" được không tiếng người thị phi cho dù là một mảnh lông hồng phơ phất thế gian…?!

Anh nằm xuống sau một lần đã đến đây

Đã vui chơi trong cuộc đời này

Đã bay cao trên vòm trời này

Rồi nằm xuống không bạn bè, không có ai

Không có ai từng ngày, không có ai đời đời

Ru Anh ngủ vùi, mùa mưa tới trong nghĩa trang nầy có loài chim thôi…

(Cho Một Người Nằm Xuống: Cố Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương. Tân Sơn Nhất 1968)

Cái mất mát này đã ghi đậm dấu ấn trong tâm tình của Võ Đường Thần Phong (Kamikaze) và Đoàn Thiếu Niên Thần Phong… cho mãi đến hôm nay ghi chép lại nguyên thuỷ Võ Đường… Nhớ đến Huynh trưởng Lưu Kim Cương… biết nói sao cho vừa !

Khai giảng lớp Thái Cực Đạo đầu tiên Năm 1966 và để đánh dấu Kỷ Niệm Khởi Nguyên, chính vị sáng lập môn phái Taekwondo cựu Trung Tướng Choi Hong Hi đương thời là Chủ Tịch Tổng Cục Thái Cực Đạo Thế Giới và là Đại Sứ Lưu Động của Chính Phủ Nam Hàn đã thủ bút thảo Thư Pháp tặng cho Võ Đường Thần Phong 3 đại tự: ***Túc Quyền Đạo***. Bức Thư Pháp nầy đã được trân trọng treo cao để tất cả Võ Sư, Võ Sinh của Võ Đường Thần Phong chiêm ngưỡng mãi cho đến năm 1975. Cùng thời gian Ông cũng dẫn giảng khúc chiết Tinh Thần Võ Đạo Đông Phương:

Lễ, Nghĩa, Liêm, Sỉ, Nhẫn Nại, Khắc Kỷ, Bách Chiết, Bất Khuất

Và những Điều Tâm Niệm mà tất cả Võ Sinh xuất thân từ Võ Đường Thần Phong đều phải tuyên đọc hằng ngày trong lớp học sau khi chào quốc kỳ Hàn-Việt và hành lễ chào kính Võ Sư đương nhiệm:

1- Quyết tâm rèn luyện tinh thần thượng Võ và thân thể cường tráng.
2- Quyết đoàn kết chặt chẽ trong tinh thần tương thân, tương ái.
3- Tuyệt đối tuân lời Võ Sư và giữ đúng kỷ luật của Hội

Những Điều Tuyên Thệ:

1- Chúng ta sẽ là những viên đá chống Cộng Sản do nhờ sự luyện tập môn võ Thái Cực Đạo.
2- Chúng ta sẽ là rường cột vững chắc cho xứ sở của chúng ta do nhờ luyện tập môn võ Thái Cực Đạo.
3- Chúng ta sẽ là đồ đệ của lý tưởng, của công bằng, của tự trọng ngay giữa chính chúng ta.
4- Chúng ta sẽ là người bảo vệ kẻ yếu và duy trì hết sức lễ độ, danh dự, tình huynh đệ và sự tương trợ lẫn nhau.
5- Chúng ta sẽ chỉ xử dụng môn võ Thái Cực Đạo để tự vệ chính đáng mà thôi.

(Vì Quân Lực Đồng Minh Đại Hàn và Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà có cùng mục đích chống Cộng Sản. Nên Điều Tuyên Thệ Thứ Nhất đã được tất cả hệ thống Thái Cực Đạo Quân Đội Hàn-Việt tôn trọng như là Nội Qui. Sau năm 1975 Võ Đường Thần Phong bị cấm sinh hoạt cho đến thập niên 1990 với sự ái mộ danh tiếng của VĐTP, mà rất nhiều thanh thiếu niên và những Võ Sư từ miền Bắc đã tìm đến những Võ Sư Thần Phong tầm học, giao hữu và phát triển… Hiện nay Võ Phái Thần Phong đã có mở lớp huấn luyện tại Hà Nội do Võ Sư Nguyễn Hùng Sơn phụ trách. Vì sự "tế nhị" của Chính Trị ảnh hưởng đến an ninh và sinh

hoạt của toàn thể các Võ Sư, Võ Sinh Thần Phong tân cựu còn ở Việt Nam… Nên quí vị niên trưởng tiền phong của Hội Võ Thuật Thần Phong đã biểu quyết "rút" bớt Điều Tuyên Thệ Thứ Nhất).

.THÀNH TÍCH TRANH GIẢI VÔ ĐỊCH THÁI CỰC ĐẠO TOÀN QUỐC:

- Năm 1968, Võ Đường Thần Phong đã tham dự chính thức Tranh Giải Vô Địch Thái Cực Đạo với những Tuyển Thủ Toàn Đội Đai Đen: Kim Phúc Nam, Nguyễn Văn Lợi, Phan Văn Đức. Đai Nâu: Lê Văn Châu,…
- Giải Cá Nhân Thiếu NiênĐai Nâu: Trần Văn Lạc, Trịnh Khải Hoàng.
- Năm 1969, Võ Đường Thần Phong đã tham dự và ở vòng Chung Kết tranh chức Vô Địch với Toàn Đội Cọp Biển Thuỷ Quân Lục Chiến với những Tuyển Thủ Đai Đen: Kim Phúc Nam, Nguyễn Văn Lợi, Phan Văn Đức và Tuyển Thủ Đai Nâu: Lê Văn Châu,Đặng Văn Phát, Phạm Văn Khiết. Đội Tuyển Võ Đường Thần Phong đã chiến thắng vẻ vang Đoạt Giải và Thủ Kỳ Vô Địch Thái Cực Đạo Lần Thứ Nhất.
- Năm 1970, Võ Đường Thần Phong với những Tuyển Thủ: Lê Văn Châu, Phan Văn Đức, Hoàng Thuỵ Thông và Tuyển Thủ Đai Nâu đã loại tất cả Đấu Thủ để vào Chung Kết tranh đoạt chức Vô Địch Thái Cực Đạo với Toàn Đội Cọp Biển Thuỷ Quân Lục Chiến… và lại một lần nữa Võ Đường Thần Phong chiến thắng Đoạt Giải và Thủ Kỳ Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc Lần Thứ Nhì.
- Năm 1971, Tuyển Thủ Toàn Đội của Võ Đường Thần Phong: Đai Đen: Lê Văn Châu, Trịnh Việt Trí, Lâm Hal. Đai Nâu: Đỗ Thành Hưng, Nguyễn Văn Ba, Nguyễn Lục Phú đã đấu hạ tất cả những đối thủ để cùng vào vòng Chung Kết với Cọp Biển Thuỷ Quân Lục Chiến. Đây là trận chiến của "Long Hổ Tranh Hùng" vang dội khắp Quân Binh Chủng Việt Nam Cộng Hoà và toàn thể giới Võ Thuật Dân Sự và lại một lần nữa Tuyển Thủ Võ Đường Thần Phong đã chiến thắng đội Cọp Biển Thuỷ Quân Lục Chiến Lần Thứ Ba. Võ Đường Thần Phong Đoạt Giải và Thủ Kỳ Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc Lần Thứ Ba và Theo Qui Luật Quán Quân với Ba Lần Đoạt Chức Vô Địch nên Võ Đường Thần Phong Thủ Kỳ Quán Quân vĩnh viễn. Bộ Tư Lệnh Quân Đội Đại Hàn phải đề xuất Tân KỳVô Địch cho những lần thứ Tranh Giải Vô Địch Thái Cực Đạo về sau. Đặc biệt sau 3 năm liên tiếp đoạt giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc một số tuyển thủ Huyền Đai như Kim Phúc Nam, Phan Văn Đức, Lê Văn Châu được đề cử trong đội tuyển đại diện Quốc Gia Việt Nam tranh giải

VôĐịch Taekwondo SEA Games (Đông Nam Á Châu) tổ chức tại Malaysia 1971. Những tuyển thủ Thần Phong và đồng đội đã đạt thắng lợi đem về huy chương vinh dự cho Việt Nam.

- Năm 1972, Võ Đường Thần Phong quyết định không tham dự Tranh Giải Thái Cực Đạo Toàn Quốc ở Giải Toàn Đội Tuyển như mọi năm, mà chỉ tranh đoạt những Giải Kỹ Thuật Cá Nhân và cũng đã thành công xuất sắc đoạt được nhiều Giải Cá Nhân trong Kỳ Tranh Giải Thái Cực Đạo Toàn Quốc Năm 1972. Kết quả Toàn Đội Tuyển Cọp Biển Thuỷ Quân Lục Chiến đã chiếm Giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc Năm 1972.
- Năm 1973, Võ Đường Thần Phong ghi danh tham dự Tranh Giải Thái Cực Đạo Toàn Quốc với lực lượng hùng hậu gồm có đến 2 Toàn Đội Tuyển Thủ:

Toàn Đội Tuyển Thủ Võ Đường Thần Phong A do Thiếu Tá Trần Như Đẩu hướng dẫn.

Toàn Đội Tuyển Thủ Võ Đường Thần Phong B do Trung Uý Trần Ngọc Tự hướng dẫn.

Đặc biệt trong lần tranh Giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc Năm 1973. Đội Tuyển Thủ Thần Phong gồm có: Kim Phúc Nam, Lê Văn Châu, Trịnh Việt Trí, Lâm Hal, Nguyễn Văn Vạn, Phan Văn Đức, Đinh Tường, Thái Thành Hoà, Đào Phúc Thế, Võ Hồng Sinh, Nguyễn Văn Thành,…Ban Giám Đốc Võ Đường đã hội ý và đặc biệt một lần nữa tuyển chọn đề cử Tuyển Thủ xuất Thiếu Niên Thần Phong là Hoàng Thuỵ Thông trong vị thế tuyển thủ Toàn Đội Đai Đen, với dáng "Bạch Diện Thư Sinh" phảng phất nét văn nhân, nghệ sĩ như sĩ tử với trường thi và "bầu rượu túi thơ" hơn là Võ Sĩ … trai trẻ…

Nhưng ý chí đanh thép quyết thắng, tài năng vượt bậc… Tuyển Thủ Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng Hoàng Thuỵ Thông với thế Paldal DapChagi chính xác, lực dũng mãnh thần tốc đã đá văng xuống bục đấu thủ xuất sắc hàng đầu của đội Mãnh Hổ Thuỷ Quân Lục Chiến tên Vương Văn Hoài ở những giây phút đầu tiên của trận đấu…

Tuyển Thủ Hoài của Đội Thuỷ Quân Lục Chiến là hảo thủ! Anh Hoài tài năng xuất sắc có danh tiếng được hâm mộ và khen tặng trong giới Võ Thuật Thái Cực Đạo là"Hoài Mãnh Hổ, Hoài Cọp Biển" là Em Kết Nghĩa của Võ Sư Nguyễn Văn Đào "Đào Biduki" còn được gọi là "Đào Mông Cổ" là Đệ Nhất Tuyển Thủ của Đội Tuyển Cọp Biển Thuỷ Quân Lục Chiến và cũng là Võ Sư kỳ cựu phụ trách huấn luyện Võ Thuật Thái Cực Đạo của Binh Chủng Thuỷ

Quân Lục Chiến… Cả hai hảo thủ danh tiếng nầy ít khi bị bại với những đấu thủ nào khác… Nếu không phải là Tuyển Thủ Võ Đường Thần Phong trong suốt cả thời gian từ khi Quân Đội Đại Hàn đem môn Võ Thái Cực Đạo vào miền Nam Việt Nam truyền bá và tổ chức hằng năm Giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc…!.

Vô địch Toàn quốc 1973

Hàng ngồi, từ trái qua: Phan văn Đức, Phan văn Chúc, không nhớ tên, Nguyễn văn Thành, Thiếu tá Trần như Đẩu, Võ hồng Sinh, không nhớ tên, Kim phúc Nam, Nguyễn ngọc Diệp.

Hàng đứng từ trái qua: Võ sư Nguyễn đăng Đức, 2+3 không nhớ tên, Nguyễn văn Vạn, Thái thanh Hòa, không nhớ tên, Trung úy Trần ngọc Tự, không nhớ tên, Lâm Hal, Thiếu tá Sĩ Phú, không nhớ tên, Nguyễn văn Lợi, Trương văn Nhiều.

Kết thúc cuộc Tranh Giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc Năm 1973:

Toàn Đội A Võ Đường Thần Phong Đoạt Giải Nhất Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc Năm 1973.

Toàn Đội B Võ Đường Thần Phong Đoạt Giải Nhì Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc Năm 1973.

Đội vô địch Toàn quốc 1973 về trình diện Bộ Tư Lệnh Không quân

Hàng ngồi từ trái qua: Không nhớ tên, Trịnh khải Hoàng, Đào phúc Thế, Võ hồng Sinh, không nhớ tên, Phan văn Đức.

Hàng đứng từ trái qua: Lê văn Châu, Lộc, Hoàng thụy Thông, Nguyễn văn Lợi, Trung úy Trần ngọc Tự, Trung tá Vũ tất Văn, Thiếu tá Trần như Đẩu, Lâm Hal, Nguyễn văn Vạn, Kim phúc Nam, Nguyễn văn Thành.

Đến năm 1974 vì tình hình chiến sự nên chương trình Tranh Giải Vô Địch Thái Cực Đạo Toàn Quốc được tổ chức giới hạn với sự tham gia của những tuyển thủ thuộc hệ phái Võ Đường Dân Sự. Võ Đường Thần Phong chỉ tham dự tranh giải Cá Nhân Thiếu Niên với Tuyển Thủ Thiếu Niên Thần Phong: Huỳnh Phi Hùng đã đoạt Huy Chương Bạc.

.CHƯƠNG TRÌNH HUẤN LUYỆN CỦA VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

Võ Đường Thần Phong đã Tổ Chức Những Khoá Huấn Luyện như sau:

Khoá Đào Tạo Võ Sư Huấn Luyện Viên lần Thứ Nhất khai giảng Năm 1966-1968.

Khoá Huấn Luyện cho Võ Sinh Thái Cực Đạo, Hiệp Khí Đạolần Thứ Nhì vào ngày 3 tháng 6 năm 1968. Rồi từ sau đó cứ mỗi Tam Cá Nguyệt, Võ Đường Thần Phong mở Khoá thu nhận Võ Sinh. Mỗi năm Võ Đường Thần Phong mở 20 Lớp Huấn Luyện: 2 Lớp Buổi Sáng cho Ngày Thứ 2-4-6 và Ngày Thứ 3-5-7 và 2 Lớp Buổi Chiều cho Ngày Thứ 2-4-6 và Ngày Thứ 3-5-7 và 1 Lớp Buổi Tối cho Quân Nhân Không Quân. Sĩ số Võ Sinh mỗi lớp thường là 50-60.

Mỗi Tam Cá Nguyệt, Võ Đường Thần Phong Tổ Chức một Kỳ Thi Tuyển cho Đẳng Cấp Đai:

Đai Trắng cấp 8,thời gian thụ huấn 3 tháng để ứng thi Đai Xanh.

Đai Xanh cấp 6,thời gian thụ huấn 3 tháng để ứng thi Đai Nâu.

Đai Nâu cấp 4,thời gian thụ huấn 3 tháng để ứng thi Đai Nâu cấp 2-3.

Đai Nâu cấp 2,thời gian thụ huấn 3-6 tháng để ứng thi Đai Nâu cấp 1.

Đai Nâu cấp 1,thời gian thụ huấn 6 tháng để ứng thi Đệ Nhất Đẳng Huyền Đai.

Huyền Đai Đệ Nhất Đẳng, thời gian thụ huấn 2 năm để ứng thí Đệ Nhị Đẳng Huyền Đai.

Huyền Đai Đệ Nhị Đẳng, thời gian thụ huấn 3 năm để ứng thí Đệ Tam Đẳng Huyền Đai.

.NHỮNG VỊ ÂN NHÂN CỦA VÕ ĐƯỜNG THẦN PHONG:

Suốt trong những năm tháng dài từ 1966-1975, Võ Đường Thần Phong đã Được sự ưu ái, bảo trợ của những Sĩ Quan Không Quân có tấm lòng yêu chuộng Võ Thuật mà Huynh-Đệ tương thân, tương ái. Nhưng đặc biệt nhất toàn thể Võ Sư, Võ Sinh xuất thân từ Võ Đường Thần Phong trân trọng cám ơn Đại Tá Đinh Thạch On với chức vụ là Tư Lệnh Phó Sư Đoàn 5 Không Quân, Ông đã thương mến "Anh-Em Võ Đường Thần Phong" mà hết lòng che chở, bảo trợ… từ sau Chuẩn Tướng Lưu Kim Cương đã "Cánh Chim bỏ đường bay" ! Và cám ơn Chuẩn Tướng Phan Phụng Tiên,Tư Lệnh Sư Đoàn 5 Không Quân, Trung Tá Lý Ngọc An, Trưởng Khối Chiến Tranh Chính Trị, Trung Tá Bùi Hoàng Khải, Trưởng Phòng Chính Huấn đã quan tâm giúp đỡ Võ Đường Thần Phong từ năm 1966-1975…và cũng không thể nào quên được Thiếu Tá Trần Như Đẩu và Chị Thiếu Anh như "Chiêu Anh Quán" với tấm lòng hào sảng, quảng đại, Anh Chị đã "Đãi Hiền" "Anh Em Võ Đường Thần Phong" như

mái ấm gia đình từ năm đầu thành lập Võ Đường Thần Phong 1966-1975 "tan hàng" rồi tiếp tục tại hải ngoại từ sau năm 1975 mãi cho đến nay. Chân thành tuyên dương "Mạnh Thường Quân" Việt Nam thuộc Võ Đường Thần Phong.

.VÕ PHÁI THẦN PHONG TRONG NỀN VÕ ĐẠO ĐÔNG PHƯƠNG:

Văn dìu cánh phượng yên trăm họ

Võ thét oai hùm dẹp bốn phương

Trong cái Tâm phân biệt, Văn và Võ thường được tách bạch hiểu như hai thành phần đối nghịch với những đặc tính tương phản nhau như Âm với Dương như cứng với mềm…

Văn Phong với vẻ hoà nhã, lễ độ dễ dược Người cảm mến thân cận.

Võ Cách với dáng mạnh bạo, uy nghiêm thường làm cho chúng Nhân e dè xa lánh…!

Tuy đối chọi với nhau, nhưng Văn và Võ là những bổ túc cần thiết cho nhau để tránh những khuyết điểm nguy hại do sự nghiêng lệch quá độ trong chủ trương đa Văn hay thuần Võ. Đa Văn thường dễ trở thành bạc nhược, tiêu cực, tùy thuộc, thiếu năng lực phản kháng trước nghịch cảnh. Còn đa Võ lại dễ trở thành bạo hành, quá khích, ngạo mạn và hiếu chiến… Do đó sự phối hợp Văn-Võ ở mức độ hài hoà đã trở thành một tiêu chuẩn được Cổ Nhân đề cao qua mẫu Người Lý Tưởng đầy tài năng, kiêm gồm lẫn cả Văn Mô-Võ Lược, thích nghi được trong mọi hoàn cảnh.

Trong sơ lược về Võ Phái Thần Phong trong nền tảng Võ Đạo Đông Phương để cho tất cả những Võ Sư và Võ Sinh đã được học luyện từ Võ Đường Thần Phong thuộc Quân Chủng Không Quân Việt Nam Cộng Hoà tùng sự tại Căn Cứ Phi Trường Tân Sơn Nhất, Sư Đoàn 5 Không Quân là Võ Đường Mẹ và 5 Võ Đường ở 5 Căn Cứ Không Quân trong 4 Vùng Chiến Thuật và 2 Võ Đường Thần Phong Dân Sự là Thần Phong Phi Cảng Tân Sơn Nhất, Võ Đường Thần Long ở Quận 4 Khánh Hội… từ năm 1966 đến ngày 30-4-1975… cho đến những Võ Đường Thần Phong ở Hải Ngoại như Mỹ Quốc (America), Nước Úc Đại Lợi (Australia), Pháp Quốc (France),… từ sau năm 1975 đến hiện tại… Bài viết nầy chỉ xin xét và trình bày riêng về thể dụng của Võ như một phương thế luyện tập Thân-Tâm của Người Xưa để Thành Nhân và Giúp

Đời: "Dĩ Võ Tải Đạo" cùng theo một hướng như Văn trong cái tinh thần "Thiên hạ đồng quy nhi thù đồ" cùng về một tâm điểm bằng những đường lối khác nhau…

Theo nguyên nghĩa Võ đối nghịch với Văn: Văn là vẻ đẹp, là lễ phép… là cách dùng Lễ để cảm con người, còn Võ là dùng sức mạnh để bắt người phục và Đạo là con đường đi, cái Lý đúng mà kẻ Hành Giả phải noi theo để đi tới Giác Ngộ nếu không muốn sa vào những mê lầm sai trái…! Gộp chung hai chữ Võ Đạo có nghĩa là con đường chính đáng mà kẻ học Võ phải hướng theo, cái nguyên Lý căn bản trong phương pháp dùng sức để hàng phục chúng nhân mà kẻ học luyện Võ phải tuân hành…

Thông thường trong cuộc sống hàng ngày, người ta chỉ được thấy, nghe nói đến Võ trên mức độ thấp nhất của nó qua danh từ Võ Thuật, có nghĩa là kỹ thuật, phương cách để luyện tập thân thể cho được khoẻ mạnh, chiêu thức tinh xảo… đủ để tự vệ và chế ngự kẻ hung đồ…

Cũng bởi chỉ vì trình bày giới hạn trong Võ Đường Thần Phong là Võ ở mức độ Thuật nên Võ đã mang một tính chất đa nguyên với những màu sắc môn phái và địa phương. Chính vì chỉ "Nhìn" Võ ở bình diện Thuật mà đã có những đụng chạm, khích bác giữa những cá nhân học Võ và môn phái… còn quá chấp Ngã ! Do đó Võ phải được nhìn ở tầng cấp cao hơn, ở cái thể dụng tới đích điểm tối hậu, tức là con đường đưa ta tới Đạo tới Chân Lý.

Cái Chân Lý phổ quát đúng cho mọi người, mọi thời. Cái Chân Lý phổ quát còn có thể gọi là Thiên Tâm lòng Trời, mà Trời và Người thì có liên lạc chặt chẽ "Thiên-Nhân Tương Dữ". Hiểu được Thiên Tâm tất cũng hiểu được Nhân Tâm và hiểu được Nhân Tâm tất cũng suy ra để hiểu được Ngã Tâm… là cái Tâm của Chính Ta, khi hiểu được Người, khi biết được Ta, thì cái yếu tố "Tri Kỷ Tri Bỉ" mà Tôn Tử thường đề cập tới trong Võ Kinh phải được nắm gọn trong Tay kẻ học Võ.

Đạt tới mức độ đó tức là đã đạt Đạo, đích điểm cao nhất của Võ học… Qua hình ảnh của Tổ Sư Đạt Ma (Bodhi Dhamma), của Tổ Sư Trương Tam Phong-Thái Cực Quyền (TaiChiChuan), của Tổ Sư Morihei Ueshiba-Hiệp Khí Đạo (Aikido), của Tổ Sư Jigoro Kano-Nhu Đạo (Judo, Kodokan), của Tổ Sư Funa Koshi Gichin-Không Thủ Đạo (Shotokan, Karatedo), của Tổ Sư Thái Cực Đạo (Tae Kwon Do)… Những người không muốn tranh thắng nên không hề bại vong, thực hiện được điều tối thượng trong Võ học là "Thần Võ Bất Sát" tức là Võ Nghệ khi đã tu tập đến mức độ siêu phàm nhập thánh thì chẳng cần

phải đánh giết ai mà cũng làm cho chúng nhân hàng phục và còn cảm mến vì đức hiếu sinh của Tâm hồn đã hoà cùng Thiên Địa.

Con Người là một toàn thể được hiểu là một kết hợp bao gồm ba phần Thân, Tâm, Trí và sự tồn tại của một cá nhân ở trong cuộc đời không thể thiếu một trong ba yếu tố nầy:

.Thân phải được nuôi bằng thực phẩm bổ dưỡng để khoẻ mạnh, sinh tồn, phải được thường xuyên luyện tập để Mạnh. Sự suy nhược, bệnh hoạn là những trở ngại đầu tiên hạn chế sự sống.

.Trí phải được phát triển bằng kiến thức, vì biết là trục của sống, sức sống và giới hạn sự sống tỷ lệ thuận theo cái Biết. Sự biết càng nhiều sâu xa và đa diện thì sự sống, cuộc đời của cá nhân đó càng phong phú, càng cao rộng bao la… Một trí thức hẹp hòi thì tầm nhìn cũng thiển cận và do đó vũ trụ bao quanh cũng thu nhỏ như miệng giếng qua cái nhìn bó chặt của con ếch ngồi nơi đáy giếng…!

.Tâm là chủ của Thân và Trí, nơi phát xuất của thất tình, chỗ biểu lộ của ý chí, Tâm cũng phải được nuôi dưỡng bằng những lý tưởng cao đẹp, những tình cảm đôn hậu đầy nhân ái… không thể thả buông thả bông lông như ngựa hoang, trôi bồng bềnh như thuyền lạc bến. Tâm phải có chủ đích, Chí là nơi đến của Ý Tưởng. Không chủ đích, thiếu ý tưởng thì Tâm làm sao điều động được sức của Thân, Lực của Trí mà mong nên công trạng, sự nghiệp. Đó là những người sống trong mê, chết trong say. Không tạo được một lợi ích nào cho chính bản thân, thì nói chi xa vời tới gia đình, tông tộc, xã hội, quốc gia…!

Tiến Trình Của Võ Đạo: Khởi điểm từ cái Ta với cái Tâm. Người ta có nhiều lý do để đến với Võ Học, mỗi lý do đều biểu lộ những mức độ giác ngộ cá nhân khác nhau về sự ứng dụng của Võ. Đa số đều nhìn Võ ở khía cạnh Thuật dùng để luyện Thân ngõ hầu mong đạt được Võ, được sống khoẻ mạnh, hưởng hạnh phúc một đời ít bệnh, vô bệnh tật, nghĩa là Võ Thuật được quan niệm như một bộ môn thể dục: vận động thân thể cho có sức khoẻ hoặc thể tháo: vận động thân thể theo những qui tắc đã định rõ.

Có người học Võ để tự vệ chống lại những áp bức của những kẻ côn đồ ỷ mạnh hiếp yếu. Có người học Võ với Đại Nguyện là để lập thân và giúp đời, phò nguy cứu khốn. Tất cả những lý do đều tốt và ơn ích của Võ học đem lại được nhiều hay ít cũng tuỳ theo tài năng của từng cá nhân qua thời gian và công phu luyện tập. Đường dài tất phải đi lâu. Đích cao tất phải bền chí.

Thân phải luyện để có được thủ pháp, thân pháp linh hoạt… Trí cũng phải luyện để nhìn được cái lý nhất quán của Tam Tài bao gồm đủ Thiên-Địa-Nhân để từ đó mà giác ngộ hoà hợp trong Thái Dịch cái ngộ tâm và cái vũ trụ chi tâm.

Cái Nội và cái Ngoại, cái Tiểu Ngã hữu hạn và cái Đại Ngã mênh mông vô cùng theo cách thức: Nhân Pháp Địa, Địa Pháp Thiên, Thiên Pháp Đạo. Ở mức độ thượng thừa nầy Võ Đạo không còn phân biệt Đông Tây, không bị lệ thuộc vào màu sắc địa phương mà trở thành kiến thức quí báu chung cho cả nhân loại. Kiến thức đó phục vụ cho cả loài người trên con đường tu tập để tiến hoá không ngừng, làm chủ chính mình để rồi chinh phục Nhiên Giới, sắp xếp lại Nhân Giới cho nơi… nơi được ổn định, cho người… người được an lạc, tự tại, thong dong sống một đời nội thánh, ngoại vương theo lý tưởng Nhân làm Chủ cao đẹp: "Nhân Linh Ư Vạn Vật".

Và những bậc Tổ Sư đã thành đạt trong Võ Đạo, với cái Tâm hư không, với tấm lòng rộng mở ra với đời có lẽ đâu còn chấp chước với những mê lầm, hạn hẹp để phân chia so đo, kèn cựa như những kẻ thường nhân. Do quan niệm truyền thống Á Đông đề cao sự hài hoà nhu thuận trong mối tương quan xã hội nên Lễ Nghĩa là bài học đầu tiên của kẻ nhập môn thọ giáo dù là học Văn hay Võ. "Tiên Học Lễ Hậu Học Văn" là vậy! Đạo Trường, Võ Phái nào cũng có những Môn Quy riêng để Môn Sinh theo đó mà sinh hoạt cho đúng cách. Dù dài ngắn khác nhau, khó dễ không đồng đều, nhưng tất cả những điều tâm niệm đúc kết trong môn quy đều không ra ngoài Lễ Nghĩa, Liêm Sỉ, thành những bậc Đại Nhân, Quân Tử, Thánh Hiền…

Quân Sư Phụ: Là một Ý Niệm đặc biệt của Á Đông đề cao công nghĩa trên tư tình, tập thể trên cá nhân. Bậc Quân Chủ được trọng vọng bởi vì Tài Đức khéo nuôi được trăm họ, tạo được sự an cư lạc nghiệp cho muôn dân được an vui. Bậc Sư Thầy được tôn kính bởi vì có công dạy dỗ, đào tạo những tài năng xuất chúng trong công nghiệp an bang tế thế. Còn song thân Phụ Mẫu là bậc sinh thành có công nuôi dưỡng, so với Cha Mẹ, công Thầy Sư cao hơn một bậc. Không có thầy khai trí dạy bảo làm sao có được bản lãnh hơn đời để dương danh cùng thiên hạ làm đẹp mặt Cha Mẹ, Giòng Họ. Cũng vì vậy mối tình Thầy-Trò thật là thắm thiết.

Dù phiêu bạt giang hồ tứ xứ môn sinh thường hằng năm trở về qui tụ dưới mái Đạo Trường để vấn an hay chúc thọ Thầy, hoặc giả nếu Ân Sư đã mãn phần, tiêu dao cực lạc, đồng môn huynh đệ quay quần tưởng nhớ công đức tiền nhân. Đã có những người công thành danh toại, đường hoạn lộ thênh

thang, vinh hoa nơi chốn triều đình nhưng khi nghe tin Thầy quá vãng đã xin từ quan lui về cư tang để cho tròn Ân Nghĩa. Do đó cũng thật dễ hiểu, đối với môn sinh của Danh Gia Chính Phái, tội danh nặng nhất là: "Khi Sư Diệt Tổ" với hình phạt thật khắc nghiệt là tử hình và bị khai trừ ra khỏi Võ Phái chịu sự khinh khi của Võ Lâm Đồng Đạo.

Mối Tương Quan Sư Đệ: Là mối tương quan hai chiều. Ở đệ tử là sự quyết tâm tầm Sư học Đạo. Còn nơi Sư Phụ là mong tìm kiếm được đệ tử có căn cốt, cơ duyên… để trao truyền sở đắc của cả đời công phu nghiên cứu luyện tập. Chuyện tích "Trương Lương Hiến Hài" được kể là một điển hình của mối tương quan hai chiều nầy. Trương Lương người nước Hàn, giòng dõi quí phái năm đời kế tiếp nhau làm Tể Tướng. Khi triều đại nhà Tần thống nhất trị vì thiên hạ, nước Hàn bị diệt, Trương Lương nuôi chí phục quốc, trả thù nhà, nên bán hết cơ ngơi điền sản, tư trang thu lấy tiền để mưu cầu việc lớn. Khi nghe Tần Thuỷ Hoàng xuất cung du thưởng lãm cảnh đẹp quanh vùng, Trương Lương đã cùng với mấy đồng chí, mình giắt dao nhọn, chùy đồng nằm phục bên đường chờ đợi xa giá Tần Thuỷ Hoàng qua sẽ cùng vùng lên xông vào ám thích Tần Vương. Nhưng việc bất thành, Trương Lương phải cải dạng lẩn trốn.

Trên bước đường bôn tẩu, một ngày đẹp trời Trương Lương gặp Hoàng Thạch Công dưới hình dạng là một lão Hủ (Cụ già quê mùa) cưỡi lừa đi tới, hai bên đi nghịch chiều nhau trên con đường nhỏ chênh vênh cạnh một dòng suối. Giữ Lễ tôn kính bậc trưởng thượng, Trương Lương nép mình vào vệ đường nhường chỗ cho lão Hủ cưỡi lừa đi qua rồi mới tiếp bước. Trong lúc nhường tránh lối đi cho nhau, lão Hủ lúng túng quơ chân làm rơi một chiếc hài xuống vách đá kề bên giòng suối. Không một chút ái ngại, lão Hủ đưa tay vẫy gọi Trương Lương lại, chỉ vào chiếc hài rách mà nói: "Này tiểu tử, hãy lượm lại hài cho ta…"! Không quản khó chịu vì thái độ ngạo mạn của ông lão quê mùa, Trương Lương cẩn thận leo bám xuống vào vách đá cheo leo nhặt chiếc hài rách được rồi, lễ phép cung kính quì dâng đưa hài cho lão Hủ. Thản nhiên lão Hủ buông thỏng một câu: "À...thằng nhỏ nầy dạy được đây!"... Nghe nói, Trương Lương vội thi Lễ vòng tay, khấu đầu xin được chỉ dạy.

Lão Hủ xua tay hẹn vào buổi tối khi trăng lên. Đúng hẹn, tới nơi Trương Lương đã thấy lão Hủ ở đó tự bao giờ! Lão Hủ đã lớn tiếng mắng Trương Lương là vô lễ vì đã để cho bậc Trưởng Thượng chờ đợi! Lão Hủ xua đuổi Trương Lương trở về và hẹn lại đêm hôm sau vào lúc nửa khuya trăng xế. Lần thứ nhì nầy Trương Lương đến nơi hẹn sớm hơn một trống canh. Nhưng

lạ thay! Lão Hủ cũng đã hiện diện tại nơi hẹn tự bao giờ? Lại một lần nữa Trương Lương bị khiển trách thậm tệ… rồi lão Hủ ban cho Trương Lương lần hẹn nữa vào đêm hôm sau! Ngày hôm sau Trương Lương đến thật sớm từ khi mặt trời chưa khuất bóng, kiên tâm chờ đợi… Lão Hủ xuất hiện vào lúc nửa khuya và Trương Lương được Thầy thu nhận làm Đệ Tử. Nhờ được sự chân truyền giảng dạy của Hoàng Thạch Công, Trương Lương đã có được Tài năng, bản lãnh xuất chúng hơn đời, trở thành một nhân vật lỗi lạc… phò Lưu Bang diệt Tần lập nên nhà Hán, danh thơm lưu hậu thế…!

Với quyết tâm "Tầm Sư Học Đạo", Trương Lương đã làm tất cả những gì bất kể khó khăn cực nhọc để được thu nhận làm Đồ Đệ của Hoàng Thạch Công đã thể hiện: "Không Thầy Đố Mầy Làm Nên"!

Với tâm trạng "Chọn Mặt Gởi Vàng", ước mong tầm được một truyền nhân để ký thác những tâm đắc, sở đắc… của cả đời tu luyện, Hoàng Thạch Công đã thử thách bản chất và tư cách của Trương Lương trước khi quyết định thâu nhận làm đệ tử. Trương Lương biết nhường bước cho bậc trưởng thượng là Lễ, biết và có thái độ giúp đỡ người già yếu khi xuống vách đá thu nhặt chiếc hài rách cho Hoàng Thạch Công là Nghĩa, biết giữ đúng hẹn là Tín, bị sỉ nhục vô cớ mà không phẫn nộ, nhẫn nhịn để hoàn thành tâm nguyện là Trí. Hoàng Thạch Công đòi hỏi môn đệ phải có đủ Lễ-Nghĩa-Trí-Tín là một đòi hỏi cao nhưng chính đáng của những bậc Sư Phụ thận trọng, ý thức được sự liên đới trách nhiệm mà mình phải nhận lãnh trên hành động tương lai của đám môn sinh mà mình ra công đào tạo. Hình phạt "Tru Di Tam Tộc" xưa còn bắt tội cả người Thầy truyền dạy tài năng cho nghịch tặc, phản đồ làm nhiễu loạn phương hại cho Quốc Gia Xã Tắc! Đó cũng là cái lý do giải thích tại sao nhiều môn học tuyệt kỹ của Đông Phương bị mai một thất truyền..! Nhiều bậc Tôn Sư nếu không tìm được truyền nhân có căn cơ duyên đành chịu cảnh "Tuyệt Tự, Tuyệt Học" tinh thần, cam lòng để sở học mai một chứ nhất định không chịu thâu nhận những đệ tử không đủ tiêu chuẩn! Để biết người, Cổ Nhân thường có nhiều phương cách như áp dụng khoa Lý Số, Tướng Mệnh… Nhưng tạo ra những hoàn cảnh đặc biệt để thử thách trực tiếp một người với những ứng biến cấp thời qua ngôn ngữ hoặc hành động vẫn là phương pháp hay nhất. Nó cho ta nhìn được bản chất, bản lãnh của đối tượng một cách chính xác. Đó là xét người bằng Tâm Tướng, Thần Tướng, tránh được những sai lầm của phép chỉ xét bằng Hình Tướng giới hạn mà thôi.

Tài Năng: Là điều ai… ai cũng yêu thích và tìm kiếm. Trong thực tế, kẻ có tài năng xuất chúng tất có danh vọng, địa vị, quyền thế… những thứ mà lòng người mê luyến, ái mộ…! Tuy nhiên, với xã hội Á Đông vốn trọng Lễ Nghĩa, yếu tố Tài Năng được đặt sau yếu tố Đức Hạnh, yếu tố Bản Chất phải trên trước yếu tố Bản Lãnh. Những thành ngữ, phương ngôn như: "Tốt Gỗ Hơn Tốt Nước Sơn" hoặc "Cái Nết Đánh Chết Cái Đẹp" chỉ là những cách diễn đạt linh động theo thực tế của tinh thần trọng công ích hơn tư lợi, được kết tinh qua những nghi thức sinh hoạt Lễ Nghĩa. Nhìn xa và so sánh thái độ dứt khoát lựa chọn đặt Đức Hạnh trên Tài Năng của xã hội Á Đông xưa có những nét tương tự với Ý Niệm "Safety First" của xã hội kỹ thuật Tây Phương là An Toàn cho cá nhân và tập thể phải được đề cao với ưu tiên đệ nhất, hoặc ý niệm "Vô Năng Lực" được áp dụng trong luật pháp để triệt tiêu quyền hành xử của một cá nhân nào đó nếu xét ra là họa hại xảy đến cho đương sự và những người sống kế cận.

Đức Hạnh như một bảo đảm tất yếu cho tài năng không bị xử dụng cho những ác thế lực gây hại cho xã hội. Do đó, có Tài Năng nhưng phải có Đức Hạnh. Tài càng cao, Đức càng phải to lớn để làm nền tảng của sự bảo đảm an toàn cho tập thể càng phải được vững chắc và đây chính là tiêu chuẩn căn bản để phân biệt Chính-Tà, Thiện-Ác… Những kẻ tà, ác theo hắc đạo đều là phường "Hữu tài vô hạnh" lợi dụng cái tài năng hơn người cho những lợi ích riêng tư cá nhân, của bè phái. Chúng hành xử theo tư dục mà không kể đến công tâm, thiên lý. Tài càng cao, Đức phải càng lớn để dung chứa, Vị càng trọng mà vô Đức càng tạo nên những tai hoạ to lớn! Những tên đại gian, đại ác phạm những trọng tội như buôn dân, bán nước, làm đảo lộn cương thường, loạn xã hội… đâu phải là những "tay" mơ, bất tài, vô tướng…! Chúng đều thường có hình tướng tốt, tài năng hơn người, nhưng cái Tâm lại không được uốn nắn theo đạo lý, nuôi dưỡng theo nhân luân, mà lại để phóng túng chạy theo tư dục, tà ý, đi vào con đường bất nghĩa, phi lễ, vô liêm sỉ…!

Học Võ: Ai…ai cũng mong đạt mức thượng thừa, dương danh chốn võ lâm, thành những bậc Tôn Sư khả kính. Đó là một con đường dài đòi hỏi nhiều năm trường dầy công phu hàm dưỡng tu luyện và con đường dài đó thiệt lắm chông gai nhiều kẻ đi mà ít người tới đích… Tuy nhiên người học luyện Võ sẽ có được những lợi ích thực tế như thân thể cường tráng, sức lực hơn người, lòng tự tin, tinh thần dũng cảm, phong thái uy nghiêm, lối sống có kỷ luật…

Mức độ cao thấp của những phẩm tính vừa nêu ra vào công phu luyện tập toàn diện Thân-Tâm-Trí của từng cá nhân. Luyện Thân thì sẽ có Thân Pháp siêu quần, luyện Trí tức có sự linh động, quyền biến, còn luyện Tâm sẽ có được Ý Chí cương quyết nhưng nhu hoà thuận lý. Trong ba thứ trên luyện Tâm là khó nhất và đòi hỏi công phu tu tập dài cả một đời người, đôi khi lại hư hỏng vào phút cuối chỉ vì một phút cạn nghĩ…!

Điển Vi, Hứa Chữ là hai nhân vật Võ nổi danh thời Tam Quốc, được Tào Tháo tin yêu luôn giữ bên mình cũng bởi vì có Tài năng. Chỉ vì một chút yếu lòng mà Vu Cấm trở thành hèn nhát trước cái chết mà thù địch đưa ra ép mình nên đã xin hàng dù là tạm thời. Sau Tào Tháo tha cho không giết, nhưng cho vẽ hình biếm họa cảnh Vu Cấm phủ phục xin tha chết để làm gương cho thuộc hạ về cái vô liêm sĩ của kẻ làm Tướng mà thiếu đức Dũng ! Tiêu chuẩn là: "Ninh thọ tử bất ninh thọ nhục" (Thà chết chứ không chịu nhục)! Đạo làm Tướng.

Trong Lịch Sử Việt Nam: Những sự kiện những Vị Võ Tướng có Tài năng siêu xuất cứu nước, phò nguy như Ngô Quyền với Trận Chiến Trên Sông Bạch Đằng thắng quân Nam Hán, Hai Bà Trưng khởi nghĩa đánh đuổi giặc Hán ra khỏi bờ cõi, Bà Triệu Thị Trinh là Nữ Tướng Soái Nước Việt với tuổi 16 đã khởi binh đánh dẹp giặc Tàu, Lý Thường Kiệt với công trạng Phạt Tống Bình Chiêm, Vua Đinh Tiên Hoàng đã Thống Nhất Loạn Mười Hai Sứ Quân, Hưng Đạo Vương Trần Quốc Tuấn với những chiến công hiển hách đại thắng quân Nguyên Mông, Vua Quang Trung với tài thao lược dụng binh thần tốc đã đánh tan giặc Thanh, …như Hoàng Diệu đã thắt cổ tuẫn tiết khi để thất thủ Thành Hà Nội, Nguyễn Tri Phương xé toạc vải băng bó vết thương do Pháp chữa trị để được chết, Trần Bình Trọng khí khái khước từ trước sự chiêu dụ của giặc Tàu mà Tuyên Ngôn: "Ta thà làm quỉ nước Nam chứ không làm vương đất Bắc"… và còn nhiều nữa…

Nay thời cận đại trong cuộc chiến 21 năm Quốc-Cộng… Tuy cùng một Dân Tộc Việt gọi nhau là "Đồng Bào" vì Tiền Nhân trong Lịch Sử đã "Ý Nghĩa" truyền phả hệ: chúng ta sinh xuất từ một thai bào (một bọc trăm con) của Mẹ Âu Cơ. Nhưng cũng thật đau đớn: Vì Địa Lý Chính Trị chúng ta đã lao vào cuộc "Bì Oa Chử Nhục" và Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa bị hãm nịch "cho chết" …! Nhưng trong thế cùng, lực cạn… và cũng bi hùng tráng thay! Những ánh sáng tinh anh loé lên trên bầu trời đen tối của vận nước "Anh hùng tử, khí hùng nào tử - Lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh" tiếng súng xé ngang trời: "Tướng Chết Theo Thành" như Nguyễn Khoa Nam, Lê Văn Hưng, Lê

Nguyên Vỹ, Phạm Văn Phú, Trần Văn Hai và nhiều nữa ở hàng Sĩ Quan, Hạ Sĩ Quan, Quân Nhân đã tự sát "Tuẫn Tiết Theo Thành" đã thể hiện Khí Tiết con nhà Võ là dòng nhà tinh anh của nước nòi, là nét son trong dòng Lịch Sử Việt Nam… và là hành động ứng dụng vẹn tuyền được bốn Chữ: Lễ-Nghĩa-Liêm-Sỉ thể hiện bản chất Bất Khuất, Bách Chiết mà kẻ theo Nhân Đạo (Đạo làm Người) cho dù là bằng con đường Văn hay Võ đều phải tuân theo.

Cũng bởi vì theo Nhân Đạo nên Á Châu (Đông Phương) có tập tục Thờ Anh Hùng, Liệt Sĩ, những Nhân Thần, những Người đã hoàn thành Nhân Cách theo tiêu chuẩn Lễ Nghĩa, Liêm Sỉ làm nên những công trạng ân ích cho Quốc Gia-Dân Tộc là gương soi sáng cho hậu thế noi theo, thử hỏi trong hạng thứ thượng vị kẻ thù, đối phương… và cả trên danh hoàn có được mấy ai sánh cùng…?! Không phân biệt Nam-Bắc. Họ là hạt giống Quí Tinh Truyền của Dòng Giống Việt Nam hùng cứ Nam Phương.

Thần Võ Bất Sát: Là mức độ tuyệt vời, đạt Đạo. Người đạt mức độ đó sẽ không có đối thủ là vì Tài Năng hơn người đã quá rõ ràng không cần động thủ để phân thắng bại. Tuy nhiên Tài năng siêu quần chưa đủ, cần phải có tấm lòng đôn hậu, rộng rãi bao dung, lượng thứ được cả với kẻ thù khi họ ngã ngựa, thất thế… biết trở về Chính Đạo. Chỉ có tấm lòng cao rộng như trời biển, lấy Đức Hoà Thuận, Hiếu Sinh… làm đầu, chứ không phải tham vọng dành tước hiệu "Võ Lâm Chí Tôn" hoặc "Bách Chiến Bách Thắng"… mới có thể biến hoá Thù thành Bạn, cảm hoá được ác tính, tị hiềm gây ra bởi hư danh và tư lợi thường tình trong thế nhân.

Thắng Chúng Nhân: Nhất là thắng những đối thủ tài năng là một điều không dễ. Những cuộc so tài, thử sức rất là cam go có thể đến độ sinh tử, nhất là khi cuộc giao đấu được xem là để giải quyết vấn đề danh dự của cá nhân hoặc môn phái… Nhưng xét ra còn dễ hơn là thắng được chính mình… So sánh về mức độ thời gian thì thắng người chỉ là những Trận Chiến trong một Cuộc Chiến để tự thắng với mục đích để Thành Nhân Chi Mỹ, thành Người có tư cách cao đẹp. Để xét về sự thành đạt nầy người xưa đã đưa ra ba tiêu chuẩn như sau:

-Uy Vũ Bất Năng Khuất: Không hèn nhát trước bạo lực của kẻ thù cho dù phải chết.

-Bần Tiện Bất Năng Di: Dù nghèo đói vẫn giữ lý tưởng an bần, lạc đạo.

-Phú Quí Bất Năng Dâm: Giàu sang không vì vậy mà mất điều độ trở thành kiêu sa.

Đây là những thử thách khó khăn nhất để thử thách tiêu chuẩn Lễ Nghĩa, Liêm Sỉ của một Người tương tự như Vũ Môn dành cho loài Thủy Tộc trong cuộc vượt thi để được Hoá Long. Cuộc thi thật khó khăn với những cố gắng kéo dài cả đời, đôi khi phải đến độ Sát Nhân để Thành Nhân! Xét cho cùng… cũng chỉ bởi làm Người có Nhân Cách không phải là một điều dễ!

Sơ lược về tinh thần của Võ Phái Thần Phong sinh hoạt ở Võ Đường Thần Phong trong nền tảng Võ Đạo Đông Phương cho dù chỉ Xuất Nhân từ năm 1966 đến 1975… Nhưng những Võ Sư của Võ Đường đã hướng dẫn Võ Sinh thuộc Võ Đường Thần Phong không chỉ ở phần huấn luyện Võ Thuật mà còn giảng huấn nêu cao Tinh Thần Võ Đạo Đông Phương chính là một hình thức Tu Tập mà khởi điểm là cái Ta bao gồm đầy đủ Thân-Tâm-Trí song hành…

Tiến trình nầy chính là sự kết hợp và phát triển hoà giải những thành phần khác biệt đến độ đối chọi với nhau trong bản chất, nhưng lại cần thiết trong việc bổ túc lẫn nhau để làm nên một toàn thể độc đáo là từ những Võ Sinh sơ cơ ban đầu được nung đúc Tinh Thần Võ Đạo Đông Phương là Con Người nói một cách khác đó là tiến trình thăng hoa, biến thể của Âm-Dương, Ngũ Hành vận chuyển chu lưu trong vòng Tiểu Chu Thiên của cơ thể đi từ Hữu Hình sang Vô Hình, lên cao qua những mức độ như vật thực được tiêu hoá để sinh Huyết, Huyết sinh Khí, Khí sinh Thần.

Đừng xét cái mâu thuẫn phiến diện bề ngoài giữa Võ, lấy thế lực làm chính, lấy cái thắng thế chế ngự, đả thương, giết tróc, sát hại làm Uy kết hợp, một cách kết hợp kỳ lạ với Đạo, lấy sự hài hoà trật tự làm căn bản, lấy cái lý tự nhiên làm nguyên tắc để tất cả Người-Vật, Cây Cỏ… vạn vật đều phát triển hợp lý trong môi sinh được gọi là Thế Giới, là Vũ Trụ nầy. Đó là sự mâu thuẫn cần thiết của Nguyên Lý Âm-Dương căn bản khi xét như hai thành phần riêng biệt. Nhưng trong tiến trình kết hợp thống nhất để làm nên một toàn thể thì chống lại và nâng đỡ cho nhau và bổ túc cho nhau vì: Cô Dương bất sinh, cô Âm bất trưởng! Nói khác đi Võ chỉ là một khởi điểm, một trợ duyên giúp Ta tìm được Đạo lớn: Nhân Đạo, Đạo làm Người… mà đã là Người ai…ai cũng phải hoàn tất để Thành Người.

Võ Sư, Võ Sinh… của Võ Phái Thần Phong từ trong Nước Việt Nam vào thời điểm khởi đầu năm 1966 đến 1975 và tại hải ngoại từ sau năm 1975 mãi cho đến hiện tại tháng 12-2011 đã sinh hoạt trong môi trường Võ Thuật… Nhưng những Võ Sư Xuất Sư từ Hệ Thống Võ Phái Thần Phong nguyên thuỷ luôn song hành cố gắng "tu học luyện" và giảng huấn theo Nguyên Lý Võ Đạo Đông Phương ngõ hầu truyền thừa, giúp cho Võ Sinh có thêm tài năng

phụ hệ như "thêm cánh cho rồng" có thể thành nhân tài đóng góp cho nền Võ Đạo Đông Phương, Xã Hội, Quốc Gia…? Mong lắm thay.

.Ban Tu Thư Võ Đường Thần Phong:

Võ Sư Đinh Thạch On, Võ Sư Trần Như Đẩu, Võ Sư Lê Đình Thuận, Võ Sư Cát Văn Khôi, Võ Sư Nguyễn Đăng Đức, Võ Sư Lê An Ninh, Võ Sư Bùi Văn Chúc, Võ Sư Trần Bảo Lộc, Võ Sư Bùi Hữu Tạc, Võ Sư Nguyễn Văn Ngọc, Võ Sư Kim Phúc Nam, Võ Sư Nguyễn Văn Lợi, Võ Sư Trương Văn Nhiều, Võ Sư Huỳnh Văn Phúc, Võ Sư Nguyễn Ngọc Diệp, Võ Sư Đỗ Thành Hưng, Võ Sư Nguyễn Lục Phú, Võ Sư Nguyễn Xuân Tính, Võ Sư Trương Nguyên Thuận, Võ Sư Lê Công Danh, Võ Sư Trần Văn Lạc, Võ Sư Hoàng Thuỵ Thông, Võ Sư Trịnh Khải Hoàng, Võ Sư Lê Văn Xuân, Võ Sư Nguyễn Phi Bằng, Võ Sư Trương Bích Vệ, Võ Sư Huỳnh Phi Hùng, Võ Sư Trương Đông Giang, Võ Sư Phan Hồng Hổ, Võ Sư Michael Hoà Vũ, Võ Sư Nguyễn Văn Tấn, Võ Sư Phan Cao Trí, Võ Sư Cao Hoàng Nam, Võ Sư Roy Grills, Võ Sư Mai Thanh Long, Võ Sư Trần Quí Chiến.

.Thành Kính Tưởng Niệm:

Thành Kính Tưởng Niệm Những Võ Sư Thần Phong Đã Từ Biệt Thế Gian: Võ Sư Nguyễn Trúc Lân, Võ Sư Lê Văn Châu, Võ Sư Phan Văn Đức, Võ Sư Lâm Hal, Võ Sư Nguyễn Văn Vạn! Quí Vị Đã Lưu Lại cho Huynh-Đệ, Bằng Hữu, Đệ Tử,… Thần Phong những ân tình lưu luyến… Nghĩa Tử Nghĩa Tận:

Nếu xưa là hạt là sương

Thì nay như khói vô thường bay đi

Ta chưa luyến ái điều gì

Ví như huyễn mộng trần gian xá gì…!

Thôi hãy bay đi Cánh Thần Phong đã một thời lướt gió:

Đàn chim dù bay càng xa ngàn phương… cũng rồi vùi thân đời quên lấp chìm…!

Phất tay phủi nợ trần gian nhé

Dậm lý về mái tóc vẫn xanh…

Vâng, Thế Hệ Hậu Duệ của Võ Sư Niên Trưởng Thần Phong đã và đang là Võ Sư, Võ Sinh vượt qua biên cương Quốc Gia Việt Nam, phát triển đến Hải Ngoại với hành trang Văn Hóa Võ Thuật tô điểm xứ người hy vọng sẽ làm rạng Danh Việt Nam.

Trọng Kính

Trịnh Khải Hoàng. *California, Tháng 8 - 2011*

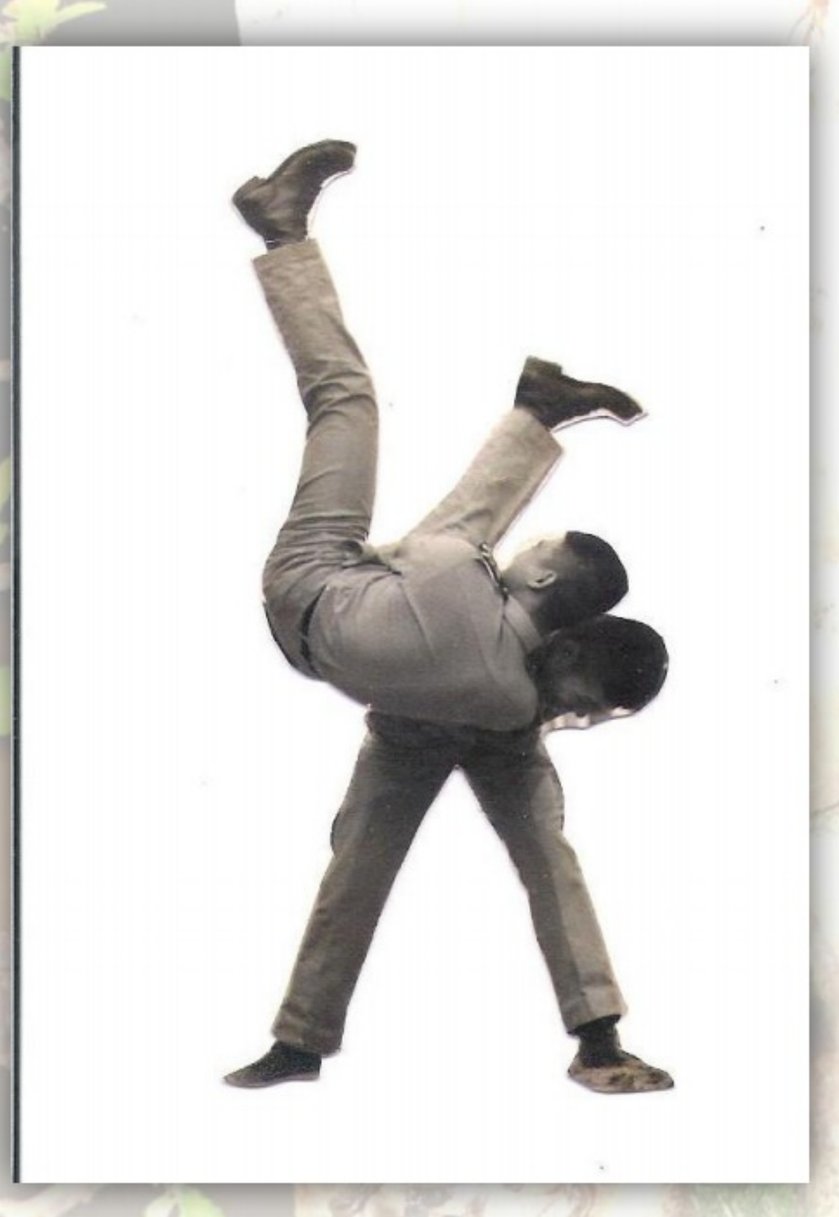

HỌC HỎI,

BIỂU DIỄN VÀ HUẤN LUYỆN...

THÁNG NGÀY RONG RUỔI...

Cùng với SVSQ Nguyễn Quốc Đạt, người phi công Bắc phạt và ở tù 10 năm trong Hỏa-Lò Hà-Nội sau khi bị bắn hạ trong 1 phi vụ oanh kích miền Bắc, được trả về cùng đợt với những tù binh Mỹ. Hình chụp Jan/1963, trong khi còn đang thụ huấn khóa 63A sinh viên sĩ quan Không quân tại Trung Tâm Huấn Luyện Không quân Nha Trang.

Biểu diễn Lý-gia "địa sát" với Nhật Báo

Xà quyền Báo quyền với anh Lý Hồng Thái

Đánh gãy cây mía gác trên 2 con dao mà lưỡi dao bén đặt trực tiếp trên trán của 2 học viên. Người cầm dao bên trái là võ sư Huỳnh chí Dân, hiện là chưởng môn của dòng phái Bắc-Thắng Thái-Lý-Phật ở VN, người cầm dao bên phải là sư huynh của võ sư Dân là Huỳnh chí Lợi.

Túy quyền

Chụp hình cùng nữ võ sư Trần thị Minh Chánh - huyền đai nhị đẳng Taekwondo, võ sư Lý hồng Thái, võ sư Lâm thành Khanh, và 2 người bạn trẻ

HƯỚNG DẪN LỚP NUNCHAKU Ở HỒ XUÂN HƯƠNG

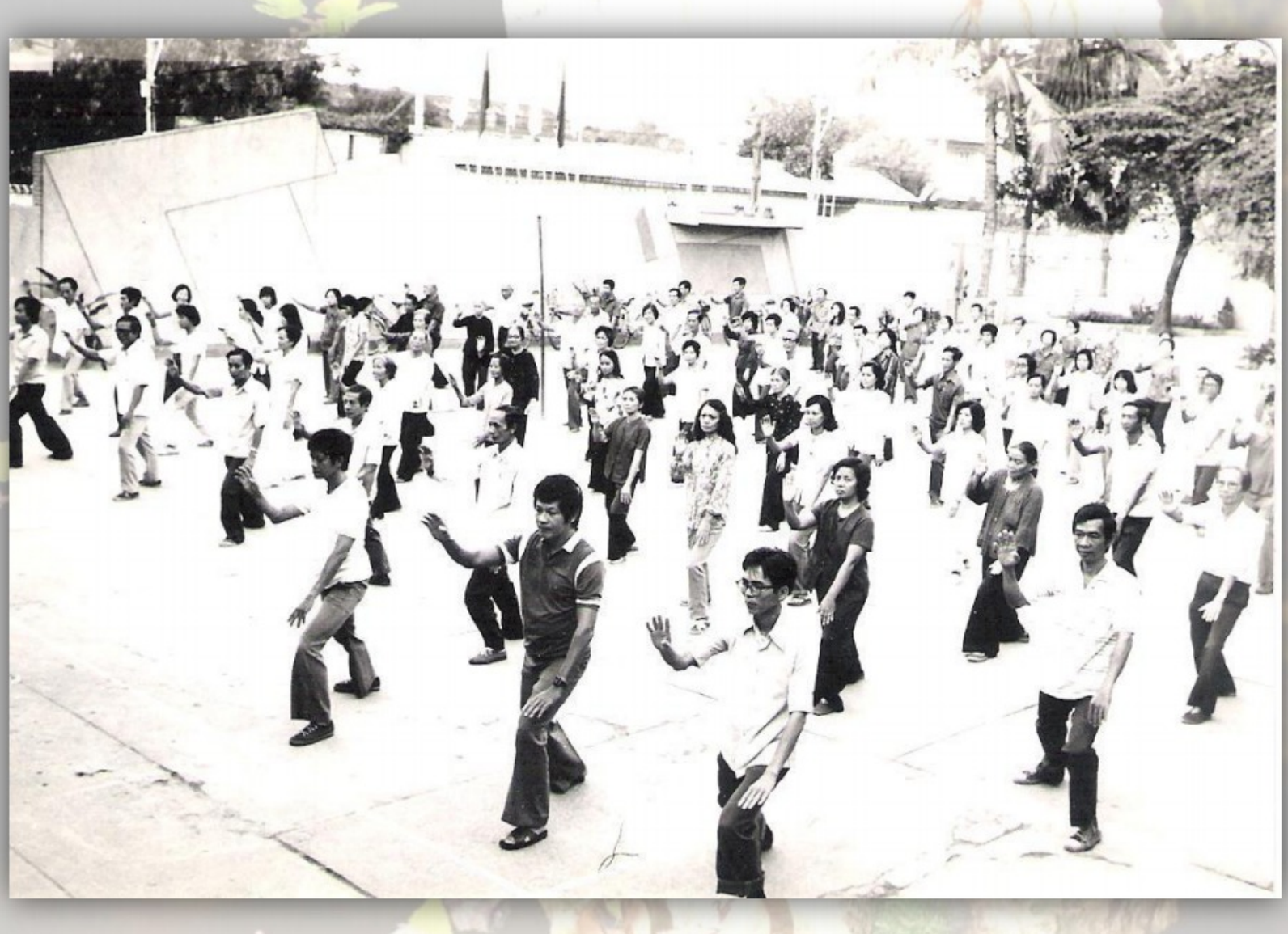

HƯỚNG DẪN LỚP THÁI CỰC QUYỀN Ở PHÚ-NHUẬN

Một buổi picnic có anh Lý Hồng Thái, Lâm thành Khanh

KHỔ LUYỆN

Lưng trần nằm giữa bàn chông và bàn đao 36 lưỡi

Song ngâu

Bát trảm đao

Sử dụng Tử mẫu côn với

nữ Võ sư Trần thị Minh Chánh

Xử dụng Tam-tiết-côn song đấu Trường-côn với anh Tuấn (anh Chánh)

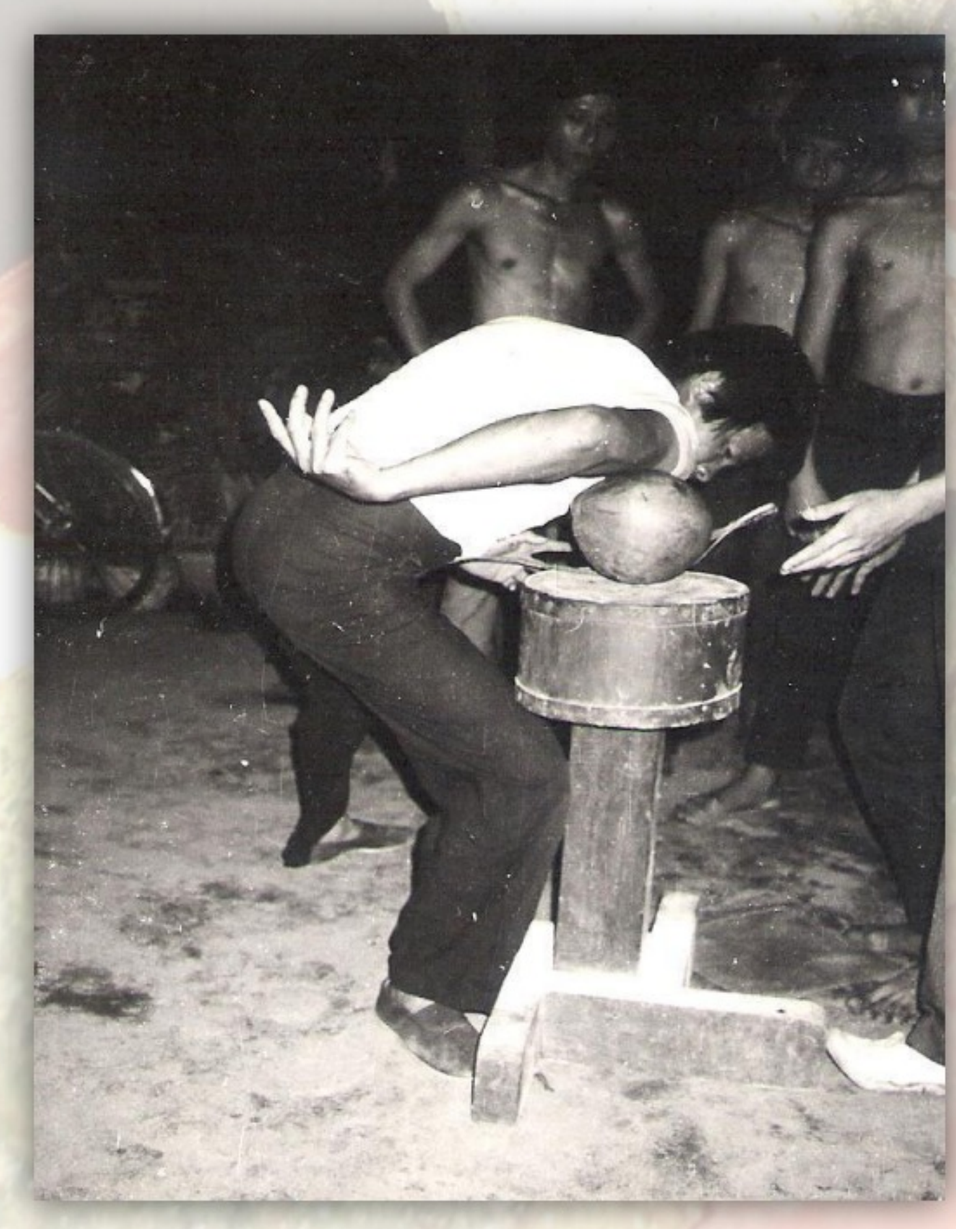
CÔNG PHÁ KHÔNG ĐIỂM TỰA

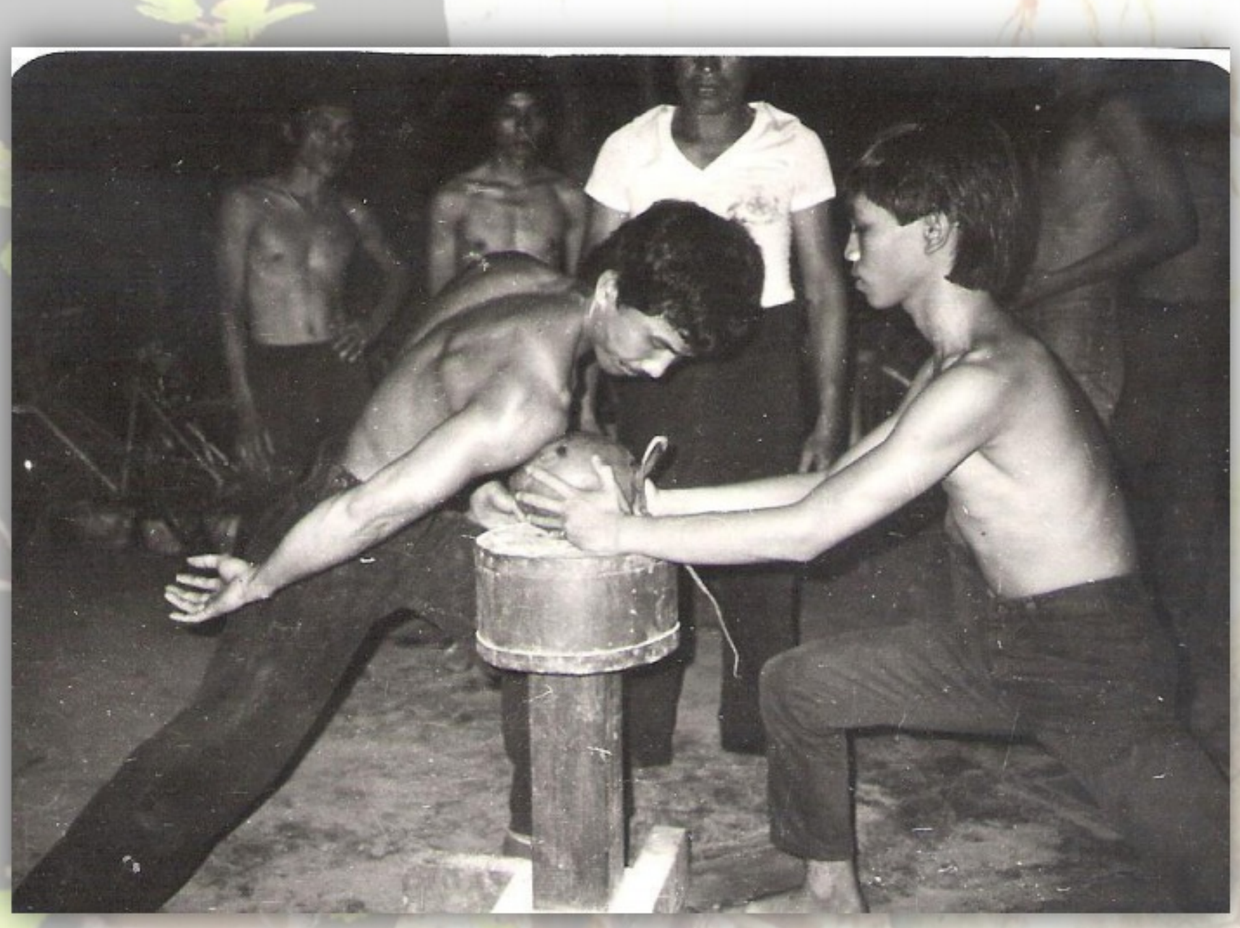

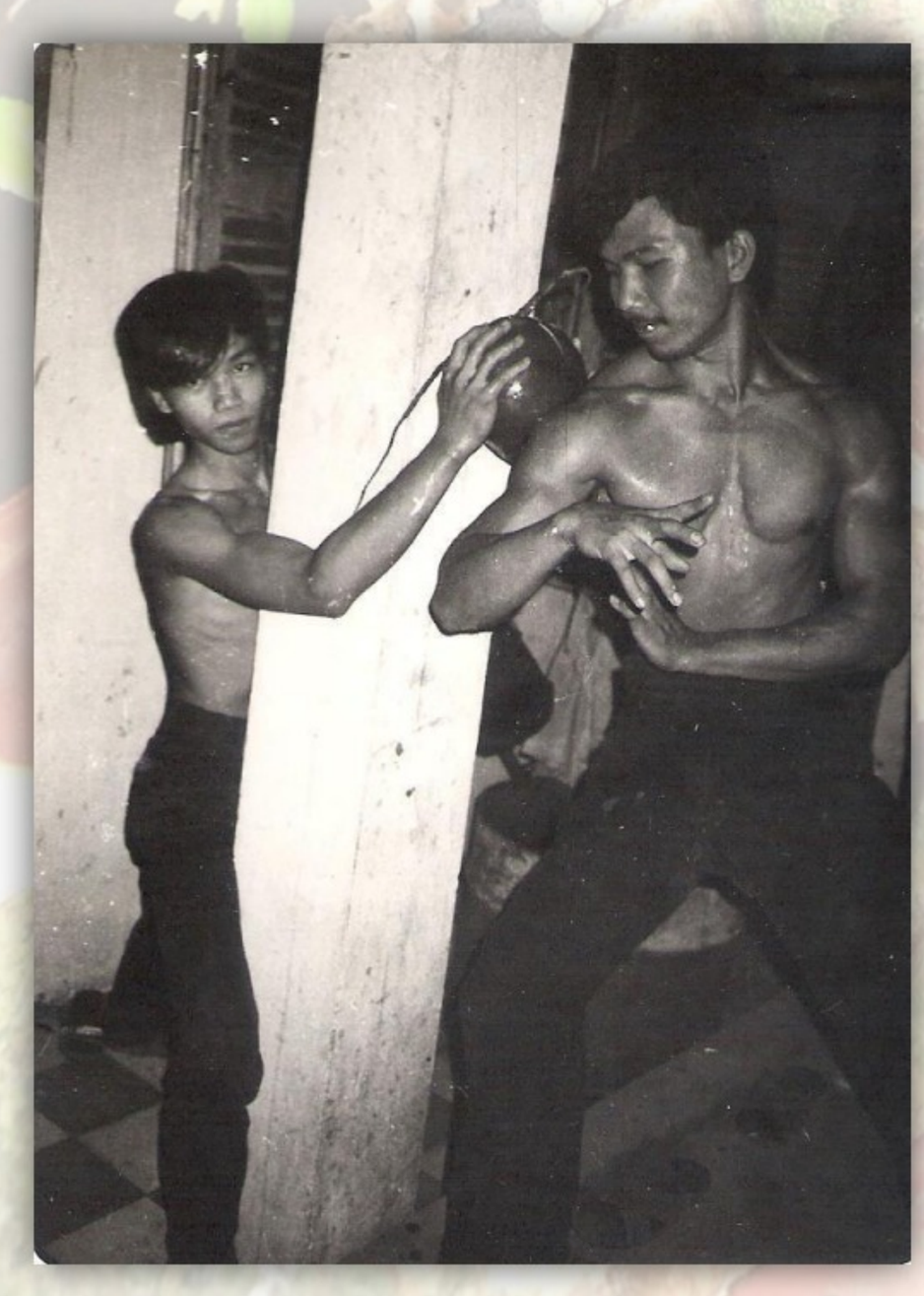

CÔNG PHÁ DỪA TƯƠI BẰNG VAI

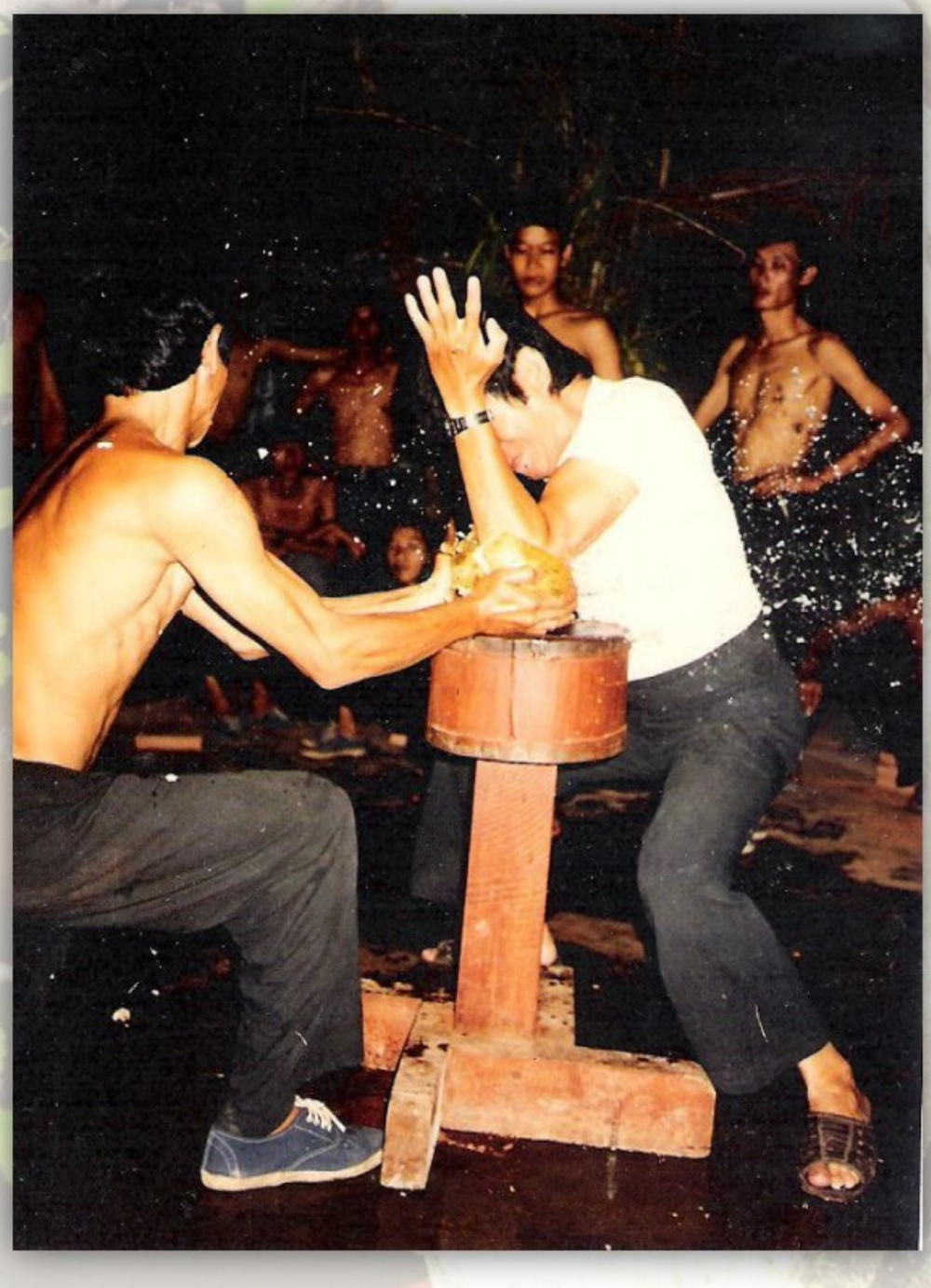

Công phá dừa tươi bằng vai thuận

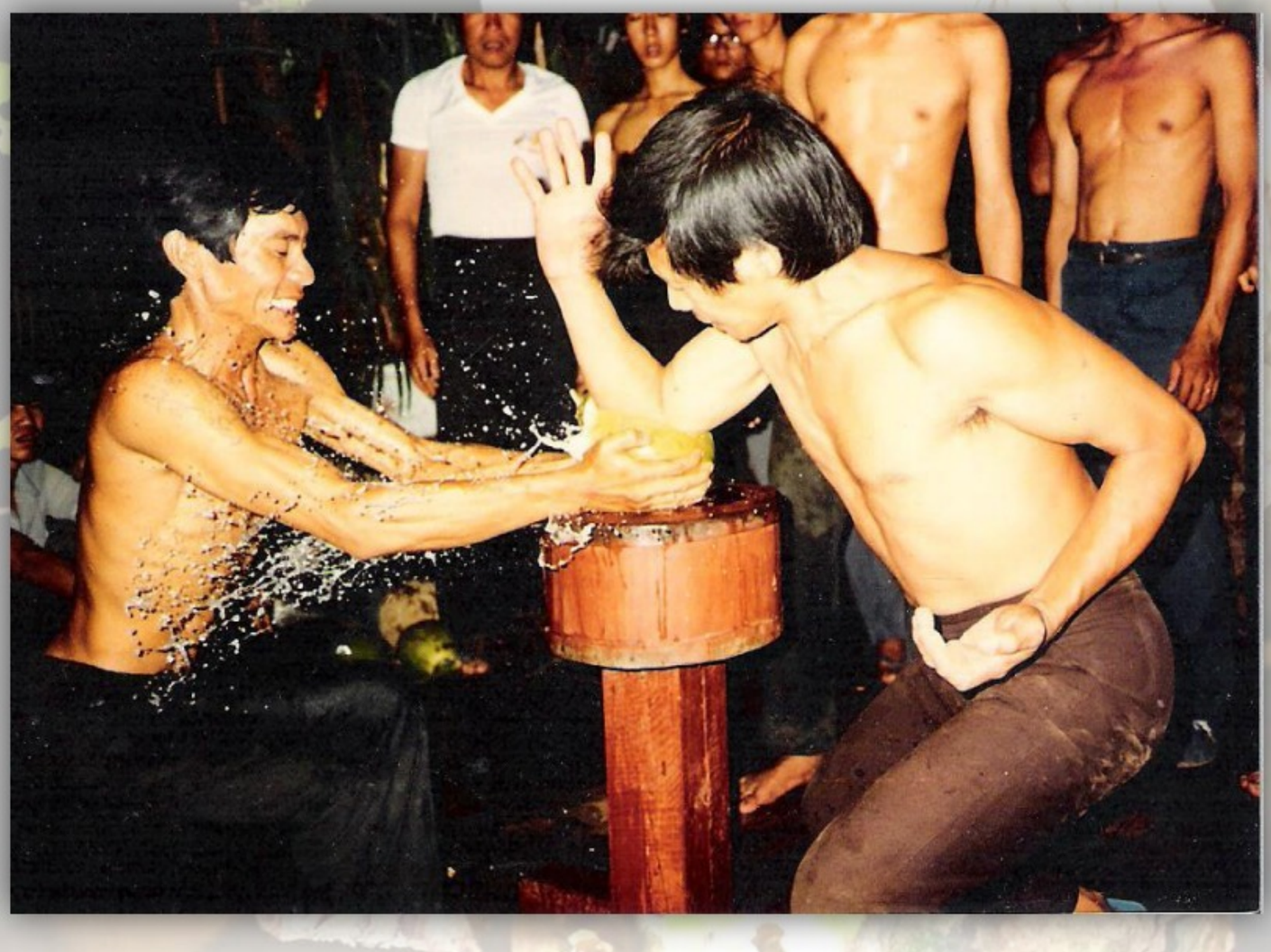

Công phá dừa tươi bằng vai nghịch

CÔNG PHÁ DỪA TƯƠI BẰNG CHÕ

CÔNG PHÁ SẦU RIÊNG BẰNG CẠNH BÀN TAY

CÔNG PHÁ DỪA TƯƠI BẰNG ỐNG CHÂN

Anh em mang mỗi người 5 quả dừa và 2 chai bia để tập công phá, không công phá hết 5 quả dừa và 2 chai bia thì không bước chân ra khỏi lớp tập - hoặc về là về luôn!

Công phá ống sắt bằng ống chân

Luyện tập với Mộc nhân

Công phá nguyên 1 bó mía 10 cây ghép lại

Tập "Phất thủ" và "Đoản kình" với đèn cầy

Chúng ta có thể thấy anh Đẩu luôn là người làm gương cho học trò, anh là người thực hành đầu tiên. Và điều đặc biệt là những gì Anh làm được thì học trò Anh cũng làm được vì Anh luôn mong muốn trao truyền hết tuyệt nghệ trong đời của mình cho lớp trẻ đi sau. Anh nói: "Đến với anh, một là tập tới nơi, hai là nghỉ ngay từ ngày đầu".

Anh sử dụng "Đoản côn" và "Thân thủ bộ tích cực liên hoán"

Trên kệ phía sau là dàn Bonsai Anh làm chuẩn bị xuất khẩu

Một chiêu "sát thủ"

Xử dụng "Thân pháp Thái gia" và "Địa sát Lý gia"

Tuy cúp điện nhưng anh em vẫn thắp đèn dầu chứ không nghỉ tập!

Thượng hạ tương tùy, Xả kỷ tùng nhân

Anh không tiếc công sức và cả tài lực để dồn cho lớp trẻ đi sau.

Anh đưa học trò đi bồi dưỡng thể lực sau những giờ phút cả Thầy trò cùng khổ luyện bầm dập rã rời gân cốt!

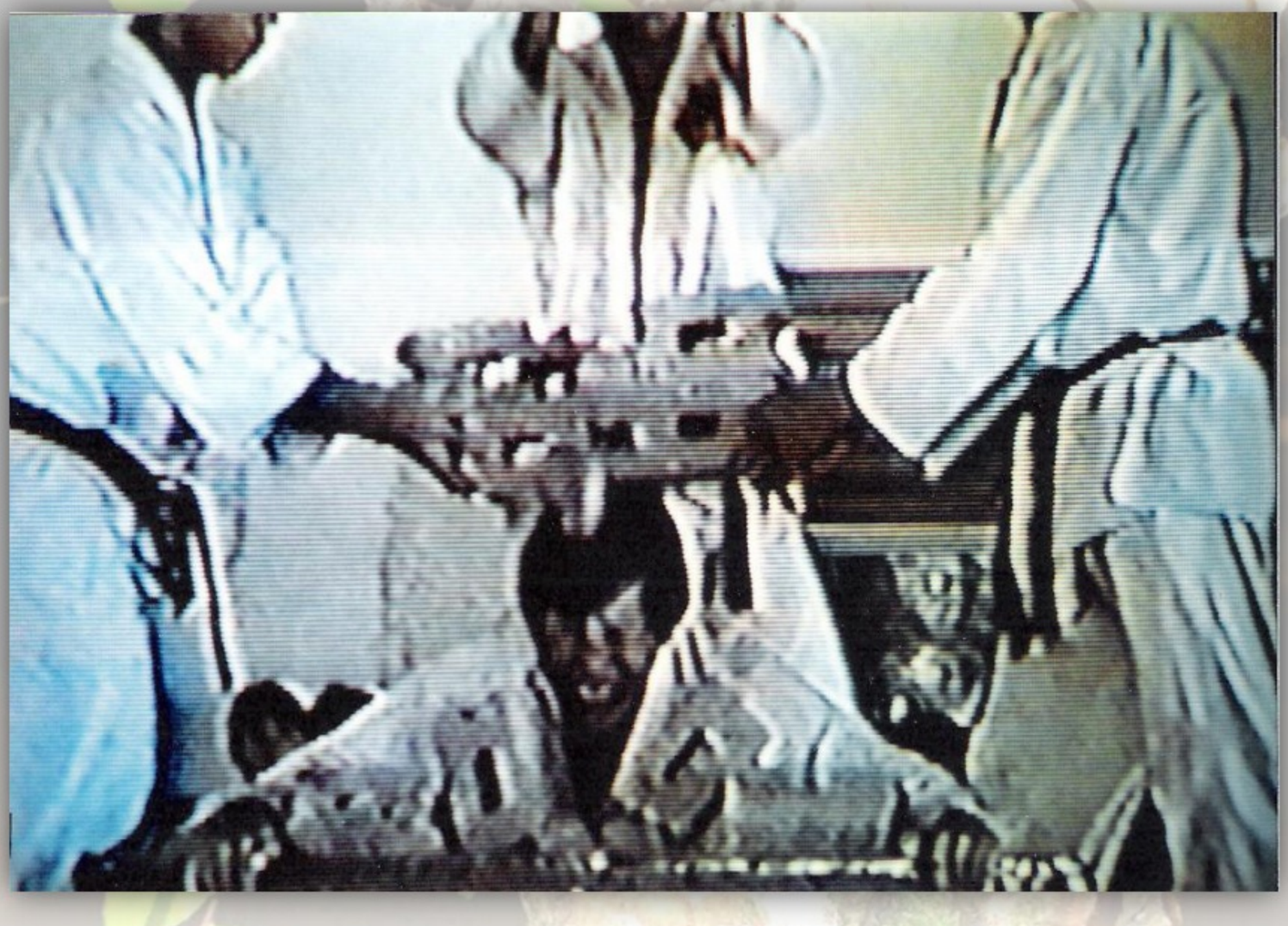

Một lưỡi dao sắc kê dưới yết hầu, lưỡi dao sắc thứ hai kê vào gáy, một chồng gạch thẻ 6 viên kê trên 2 điểm: một là đỉnh đầu, hai là sống dao trên gáy, dùng búa tạ đập vỡ hết chồng gạch 6 viên!!!

Cằm Anh kê trên 1 viên gạch block, đầu đội 2 viên y như vậy, dùng búa tạ đập vỡ 2 viên trên đầu và vỡ cả viên lót dưới cằm của Anh! Rõ ràng Anh đã phải dầy công phu luyện tập và luyện tập đúng cách mới chịu được lực nén xuống lúc đầu, và chỉ tích tắc sau là Anh phải truyền lực đó xuống dưới cằm để phá vỡ viên gạch ở dưới!

Nói Anh tài, Anh giỏi, Anh hay... là chuyện đương nhiên, nhưng phải nói Anh "gan", Anh gan quá, gan cùng mình, gan kinh luôn!...

Trời ơi, lỡ có gì thì làm sao chứ? Vì đâu phải Anh tự biểu diễn một mình Anh để Anh có thể kiểm soát hết mọi tình huống xảy ra, mà Anh còn cần thêm bao người phụ cho màn biểu diễn nữa... nghĩ đến đây chắc chúng ta cũng rợn tóc gáy!!!

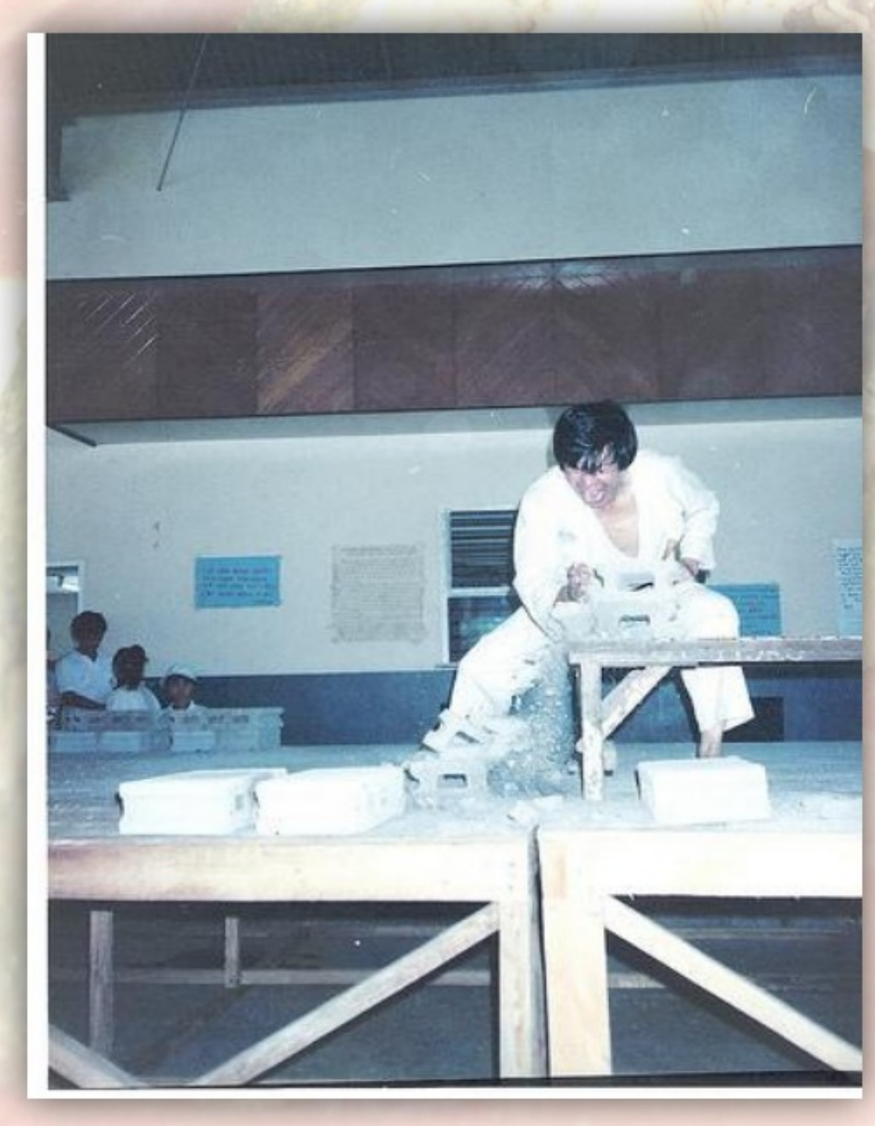
TỰ THUẬT

Có chi đâu mà phân chia thành bại
Cuộc trăm năm đâu phải chỉ hôm nào.....

Tôi là một người rất say mê võ thuật và từ thuở thiếu thời lúc 8 tuổi đến 13 tuổi tôi đã theo học Thiếu-lâm Bắc-phái với sư phụ Đặng-Phát tại số 210, Phố Khách Hải-Phòng.

Vào Nam năm 1954 tôi theo học Jiujitsu với người Thầy, một sĩ quan Nhật cấp Tá ẩn danh, là bạn của ông Chú tôi hồi Ông làm tỉnh trưởng Kiến-An. Năm 1962 tôi có giúp Thầy xuất bản quyển sách "Tự học tiếng Nhật với Châm Vũ Nguyễn-văn-Tần" tại Saigon. Ông mất năm 2004 tại Saigon, thọ 96 tuổi.

Sau đó tôi tập Judo với giáo sư Watanabe Haruyoshi tại võ đường Nguyễn-bỉnh-Khiêm. Trong kỳ thi huyền-đai nhị-đẳng, tôi nhớ có giáo sư Phạm-công-Huyền, tức nhà văn Hà-huyền-Thanh. Trong thời gian này, tôi được Ông Bà Watanabe nhận là con nuôi trưởng mặc dầu Ông Bà đã có 4 trai 1 gái. Bà Watanabe nói vui rằng Bà có tứ-quí rồi bây giờ thêm tôi là thành ngũ-quỷ. Hiện Bà và các con cháu đang sinh sống tại Pháp và gia đình có 2 võ đường Judo tại đấy.

Khi phong trào Taekwondo được phát động tại Tân-sơn-Nhất, tôi theo học khóa đầu tiên tại võ đường Thần-Phong. Vào khoảng cuối năm 1966 đến 1968 huyền đai nhất đẳng, huyền đai nhị đẳng từ 1970. Sau đó, trong năm 1973, tôi được võ sư Shu-Jung-Do đưa vào Bộ Tư lệnh Đại-hàn thi huyền đai tam đẳng khi đang giữ chức vụ Trưởng đoàn Công tác chính-huấn tại Bộ Tư lệnh Không-quân.

Năm 1969, khi tôi về lại phi đoàn 211 tại phi trường Bình-Thủy, Cần-Thơ. Tôi được chuẩn tướng Nguyễn-huy-Ánh (vốn đã có giao tình Thiếu-lâm Bắc-phái từ trước) rủ ra ngoài tỉnh Cần-Thơ tập Thái-cực-quyền Dương-gia với 1 vị Thầy người Hoa vì cần phải có 2 người để luyện thôi thủ. Sau đó có đại-tá Nguyễn-văn-Chức, đại tá Nguyễn-hồng-Tuyền và phu nhân Chuẩn tướng cùng tập. Sau này tôi được tập tiếp Thái-cực Trịnh-gia với thầy Từ-Vinh cùng với anh Đàm-văn-Tuấn khoảng hơn 2 năm, rồi mời thầy Từ-Vinh về nhà dạy riêng và tập thôi thủ cho đến khi Thầy xuất ngoại khoảng 3 năm sau.

Năm 1972, tôi được gửi đi thụ huấn khóa chiến tranh chính trị cao cấp tại trường đại học chiến tranh chính trị Đài-Loan, Peitou, Taipei. Duyên may nên tôi được chuẩn-tướng Tiêu-chính-Sâm truyền dạy về châm cứu cùng với những kỹ thuật chiến đấu của nunchaku. Ông chủ trương học nunchaku không phải chỉ học quyền và múa bay bướm, mà phải học chiến đấu thực sự. Sau này tôi có mở lớp dạy kỹ thuật chiến đấu nunchaku trên sân Hồ-xuân Hương, quận 3.

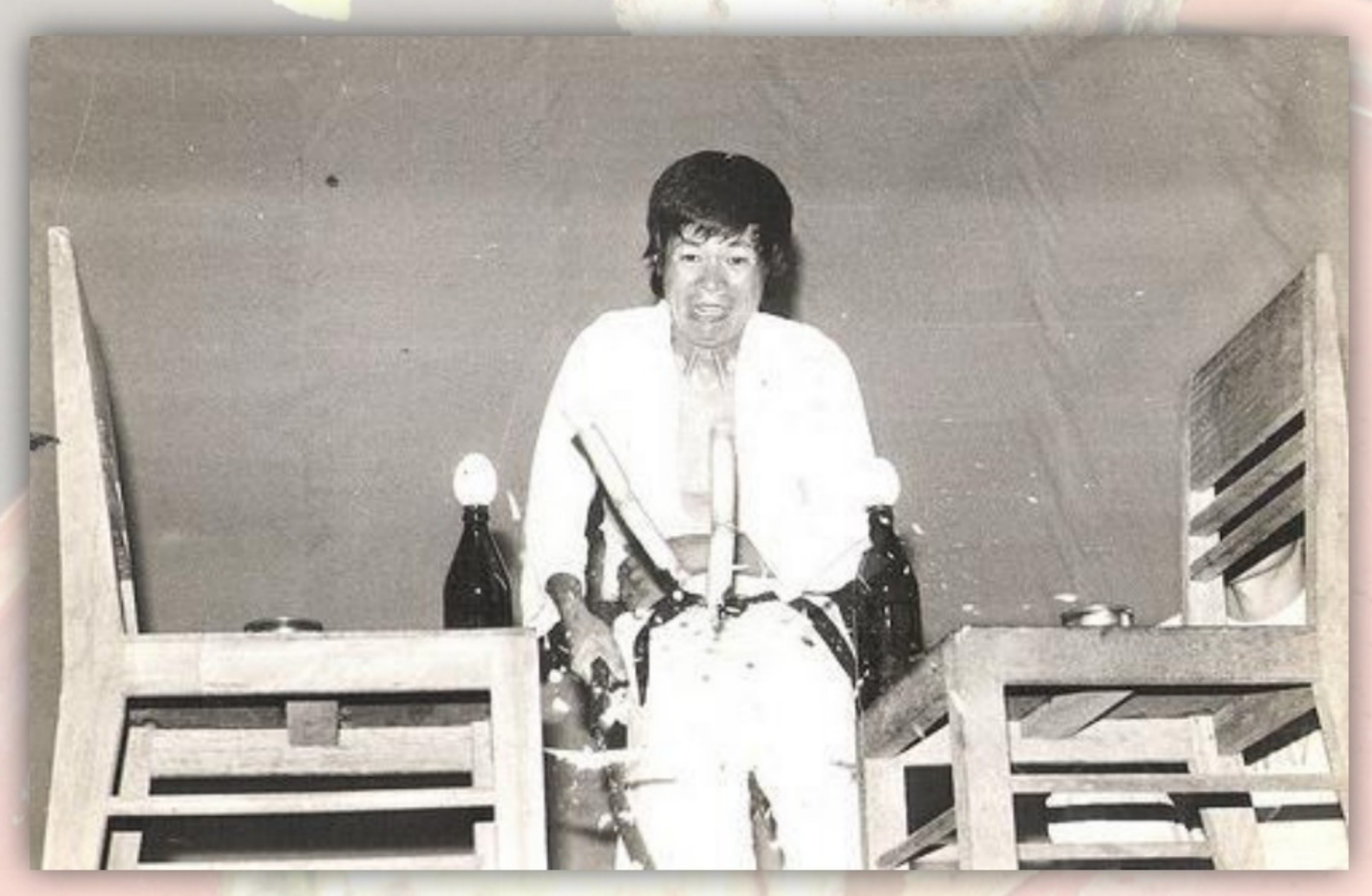

(Hình chụp tại Đài Loan năm 1972 khi thụ huấn khóa Chiến tranh chính trị cao cấp - nơi có cơ duyên hạnh ngộ với Chuẩn tướng Tiêu Chính Sâm và được truyền thụ về "kỹ thuật Nunchaku chiến đấu" cũng như về "kỹ thuật châm cứu")

(Lớp chiến đấu Nunchaku trên sân quận 3)

Tôi đam mê luyện tập nunchaku và đạt được một trình độ vững vàng khiến một số anh em đã truyền tai nhau "Thầy Đẩu từng là vô địch Đông-Nam-Á về nunchaku"!

(Phát lực bằng Nunchaku rất chuẩn - đánh gãy cây mía gác trên 2 quả trứng, 2 quả trứng lại đặt trên miệng 2 chai không có nước)

(Đánh gãy cây mía gác trên 2 con dao mà lưỡi dao bén đặt trực tiếp trên trán của 2 học viên. Người cầm dao bên trái là võ sư Huỳnh-chí-Dân, hiện là chưởng môn của dòng phái Bắc-Thắng Thái-Lý-Phật ở VN).

Có thể vì anh em thấy những màn biểu diễn của tôi tương đối khó thể hiện và đầy sức thuyết phục với độ chính xác hầu như tuyệt đối nên anh em khoác luôn cho tôi danh hiệu "Vô địch Đông-Nam-Á?"... Khi tôi nghe được điều này thì có nhờ một số anh em lên tiếng đính chính dùm vì bản thân tôi biết đó không phải là một sự thật.

Cái danh từ "vô địch Đông-Nam-Á" đến sau này tôi nhớ lại thì có lẽ phát xuất từ việc có thời gian tôi hướng dẫn nunchaku cho một người Pháp trong tòa lãnh-sự Pháp và người này phát biểu rằng Ông đã đi khắp Đông-Nam-Á nhưng chưa thấy nơi nào huấn luyện nunchaku mà cho thực tập đối luyện giao đấu bằng nunchaku như tại trường lớp của tôi. Tam sao thất bản mà! Từ "khắp Đông-Nam-Á mà chưa thấy" này khi truyền tụng ra ngoài đã trở thành "vô địch Đông-Nam-Á" chăng?

Cuộc sống đưa đẩy cùng với mệnh nước nổi trôi miệt mài mà bỗng chốc tôi đã quá tứ tuần! Mặc dù ở tuổi "tứ thập nhi bất hoặc này" nhưng tôi vẫn chưa "bất hoặc" với võ thuật nên niềm đam mê võ thuật vẫn chẳng hề vơi bớt trong tôi...

(Biểu diễn Judo trên sàn gỗ với võ sư Judo Thái-trường-Xuân, tại Phi-luật-tân năm 1990)

(Trong 1 buổi chấm thi Taekwondo với võ sư Nguyễn-long-Vân 5 đẳng, võ sư Phạm-quang-Thông 5 đẳng, và võ sư Trần-thị-minh-Chánh 2 đẳng, tại quận 3 năm 1983)

Thời gian này tôi được võ sư Nguyễn-long-Vân đưa vào dạy Taekwondo tại sân Hồ-xuân-Hương, quận 3. Và cũng thời điểm này tôi gặp anh Lân, một tên khác của anh Lý-Hồng-Thái. Anh Lân giới thiệu môn Hồng-Gia La-Phù-sơn và tôi tập với anh Lân khoảng 2-3 tháng. Sau đó anh Lân giới thiệu tôi lên với Cụ Nguyễn-mạnh-Đức, và cũng lại 1 duyên may đến cho tôi khi Cụ nhận dạy trực tiếp HGLPS cho tôi cho tới khi Cụ xuất ngoại sang Pháp.

Trong thời gian này, tôi vừa đến học vừa chích thuốc săn sóc sức khỏe cho Cụ. Mỗi lần tôi lên tập, Cụ thường nói "Lần sau có lên con rủ Lân lên cùng", Cụ rất thương và để ý đến anh Lân vì anh là con trai út của Cụ. Anh Lân lúc đó rất thích đá gà, có thể niềm đam mê đá gà phát xuất từ những lần quan sát động tác thân-thủ-bộ của những chú gà đá trong trường đấu chăng... và biết đâu anh cũng ngộ ra được một số sở học về võ thuật qua những lần quan sát đó?...

Có một lần tôi nghe Cụ phân tích "Lân nó chưa biết rõ âm-dương ngũ-hành nên khó thắng được lắm". Tôi ngạc nhiên hỏi lại Cụ "Thưa Thầy, đá gà cũng cần âm-dương ngũ-hành sao Thầy?". Cụ trả lời "Có chứ, khi thả gà vào vòng đấu, mình phải xem gà của đối thủ mầu gì, tính xem thả lúc mấy giờ, chủ gà mặc quần áo mầu gì, chủ gà thả gà vào từ hướng nào, tướng chủ gà mập hay ốm, biết được tuổi chủ gà càng tốt, rồi án những chi tiết này vào âm-dương ngũ-hành thì mình có thể biết được sự thắng bại trong cuộc đá đó"... Viết đến đây tôi lại nhớ đến anh Lân với những kỷ niệm năm xưa thật chan chứa tràn đầy.

Trong bài viết về đời võ thuật này của anh, cho anh nói lời cám ơn Lân nhé!

Trong suốt thời gian được Thầy tôi hết lòng hướng dẫn trên căn gác nhỏ ấm cúng, tôi cũng giới thiệu võ sư Đặng-thông-Phong với Thầy tôi vì võ sư Phong nghe biết danh tiếng của Người và có xin được thụ huấn. Người đã chấp nhận dạy cho võ sư Phong về Thái-gia và Người từng nói với võ sư Phong rằng tạng người của võ sư Phong thì nên luyện tập Thái-Gia chứ không nên theo Hồng-Gia. Như vậy mới biết mỗi "Danh Gia" ở Trung-quốc xưa kia quả nhiên có những tuyệt kỷ riêng biệt phù hợp cho từng võ sinh khác nhau.

Dưới đây là một số hình ảnh tôi còn may mắn giữ gìn được. Các anh em thấy đó, lúc đầu tôi vẫn chỉ mang Hồng-đai trong dòng phái Hồng-gia La-Phù-sơn vì chưa nắm vững vàng được những yếu quyết của dòng phái.

(Tôi được chính Thầy tôi huấn luyện động tác nội công. Từ trái sang là anh Tuấn, anh Khanh, tôi, anh Lân và anh Định. Lúc này chỉ mới có 1 Bạch-đai)

(Long, Xà, Báo, Hạc, Hổ - ngũ hình)

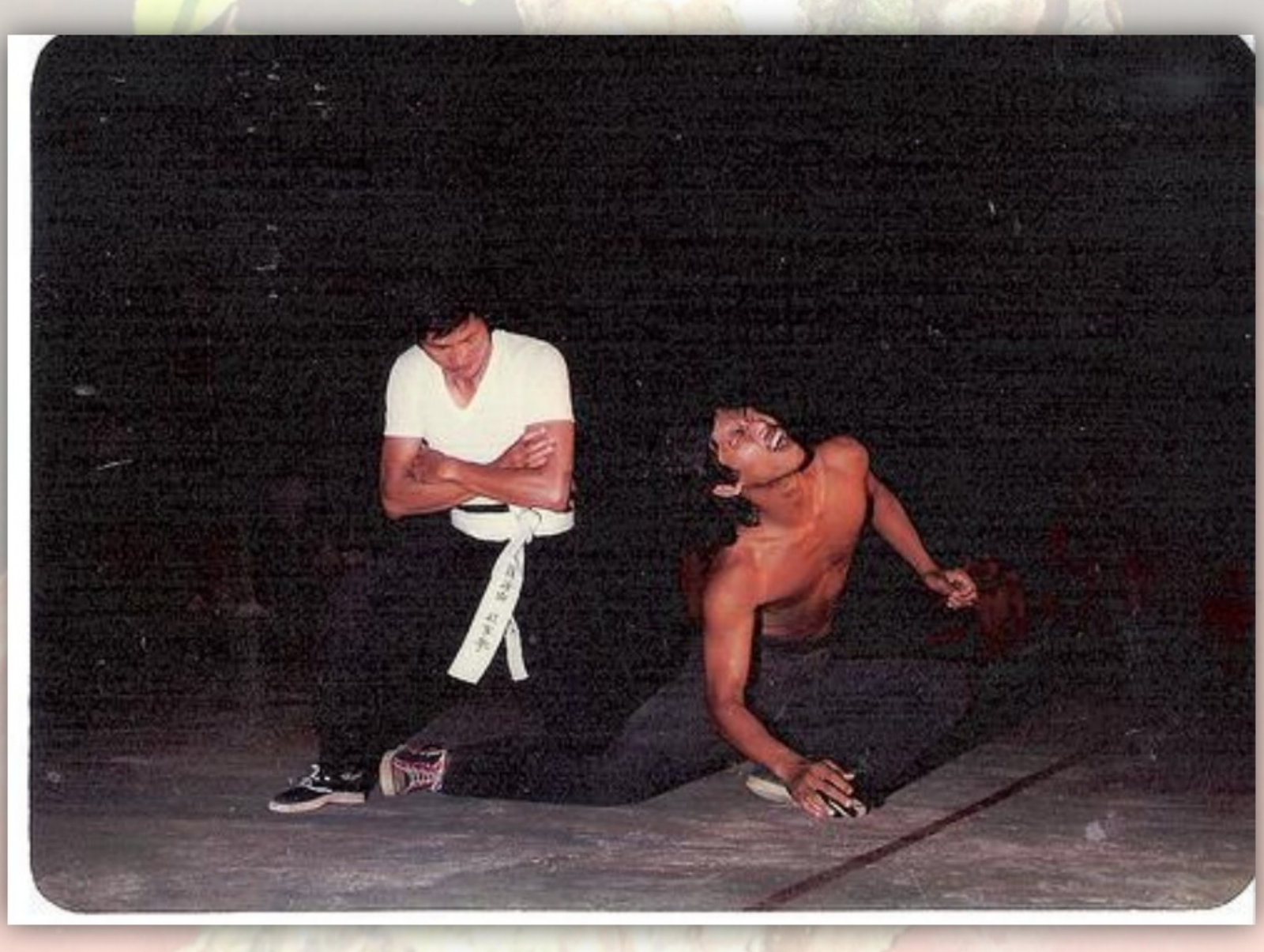
(Sau thời gian được thụ huấn và được uốn nắn trực tiếp từ Thầy tôi, đến khi đã nắm rõ nguyên tắc chính yếu của dòng phái HGLPS, thì tôi mới được Thầy phong cho Bạch-đai)

(Cùng văn bằng chứng nhận "Đắc Tâm-truyền Hồng-gia công-phu")

(Biểu diễn đối luyện nunchaku trực tiếp với anh Khanh)

(Áp dụng Địa-sát với Nhật-báo)

(Thuở hàn vi rong ruổi)

(Anh Lân, tôi, Khanh và anh Oanh)

Hai anh em tôi thuở đó rất gần gũi nhau cho đến khi anh Lân xuất ngoại thì Thầy phong cho tôi là Chưởng môn của dòng phái HGLPS để nắm giữ giềng mối hầu tiếp tục cùng những anh em khác duy trì và phổ biến dòng phái HGLPS rộng rãi hơn. Một thời gian sau, tôi biết tôi cũng sẽ không còn ở lại lâu nên tôi có tổ chức 1 buổi lễ để trao lại chức "Chưởng môn" này cho người

em trong dòng phái HGLPS là anh Lâm-thành-Khanh với sự chứng kiến của đông đủ anh em khi đó ngay trên sân TDTT Tân-Bình.

(Thầy tôi còn khang kiện với số tuổi 80, cùng với 3 bạch-đai thuở đó. Xem lại những hình ảnh này tôi nhớ da diết tình nghĩa Thầy-trò thời gian khổ xưa)

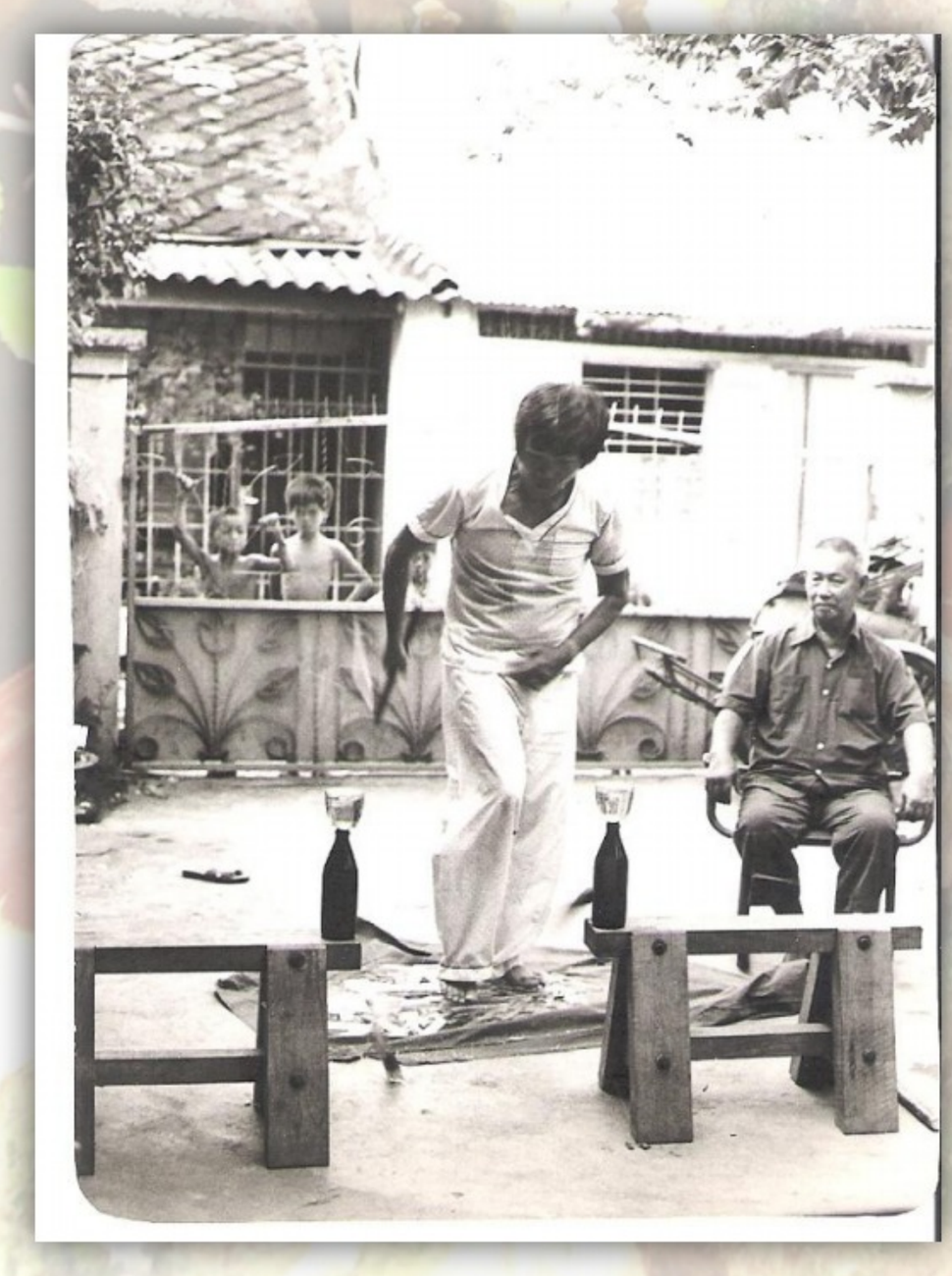
Máu võ trong con người tôi vẫn luôn sôi sục nên đưa đẩy tôi thuận duyên được thụ huấn với thầy Hoắc-phi-Hùng về Vịnh-Xuân, mà sau này tôi cũng được Thầy thương mến giao cho tôi nắm giữ y bát. Khi luyện tập với thầy Hoắc, tôi trau dồi thêm được những kỹ thuật đặc thù kết hợp với nội công HGLPS nên nhanh chóng đạt được những hiệu quả lớn bất ngờ về sức chịu đựng cũng như vận chuyển lực mang ra khi công phá, đồng thời tôi cũng gia tăng công phu về lĩnh vực côn-khúc khi tôi được Thầy hướng dẫn thêm về Tam-tiết-côn, Tứ-tiết-côn cũng như Tử-Mẫu-côn.

(Tôi và thầy Hoắc-phi-Hùng. Lúc đầu tôi tập ở nhà Thầy ở Tôn-Đản, Khánh-Hội. Sau tôi cũng mời Thầy về nhà dạy riêng).

(Thầy Hoắc-phi-Hùng cùng một số anh chị em đồng môn tại nhà của tôi)

(Thầy Hoắc-phi-Hùng hướng dẫn tôi luyện tập công phá bằng nunchaku trong khi 2 chân trần đứng trên miếng chai. Tôi vừa biểu diễn lại trong đại hội họp mặt của anh em võ đường Thần-Phong vừa qua tại Texas)

(Chịu 2 ngọn giáo ngay yết hầu)

(Anh em thấy 2 ngọn giáo trượt xuống đâm vào ngay chấn thủy của tôi,
trong khi tôi vẫn chịu một chồng gạch 8 cục công phá ngay trên đỉnh đầu)

(Dùng chõ phá dừa tươi)

(Dùng răng nhổ đinh)

(Công phá bằng nunchaku đứng chân trần giẫm trên mảnh chai)

(Ghìm tấn, chịu lực uốn cong sắt quanh cổ)

(Thể hiện nội lực, ở trên là cầu cây, ở dưới là bàn dao 36 lưỡi)

(Một ngọn giáo vào yết hầu do chính tay sư phụ Hoắc-phi-Hùng đâm, 2 ngọn giáo đâm 2 bên hông, và chịu công phá 1 chồng gạch trên đỉnh đầu)

(Chẻ đôi quả dừa tươi bằng cườm tay)

(Nunchaku tự vệ chiến đấu, quăng bay đối thủ mà khó ai làm được)

Với nhiệt tình và chuyên cần trong luyện tập, cùng tánh tình thẳng thắn cố hữu, tôi đã nhận được lòng yêu mến của thầy Hoắc và Thầy lại giới thiệu tôi đến tập với một vị Thầy người Hoa khác trong Chợ-Lớn thời bấy giờ là thầy Sây-Pạc của dòng phái Bắc-Thắng Thái-Lý-Phật. Đây là 1 nghĩa cử thật đẹp giữa các Võ-sư người Hoa mà tôi đã không thể ngờ đến! Khi thấy võ sinh của mình có khả năng học hỏi những gì Họ không hướng dẫn được trọn vẹn hơn thì giới thiệu đến ngay những Vị nào có khả năng đó, để người võ sinh được mở mang kiến thức cũng như nâng cao khả năng võ thuật của chính người này chứ không tị hiềm gì. Đây đúng là lương tâm và cũng là một trong những biểu hiện thật sự về bản lãnh của những người Thầy chân chính khi dám nhìn nhận sở đoản của mình, nhất là về mặt võ thuật là một lãnh vực mà đa số trong võ giới thường có quan niệm "võ vô đệ nhị". Quả thật là một nghĩa cử đáng trân trọng và phải học hỏi!

(Tôi và thầy Sây-Pạc)

Thầy Sây-Pạc là người đã thu phục được Tín-Mã-Nàm, một đại ca nổi tiếng thời đó tại Chợ-Lớn với những đòn thế sát thủ giang hồ. Tín-Mã-Nàm đã từng yêu cầu Ông không mở trường võ và không thâu nhận đệ tử, bù lại Tín-Mã-Nàm chu cấp lo lắng đầy đủ cho cuộc sống của Ông cho tới khi Tín-Mã-Nàm bị bắt. Thầy Sây-Pạc tính tình rất hào sảng cương trực, thấy bất bình là xuất thủ liền không kể đối thủ là ai, nên giới võ thuật đặt cho Ông danh hiệu "Sò Sây".

Những sư-phụ tiếp theo của tôi là lão võ-sư Trần-Tiến, Thiếu-lâm Nội gia quyền. Và lão võ-sư Trần-văn-Nghĩa từng là Quyền-vương Bắc-kỳ, dòng phái Trúc-Liên Nội-gia-quyền.

(Công phá 1 viên gạch không điểm tựa, sau khi vỡ thì một nửa văng tới trước còn nửa kia bị giựt ngược ra sau. Lão võ-sư Trần-Tiến ngồi quan sát. Người cầm tấm ván là võ sư Nguyễn-văn-Đạo, hiện là chưởng môn của dòng phái Nguyễn-gia-quyền Thiếu-Lâm Công-phu VN).

Bức ảnh trên đây chính là nhân duyên đã đưa tôi đến với 2 Lão-sư kể trên. Số là lão võ-sư Trần-Tiến khi nghe nói tôi phát chưởng công phá như trong bức ảnh ở trên thì Lão võ-sư không tin và muốn chứng kiến tận mắt, nên tôi có mời Lão võ-sư đến dự xem tôi thực hiện điều này. Sau đó Lão võ-sư đã đến tận nhà tôi ngỏ ý muốn truyền những tâm đắc của Lão võ-sư cho tôi. Và trong thời gian thụ huấn với Ông thì lão võ-sư Trần-văn-Nghĩa có dịp cùng đi

với Ông đến nhà tôi, sau đó có lẽ cũng là nhân duyên nên lão võ-sư Trần-văn-Nghĩa cũng muốn trao truyền những sở đắc võ thuật của Ông cho tôi.

Và tôi cũng có duyên may khi được gắn bó một thời gian mật thiết với một người truyền thừa nổi tiếng của dòng phái Hồng-Thắng Thái-Lý-Phật là thầy Phùng-quang-Sanh. Chả là khi tôi học với thầy Sây-Pạc thêm về binh khí cũng như những hệ thống nội công ngạnh công đặc thù và chiến đấu, thầy Sây-Pạc đã giới thiệu tôi với thầy Phùng-quang-Sanh là một trong những người giỏi nhất về thực chiến thời đó để trau dồi thêm về kỹ năng chiến đấu cho thêm phần đa dạng. Thầy Phùng-quang-Sanh vừa có 1 chuyến du hành sang Cali để thăm viếng anh em Đông-Phương-hội, và trong thời gian này tôi và Thầy đã cùng nhau kết nghĩa huynh-đệ.

(Thầy Phùng-quang-Sanh, tôi, Thọ và vợ của Thọ)

Nhắc đến Đông-Phương-hội, tôi lại phải kể đến một nhân duyên hãn hữu nữa mà có thể sẽ là nhân duyên cuối trong cuộc đời võ thuật của tôi.

Đến cái tuổi "thất thập cổ lai hy" này thì tôi thật sự đã ngưng luyện tập võ thuật một thời gian vì - một là tôi không thấy hứng thú nhiều về võ thuật nữa, hai là tôi tập trung thời gian cho cây cảnh bonsai là một đam mê khác của tôi sau này. Hơn nữa tôi nghĩ rằng cái gì thì cũng đến một lúc nào đó phải dừng lại thôi, kể cả võ thuật.

Nhưng một hôm thì Thọ, người em út trong dòng phái HGLPS trước kia cũng từng có may mắn được Thầy tôi nhận là học trò, đã tìm đến tôi. Bất ngờ hơn nữa người đi cùng với Thọ lại là Khoa, một học trò của tôi hơn 10 năm trước. Lần đầu tiên gặp lại đó, Thọ và Khoa đã khơi lại ngọn lửa võ thuật tưởng chừng đã tắt nguội trong tôi một thời gian - bằng cách cho tôi thân thụ với hai anh em để nhận ra một mặt khác nữa của võ thuật mà cả đời tôi thân trải dày dạn như thế nhưng vẫn chưa từng nghe hay biết đến! Cái lạ lùng về những điều 2 anh em này trình bày lại làm tôi hoàn toàn bất ngờ đầy thú vị khi nó hết sức đơn giản và nằm sẵn ngay trong chính bản thân tôi bao lâu nay rồi! Ngay từ ngày đó, tôi đã khởi công luyện tập lại "cái gọi là võ thuật" một đời của mình hết sức thích thú vì tôi nhận ra rằng – sự luyện tập này từ đây sẽ mang đến cho tôi một sức khỏe đầy đủ hơn, một sự tỉnh táo minh bạch hơn trong sinh hoạt hằng ngày, cũng như một hiểu biết tròn đầy về mặt thân-thủ-bộ nói riêng, mà còn có thể áp dụng thêm cho tất cả các dòng phái!

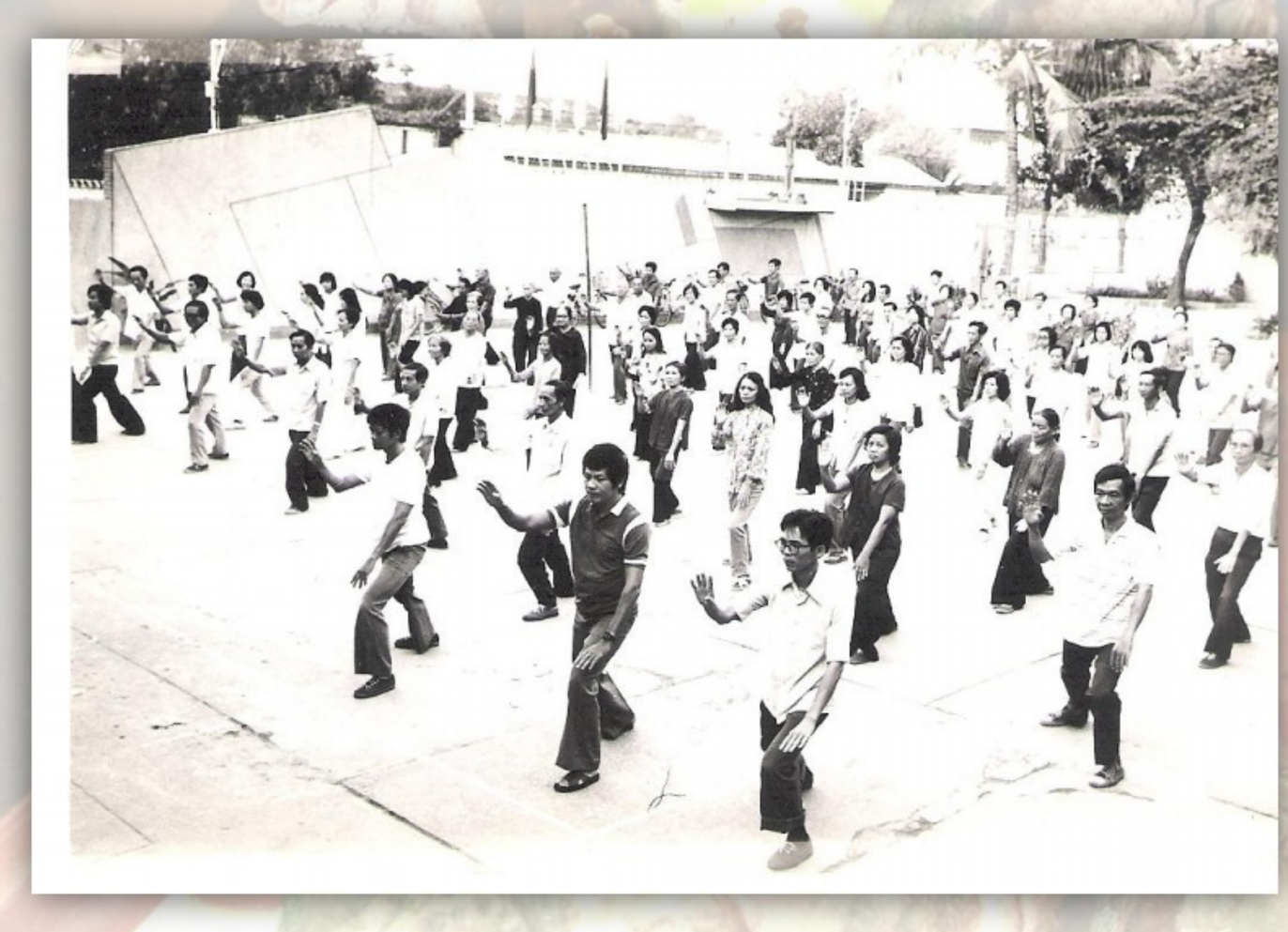
(Khoa tại nhà tôi)

Sau khi chịu khó nhẫn nại vượt qua được thời gian đầu thì tôi thấy được lợi ích thiết thực của "điều này" nên tôi có thành ý muốn giới thiệu đến mọi người để họ có thể thử cho chính họ, và sau đó nếu được thì họ có thể trao lại cho thế hệ đi sau để phát huy tối đa sở trường của thế hệ trẻ mà không mất quá nhiều thời gian như thế hệ của tôi đã từng trải qua. Do đó, tôi đã từng mời những võ sư thành danh – một trong những người này là sư huynh của tôi, võ sư Phạm-quang-Trình, hiện là đại diện chính thức của hệ phái

Judo Watanabe tại Hoa-kỳ, và 3 võ sư cùng thời với tôi đến Đông-phương-hội cùng nhau giao thủ sảng khoái nghiên cứu để phát hiện ra điều cần bồi đắp cho khả năng võ thuật của từng cá nhân, và ai nấy đều vui vẻ khi chia tay vì sự gặp gỡ đã được đặt trọn vẹn trên tinh thần thực sự cởi mở và tôn trọng lẫn nhau.

Sau đó, nhân dịp có buổi họp mặt của võ đường Thần-Phong bên Houston nên tôi cũng đưa Khoa sang cùng để trình bày về "điều này" cho tất cả anh em có mặt hôm đó.

Tôi luôn quan niệm rằng – võ thuật là 1 môn nghệ thuật của người xưa để lại, xuyên qua 1 quá trình nghiên cứu, khổ luyện đổ máu và mồ hôi, thậm chí có thể cả tính mạng mới hoàn thành. Cho nên môn "nghệ thuật quí báu" đó, chúng ta là những thế hệ tiếp nối phải biết trân quí, bảo tồn, bối đắp và phát huy.

(Lớp Thái-cực-quyền do tôi phụ trách tại sân TDTT Phú-Nhuận)

Và với tâm ý vô vụ lợi đó - muốn mọi người cùng có được cái hạnh ngộ như tôi trong võ thuật, nên trong một buổi đàm đạo hàn huyên với võ sư Từ-võ-Hạnh, vì biết võ sư Hạnh là chỗ thân tình với võ sư Nam-Anh tôi chợt nảy ra ý muốn chia xẻ "điều này" với võ sư Nam-Anh bởi võ sư Nam-Anh cũng là 1 người rất nổi tiếng về Vĩnh-Xuân quyền. Biết đâu võ sư Nam-Anh, từng được xưng tụng là một "Đại-sư", nhưng cũng chưa hề biết đến "điều này" thì sao?

Rồi từ những khổ luyện tôi đã trải qua trong cuộc đời võ thuật của mình, mà anh em có thể thấy xuyên suốt qua bài viết và hình ảnh trên đây, đôi lúc tôi không khỏi có chút hào hứng trong lời ăn tiếng nói khi bàn luận đến võ thuật nên những chuyên-từ trong võ thuật tôi dùng như "giao thủ", "so tay", "giao tay" v.v... có lẽ không nên được xem như là một sự "thách thức" hay "thách đấu" với võ sư Nam-Anh đã gây xôn xao trên diễn đàn kienthucvothuat.com thời gian vừa qua.

Tôi đã nói với võ sư Từ-võ-Hạnh chuyển đạt lời mời của tôi tới võ sư Nam-Anh, kính mời võ sư Nam-Anh qua thăm Đông-Phương-hội để được dịp cùng nhau nghiên cứu.

Những tưởng lời mời của tôi sẽ được võ sư Hạnh chuyển thẳng tới võ sư Nam-Anh qua tình thân thiết giữa 2 Người, nhưng võ sư Hạnh lại quá sốt sắng nên đã chuyển lời mời này qua diễn đàn kienthucvothuat và do đó đã gây ra ngộ nhận với một số thành viên của diễn đàn.

(Một hình ảnh nữa của thầy Sây-Pạc)

Điều này không đúng với bản tính của tôi. Từ ngày học võ đến nay, trên 60 năm, tôi chưa hề thách đấu với ai, hoặc giả như có những lần cần giải quyết thì tôi sẽ đến thẳng người đó chứ không cần phải nhờ người nhắn tin. Cá tính

này của tôi thì tất cả các giám-đốc và võ sư kỳ cựu của hội võ thuật Thần-Phong trước 1975 đều biết rõ.

Hơn nữa, mời "giao thủ" hay "giao đấu giao hữu" đã là truyền thống tốt đẹp của các võ đường từ 1954 đến 1975 tại miền Nam Việt-Nam, và chưa hề có lần nào mời "giao thủ" hay "giao đấu giao hữu" lại trở thành "thách đấu" hay có ý "hạ uy tín" của nhau. Tôi còn nhớ khi tập Judo tại "Vũ thuật học đường" của giáo sư Watanabe, chúng tôi đã từng được mời qua giao đấu giao hữu tại các võ đường Judo khác như "Cercle Sportif" của võ sư Ichikawa tại vườn Tao-Đàn, võ đường của giáo sư Đặng-thông-Trị, hoặc võ đường của người Anh của võ sư Bảo-Truyền là trung tá Bảo tại con hẻm trên đường Trần-bình-Trọng. Tôi nhớ năm đó là khoảng năm 1960 hay 1961, hôm ấy sau phần đấu giao hữu, võ sư Bảo-Truyền khi đó còn rất trẻ đã biểu diễn bài quyền "Dao ngắn" rất đặc sắc. Còn tại võ đường của giáo sư Đặng-thông-Trị, võ sư Đặng-thông-Phong đã được ngay chính anh em võ sinh võ đường Watanabe vỗ tay tán thưởng vang dội khi võ sư Phong đã an nhiên bình thản "ngồi dính" trên chân võ sư Hoàng-xuân-Dần của võ đường Watanabe quay vòng vòng trong đòn Uchimata mà không bị bay đi, mặc dù võ sư Phong nhẹ cân hơn võ sư Dần rất nhiều! Võ sư Hoàng-xuân-Dần hiện nay là chưởng-môn dòng phái Hoàng-quyền-đạo tại Paris, Pháp-quốc.

Sau những trận giao thủ nảy lửa này, anh em cả 2 võ đường cùng nhau giải lao với những ly đá chanh hoặc chanh muối hòa lẫn trong tiếng cười đùa vui vẻ thoải mái và hẹn gặp lại trong 3-4 tháng sau.

Không khí kỷ niệm này làm tôi chợt buồn và nhớ… Ôi những ngày xưa an bình đẹp đẽ ấy của làng võ thuật…

Sau những lần gặp gỡ như vừa kể trên từ 1954 đến 1975, làng võ miền Nam chưa hề xảy ra những hiềm khích đáng tiếc nào. Một chuyện tôi còn nhớ nữa là trận anh Hoàng thụy Thông của Không-quân đấu với anh Vương văn Hoài – một hảo thủ của đội Thuỷ Quân Lục Chiến, là em kết nghĩa với đệ nhất tuyển thủ Nguyễn Văn Đào (là một võ sư ưu tú kỳ cựu của binh chủng Thuỷ Quân Lục Chiến), trên võ đài tranh giải chung kết Taekwondo Toàn Quốc, anh Hoài bị bại trước anh Thông sau những hiệp đấu căng thẳng và quyết liệt. Sau 1975, anh Hoàng thụy Thông gặp lại anh Vương văn Hoài tại Pháp, tay bắt mặt mừng vui vẻ hàn huyên. Có gì hơn "uýnh" nhau tận tình mà cũng quí mến nhau tận tình... Thế hệ Võ Sư trước 1975 rất hào hiệp và chân tình hài hoà...

Cho nên khi tôi mời võ sư Nam-Anh qua Đông-Phương-hội là với tinh thần võ-đạo Đông-phương và tương kính. Nếu tôi hành xử không đúng đắn thì

những học trò do tôi đào tạo ra – nay cũng có người đã thành danh và mở võ đường riêng, hoặc đang dạy tại các trường đại học tại Hoa-kỳ hiện nay, chính họ cũng sẽ có ý nghĩ không hay cho ông Thầy này vì đã "nói 1 đàng làm 1 nẻo!".

Viết đến đây tôi lại nhớ tới lời của những bậc Lão-sư đã từng dạy dỗ huấn luyện tôi. Và mới đây nhất, lời của người Em kết nghĩa với tôi – thầy Phùng-quang-Sanh, đã nói "Đào tạo ra 1 võ-sĩ rất dễ, nhưng đào tạo ra 1 võ-sư thì thật là khó". Tôi hiểu ý muốn nhắc tới "Võ-Đức" – đạo đức trong võ thuật! Thật thâm sâu đáng suy gẫm…

Chỉ là vậy thôi mà! Tôi vẫn là tôi đây, và đời tôi rồi cũng sẽ qua đi… Tôi chỉ có đôi lời chân tình muốn nhắc nhở các anh em trẻ hãy nên lắng tâm để có nhận thức tỏ tường trong từng sự kiện đang xảy ra nơi đời sống hằng ngày hầu có được những nhận định tương đối rộng lượng và khách quan để đi đến những lời nói hay hành động bao dung làm cho cuộc đời này thêm tươi sáng.

Khi võ sư Trương-nguyên-Thuận ngỏ ý mời tôi tham gia đại hội võ đường Thần-Phong tại Texas vừa qua, vì tôi cũng từng là 1 Giám-đốc của võ đường trong nhiệm kỳ 1967-1968, thật sự tôi đã từ chối lời mời khi tôi nói với võ sư Thuận là tôi đã giải nghệ rồi. Nhưng nhờ lần gặp Thọ và Khoa mà tôi đã thấy rõ võ thuật thật sự là một phần của sự vận hành chung trong đời sống hằng ngày, nên từ đó tôi đã trở lại luyện tập đều đặn và nhận lại lời mời tham gia đại hội võ thuật Thần-Phong, và tôi cũng phát hùng tâm tráng khí nhận lời biểu diễn trong đại hội võ thuật Thần-Phong vừa qua cho dù tôi đã bỏ luyện tập biểu diễn tiết mục nunchaku độc đáo này ít nhất là 10 năm rồi. Và cũng nhờ vậy mà tôi đã có cơ hội gặp lại hầu như tất cả anh em võ sư thân thiết của võ đường Thần-Phong xưa và nay.

Cũng tại kỳ đại hội võ thuật Thần-Phong này, tôi được võ sư Phan-cao-Trí của võ đường Thần-Phong Australia nhắc lại một kỷ niệm xưa… Đó là vào năm 1971, tôi đại diện cho Tổng hội Vũ thuật Quân-đội, cùng với võ sư Nguyễn-văn-Lợi, võ sư Lê-văn-Châu và trung úy Trần ngọc Tự xuống Cần-Thơ chấm thi lên đai và lên cấp cho anh em võ sinh Taekwondo ở đó. Sau khi cuộc thi chấm dứt, có 1 buổi phê bình ưu khuyết điểm, tôi thấy các em còn yếu trong tư thế chặt gạch bằng cạnh bàn tay trong (phía ngón cái) nên tôi đã trực tiếp trình bày và thể hiện nguyên tắc của tư thế đó bằng cách chặt vỡ 3 viên gạch ngay lúc ấy. Võ sư Phan-cao-Trí nói với tôi rằng hình ảnh này võ sư Trí vẫn còn nhớ tới bây giờ!

Đối với tôi, có thể tôi chủ quan, nhưng tôi có thể nói nơi đây – nếu tôi gặp Thọ và Khoa sớm hơn, hay nói cách khác, nếu tôi hiểu được điều này ngay từ những ngày đầu tôi chập chững những bước chân vào luyện tập võ thuật thì tôi đã không mất quá nhiều thời gian cho đời luyện võ của tôi như đã qua, mà tôi có thể giảm bớt đi được ít nhất là 1 nửa thời gian đó để dành cho những công việc khác của mình.

Các anh em, mọi lứa tuổi và mọi trình độ võ thuật, nếu có thời gian và có dịp, hãy đến với tôi và đến với Đông-Phương-hội để thân thụ tìm hiểu những gì tôi vừa nói đến. Đây là một lời mời chân tình, một cánh cửa mở rộng hoàn toàn trong sự trao đổi học hỏi chia xẻ tương thân tương ái, mong các anh em không 1 lần nữa hiểu lầm mà cho đây là "một lời khiêu chiến với tất cả các dòng phái".

Ngay trong đặc san Xuân Nhâm-Thìn 2012 của Đông-Phương-hội mà anh em đang cầm trên tay, cũng có bài viết và hình ảnh tường thuật lại cuộc gặp gỡ trao đổi học hỏi thú vị giữa anh em Đông-Phương-hội và hai nhân vật nổi tiếng của hai miền Nam-Bắc trong năm 2011 là thầy Phùng-quang-Sanh và anh Đoàn-thụy-Anh. Và đặc biệt qua những hình ảnh này, một điều hết sức rõ ràng hiển nhiên là "hai bên" đều hoàn toàn nhiệt thành và cởi mở trong một không khí thân tình không xen chút nào hơn thua đố kị, và những hình ảnh này là dẫn chứng hùng hồn nhất cho lời kết của Thọ:

"Quả nhiên ai đến ĐPH cũng hoàn toàn thoải mái trao đổi sở học một đời của mình mà không hề e ngại có những tranh chấp hơn thua không cần thiết".

Trước khi kết thúc bài viết về cuộc đời võ thuật của chính mình, tôi muốn nhắc nhở thêm các anh em trẻ một điều quan trọng nữa – đó là, các anh em nên có ý thức sâu xa và hành động cương quyết triệt để trên nỗ lực tìm kiếm mọi cách về con đường thành toàn chính mình, chứ đừng vội vã tự khép kín mình chết cứng theo một khuôn khổ dòng phái hay bất cứ một qui định ràng buộc nào đó, mà bỏ lỡ những cơ hội tiếp thu những gì mình chưa hề biết tới khi có cơ hội trong tay. Một ngày qua đi sẽ không bao giờ có lại nữa.

Các anh em hãy xem tôi như 1 điển hình, tôi đã không bằng lòng dừng lại với đỉnh cao Nunchaku+Judo+Taekwondo, thậm chí sau đó tôi đã được phong Bạch-đai của dòng phái HGLPS, nhưng tôi vẫn đam mê chuyên cần miệt mài học hỏi thêm chứ không tự thị dừng lại ở tử điểm đó.

Chính khi dạy học trò, tôi vẫn nhắc nhở khuyến khích họ nên tìm hiểu và học hỏi thêm với các dòng phái khác mỗi khi có cơ duyên hay cơ hội ngõ hầu

thăng tiến cho bản thân mình. Tôi không câu nệ hay ngăn cấm, nếu có điều kiện và thời gian họ có thể vừa tập với tôi vừa tập với những vị võ-sư khác như tôi đã từng được các Ân-sư của tôi từng khích lệ tôi tập với nhiều dòng phái khác nhau cùng một lúc. Tôi không hẹp hòi ích kỷ chỉ muốn buộc chặt học trò của mình phải theo mình, như vậy tôi sẽ không xứng đáng là 1 người Thầy của họ, vì tôi thật sự muốn họ phải giỏi hơn tôi và tiến xa hơn tôi.

Và cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn tiếp tục học hỏi thêm những điều mới lạ khi có cơ duyên và cơ hội nhận thức về nó, ngay cả từ chính người em cùng dòng phái HGLPS và người học trò của tôi. Có gì là không đúng hay phải xấu hổ khi mình mở rộng lòng khát khao học hỏi để bồi đắp cho chính mình?

Sau khi bài viết này được anh em Đông Phương Hội - Vịnh Xuân Quyền cho đăng trên Đặc san Xuân Nhâm Thìn 2012, tôi đã nhận được nhiều lời thăm hỏi, chia sẻ rất chân tình cũng như những lời khích lệ đầy quí mến từ các huynh đệ, bằng hữu và các bạn võ sinh. Tôi vô cùng cảm kích và thật biết ơn mọi người. Tuy vậy có thân hữu còn tận tình hơn để nhắc cho tôi nhận biết ra rằng tôi đã thiếu sót khi không nói đến những điều, những người không kém phần quan trọng trong hành trình võ thuật của tôi, và đã luôn sát gần bên tôi, luôn yêu thương và lo lắng cho tôi mọi điều. Vì thế tôi đã hồi ức để viết thêm phần này.

*

Bố tôi mất sớm, tôi không nhớ rõ thời gian nhưng tôi biết mình là đứa trẻ mồ côi khi Mẹ con tôi sống ở Hải Phòng khoảng năm tôi lên 7 tuổi. Chắc thấy ông con hiếu động quá nên ngoài thời gian học chữ, Mẹ tôi còn gửi tôi cho lớp võ của một ông Thầy dạy Thiếu Lâm gần nhà, mà tôi có nhắc đến bên trên. Đến là mê tít đi thôi nên tôi đã háo hức biết mấy và quơ tay múa chân suốt, kể cả khi đã về nhà. Hẳn rằng Mẹ tôi cũng không ngờ là từ cái buổi đầu tiên được làm quen với các thế tấn, vài động tác sơ đẳng của quyền cước ấy đã bắt đầu định hình trong tôi một niềm say mê võ thuật chừng như đã tiềm ẩn lâu rồi. Và rồi niềm say mê ấy đã theo tôi suốt cả một đời, mỗi lúc càng thêm mãnh liệt...

Chính nhờ vậy mà những ngày tháng đó tôi đã sớm có được sự tự tin và ý thức việc tự bảo vệ mình giữa đám trẻ ngổ ngáo, phá phách nghịch ngợm cùng tuổi ở khu xóm cũng như ở trường học.

Rồi sau này, lớn thêm lên nữa và ngay cả khi tôi ở tuổi trung học và trưởng thành, thấy ông con trai độc nhất vẫn cứ là miệt mài với võ và võ, nhiều khi về nhà thì khập khiễng hoặc trầy trụa chân tay, Mẹ tôi chỉ thoáng thở dài và lắc đầu nhè nhẹ. Tôi biết chỉ vì tình thương mà xót con, chứ Mẹ tôi không bao giờ có ý muốn cản ngăn tôi về việc theo đuổi, luyện tập võ thuật.

Thường thì có bà Mẹ nào mà không mong muốn con mình thành đạt, như thể là có chút công danh địa vị gì đó ở đời. Tự trong sâu thẳm, có lẽ Mẹ tôi cũng vậy chăng. Nhưng tôi biết chắc chắn đấy không phải là điều mà Mẹ tôi bận tâm cho lắm, cho dù Mẹ tôi bây giờ đã yên nghỉ.

Nhìn lại đời mình, chỉ có được mỗi một thứ là niềm say mê võ thuật và chẳng nổi trội gì cho cam, hoặc may ra thì cũng tí chút gì đó chăng, nhỏ nhoi thôi. Nhưng tôi mạnh dạn đoan chắc rằng tôi đã không bao giờ và sẽ không bao giờ làm bất cứ một điều gì để phải hổ thẹn với lương tâm, khiến thanh danh của những người thân bị hoen ố. Không tự dối lòng, tôi nghĩ Mẹ tôi cũng chỉ trông đợi ở tôi và mong muốn tôi thực hiện trọn vẹn điều đó mà thôi, là đã đủ.

Một người phụ nữ nữa mà tôi xin phép nói đến là nhà tôi. Mấy bạn hữu thân tình thường đùa vui gọi là Chưởng môn Thiếu Anh gia phái. Kể từ khi bắt đầu quen nhau nơi sàn tập Judo rồi nên duyên vợ chồng, tính đến nay cũng tròm

trèm gần năm mươi năm. Tôi không thể giải thích rõ ràng mà chỉ thầm cám ơn duyên mệnh đã trao chúng tôi cho nhau. Với tôi, đơn giản nhớ biết luôn mãi một điều, là đã có người con gái đất quan họ Bắc Ninh ấy, theo học chương trình Tây, rồi đi làm cho Air France, đã hiện diện và ở bên tôi suốt cả cái nẻo đường võ thuật của tôi, thầm lặng và tràn đầy những yêu thương chăm chút tận tình. Rất thật lòng và hiển nhiên, tôi biết chắc rằng nếu không có suối nguồn tình yêu tuyệt vời ấy, những trợ lực, tăng sức thường trực và bền bỉ, những vỗ về, nâng đỡ ủi an và cảm thông chia sẻ ấy, trong mọi hoàn cảnh sống, nhiều khi nghiệt ngã tột cùng... nhịp bước say sưa trên đường võ thuật của tôi có thể đã phải dừng lại nơi một khúc quanh nào đó mất rồi.

Thưa Thiếu Chưởng môn yêu mến, theo với năm tháng của cuộc sống, các võ sinh trong gia phái của mình đã lần lượt tung cánh bay đi rồi phải không. Nhưng vẫn còn đây và vẫn luôn mãi còn đây Lão võ sinh thân thiết và yêu thương này, thưa Chưởng môn Thiếu Anh gia phái của tôi.

*

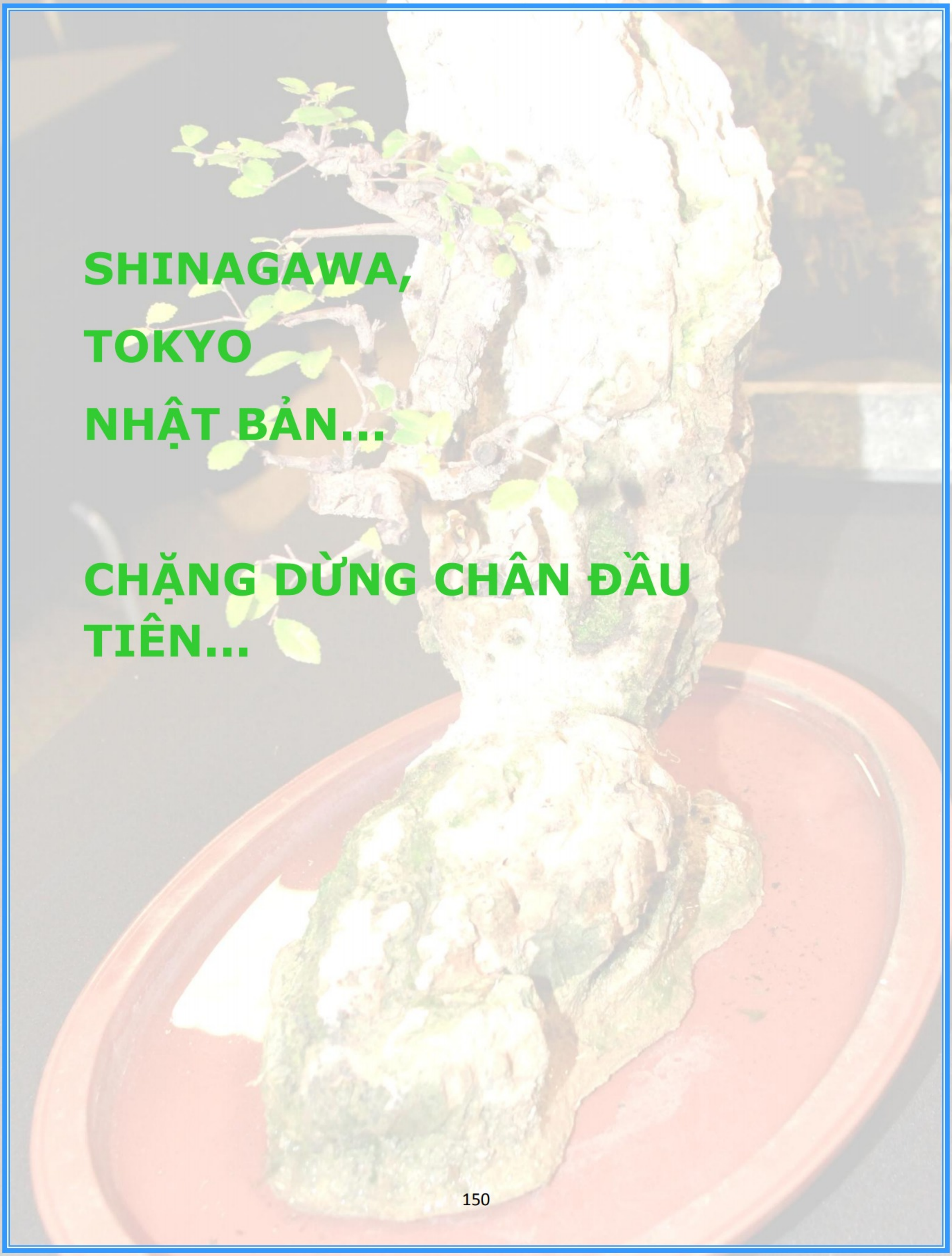
Cuối cùng, trong tâm thành trọng kính và quí mến, tôi nhớ đến tất cả các Thầy tôi, các huynh đệ bằng hữu, các bạn võ sinh. Nỗi nhớ của những cảm xúc bồi hồi trải dài qua từng thời đoạn và hiển hiện những hình ảnh vô cùng rõ nét, dễ gì mà phai quên cho được.

Cũng thêm một lần nữa, tôi xin chân thành nói lời tạ lỗi với những vị, những người mà do sơ ý hay vô tình và như thể là tôi đã có sự xúc phạm hay làm buồn lòng, ở bất cứ nơi đâu, vào thời điểm nào, nhưng chưa bao giờ tôi có được một sự lên tiếng cho phải phép.

Trần Như Đẩu

(bài đã đăng trong Đặc san ĐPH-VXQ Xuân Nhâm Thìn 2012.

Sửa chữa và viết thêm tháng 5/2013. California)

SHINAGAWA,
TOKYO
NHẬT BẢN...
CHẶNG DỪNG CHÂN ĐẦU
TIÊN...

Anh và mọi người được tầu hàng hải của Anh mang tên "Cardigan Bay" vớt trên biển rồi đưa qua Nhật

Anh đại diện cho mọi người đọc lời cám ơn đến Thuyền trưởng, Thuyền phó và các Thuyền viên khi đến cảng Nhật Bản

Ở Nhật, Anh trở thành Trưởng trại của người Việt Tỵ nạn. Suốt trong thời gian đó, anh nổi tiếng là 1 "hung thần" của những kẻ phạm pháp. Vì có 1 người Cảnh sát Nhật tâm sự với Anh rằng "60 năm nay chuyện trộm cắp đã mất hẳn trên đất Nhật, nhưng từ ngày có trại Tỵ-nạn này thì thỉnh thoảng lại xảy ra", nên Anh hết sức cứng rắn và thẳng tay. Một bài báo của Nhật viết về đề tài này sẽ được biên tập trong một dịp khác với đầy đủ chi tiết.

Các đơn nội công ở Nhật được Anh cho ghi hình lại theo thứ tự chuyển động chậm để các học trò khi xem lại có cơ hội nhận ra chính xác hơn.

Đơn nội công số 1

Đơn nội công số 3

Đơn nội công số 5

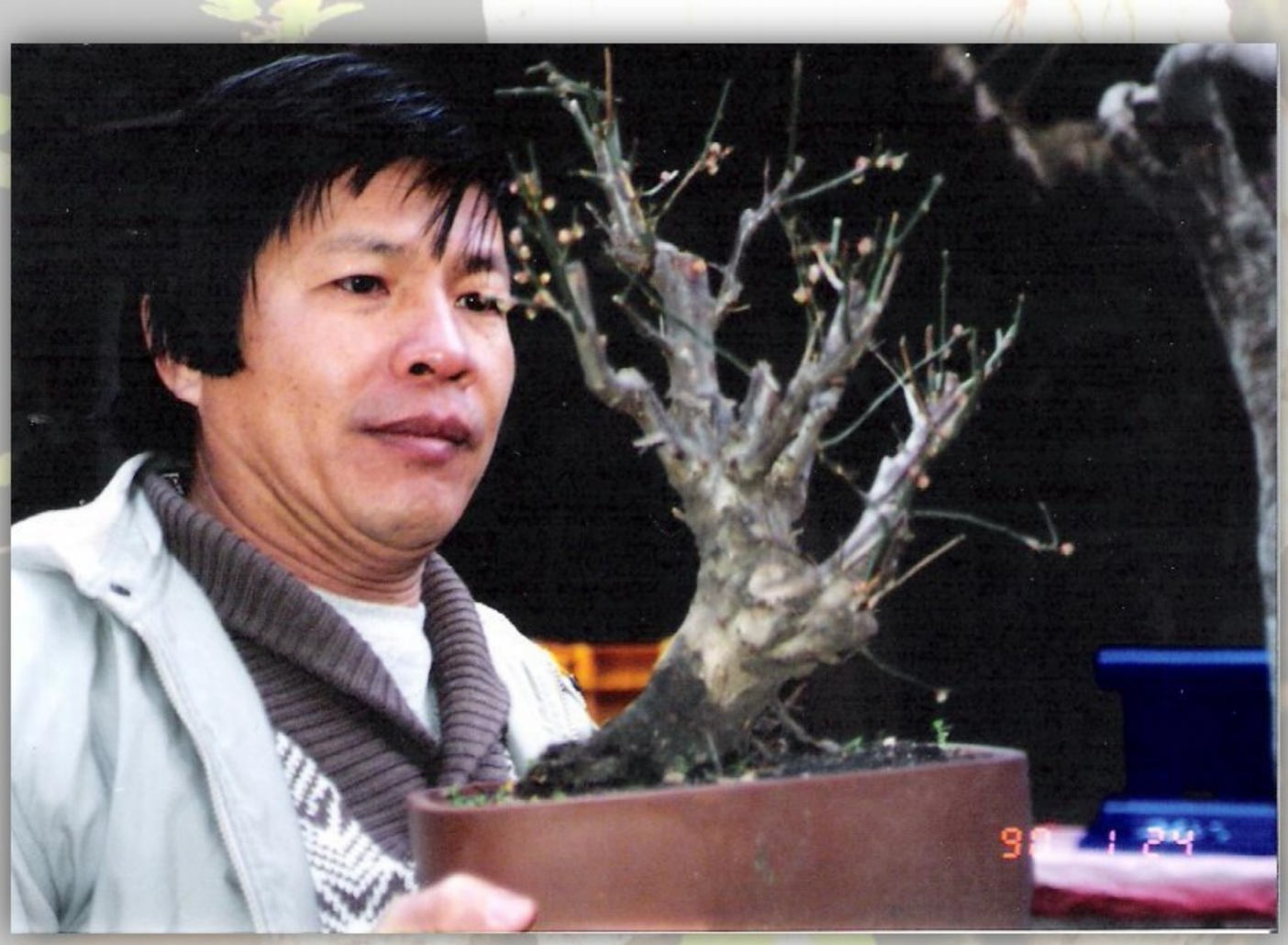
Đơn nội công số 8

Nghỉ ngơi tham quan

Nghỉ ngơi tham quan

Anh lại chuẩn bị Bonsai cho triển lãm

Cân nhắc về 1 tiểu cảnh... Một hàng dài Bonsai do Anh thực hiện sau lưng đã sẵn sàng cho cuộc triển lãm ngay trên đất Nhật!

Anh hướng dẫn đơn nội công phân thế xử dụng

Với nhiều góc độ khác nhau...

Nữ học trò nhỏ của Anh biểu diễn Nunchaku tự vệ

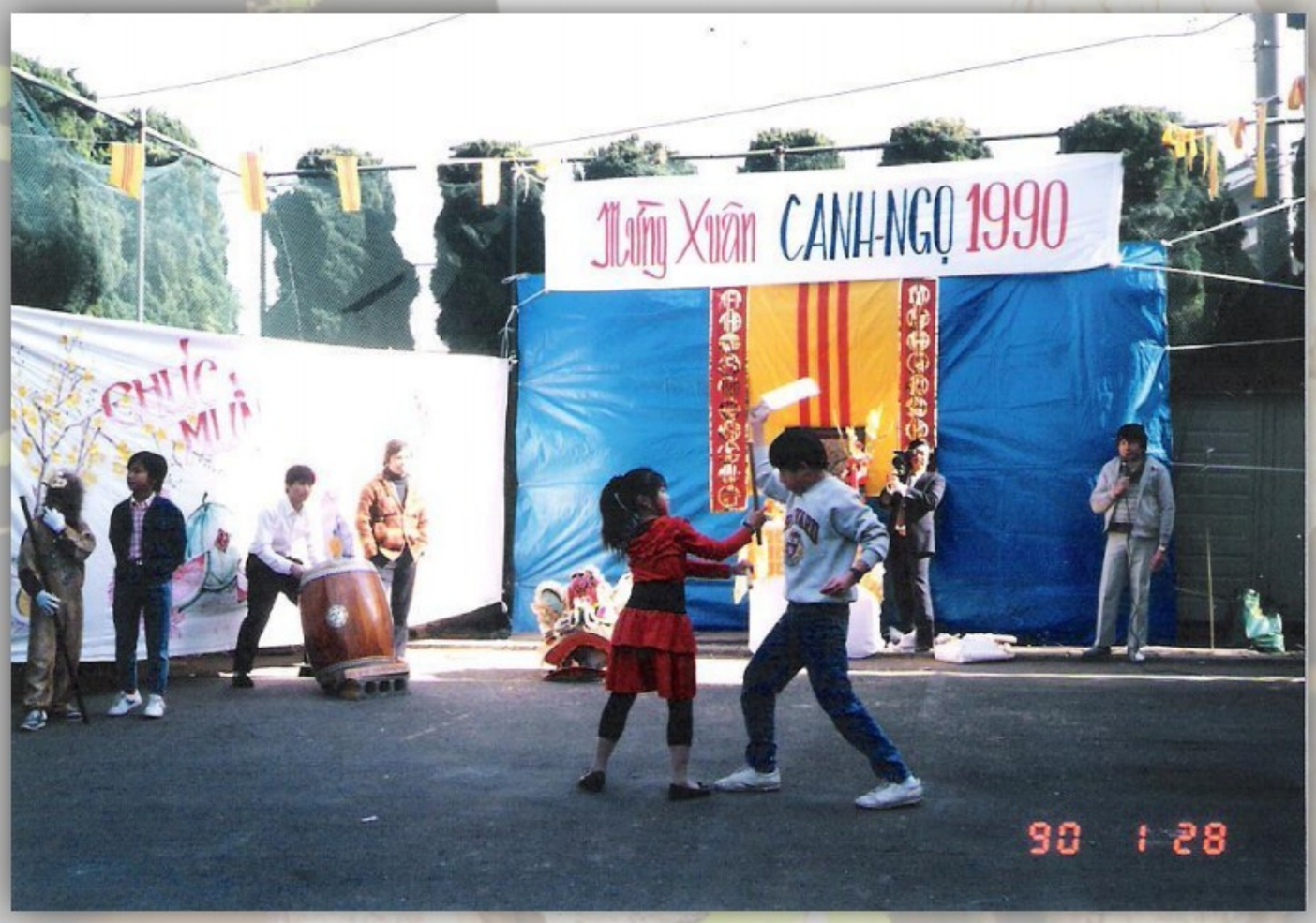
Và cô bé biểu diễn sang phần Nunchaku chiến đấu. Nunchaku tại Hoa Kỳ được liệt vào danh sách "vũ khí nguy hiểm" không được mang theo trong người vì sức tàn phá kinh khủng của nó. Vậy mà Anh huấn luyện được cho 1 cô bé đầy tự tin như trong hình thì quả thật khó có người thứ hai!

Cô bé dám vung thẳng tay khi biểu diễn, sau khi đánh văng 2 dao xuống đất thì nunchaku tiếp tục bay vào đầu kẻ xấu!

Cô bé kết thúc cực kỳ ngoạn mục và sắc bén!

Anh còn huấn luyện thành công xử dụng 2 đoản côn trong chiến đấu cho cô bé này nữa! Côn ra ngay trong lúc kẻ xấu đưa tay lấy đà để chém!

Khi côn về thì kẻ xấu đã bị vô hiệu hóa hoàn toàn khiến dao rơi xuống như một vật vô dụng!

Tương tự như Anh biểu diễn trong Đại hội Võ Thuật Thần Phong ở Texas vừa qua, chỉ không có màn chân trần nhảy xuống mảnh chai!

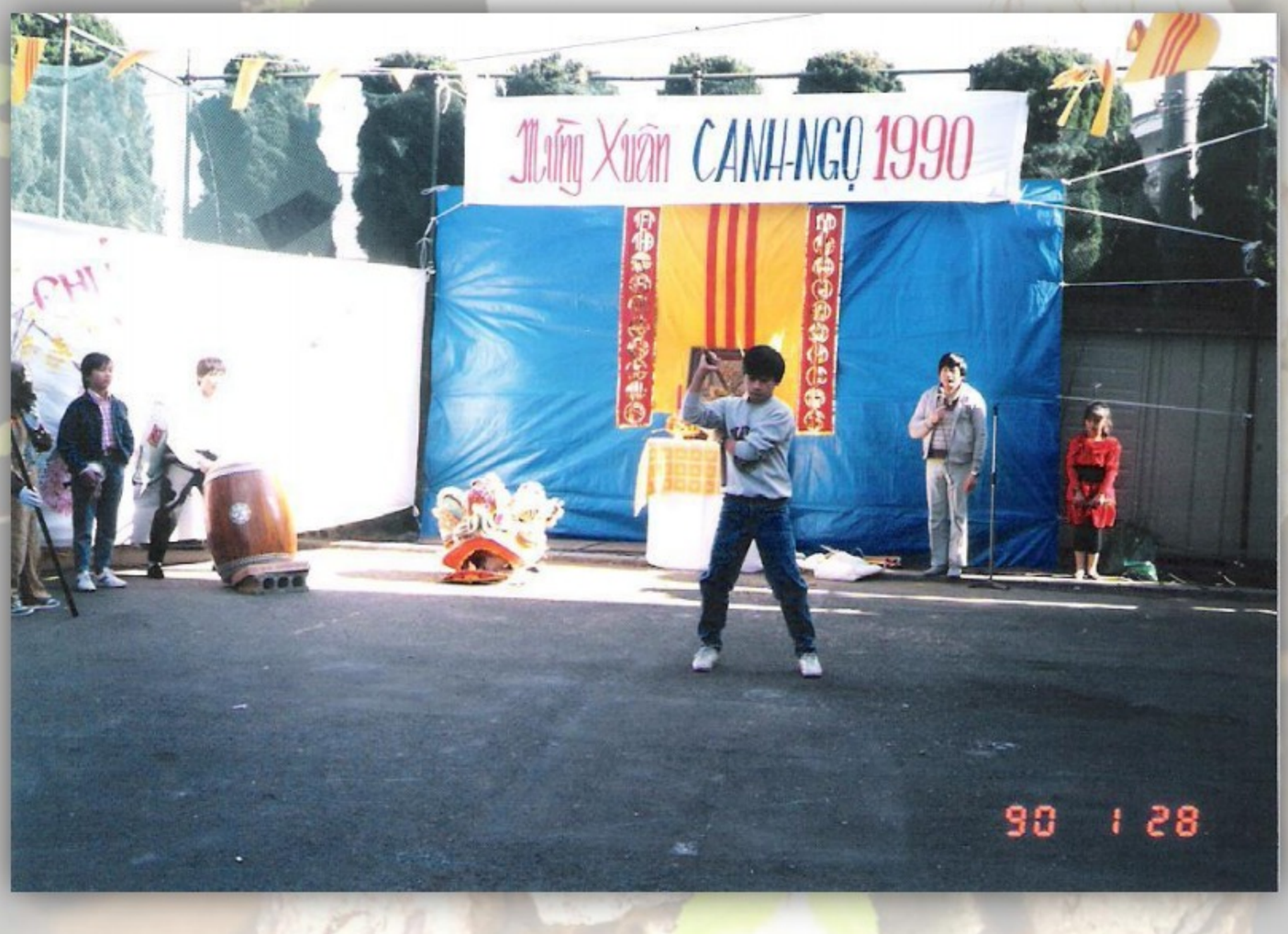
Và vật bị công phá được gác ngang trên cạnh của 2 miếng cà chua!

Nụ cười rạng rỡ mãn nguyện của 1 người Thầy toát ra khi Anh thấy học trò mình đã thực hiện được điều mình từng nổi tiếng là "độc nhất vô nhị"!

Vật bị công phá gác ngang trên 2 miếng dưa hấu!

Đến lượt một cậu bé rất trẻ cũng đi bài quyền cao đẳng của Nunchaku!

Một lần nữa, vật bị công phá được gác nằm ngang trên 2 miếng cà chua cắt mỏng

Đích thân Anh biểu diễn vật công phá đặt trên 2 miếng dưa hấu - nhìn sắc diện của Anh đã hiện rõ "tinh khí thần hợp nhất" của một Tôn Sư!

Côn phát ra xong và trở về lại vị trí cũ mà tư thế tất cả mọi người trong 2 tấm hình hoàn toàn chưa hề có gì thay đổi! Thế mới biết tốc độ, sự chuẩn xác, cũng như trình độ xử dụng Nunchaku của anh thật thần tốc và không hề sai sót dù chỉ 1 sát na! Khi Anh biểu diễn, một người Nhật rất hào hứng xung phong đánh trống ủng hộ Anh!

Kẻ lãng tử với một thoáng mênh mang...

Anh xử dụng "Nhâm độn" từ Sư phụ Nguyễn mạnh Đức và biết ngày mình sắp lên đường rời Nhật Bản... Anh đúng là 1 "nhân vật" hiếm hoi trong thời đại này thành thạo cả Văn lẫn Võ với những chiều sâu thăm thẳm...

Anh rời Nhật Bản trong sự kính phục và luyến tiếc của người bản xứ. Đưa Anh tới phi trường là Sở trưởng của "Người Việt Nam tự nạn tại Tokyo" và nhân viên tháp tùng. Hai trong những "bộ môn" nổi tiếng khắp thế giới xuất phát từ Nhật là "Bonsai" và "Nunchaku" thì Anh đều triển lãm và biểu diễn thành công rực rỡ ngay trên đất Nhật! Vàng thật không sợ lửa - Anh là một người Việt Nam có đầy đủ năng lực để đem chuông đi đánh xứ người!

Cảnh cũ người xưa - những học trò nam và nữ của Anh trên đất Nhật...

Chúng ta có thể nhận ra những tuyệt kỹ về Nunchaku của anh đã được thế hệ kế tiếp nắm giữ hoàn chỉnh! Anh là một bậc Tôn Sư cởi mở khoáng đạt!

Võ Sư Nguyễn Văn Đạo, người sáng lập môn phái

"Thiếu Lâm công phu Nguyễn-Gia-Quyền"

Dấn thân vào con đường võ học - mang trong mình một sự đam mê võ thuật hơn tất cả những gì mà người đời họ đam mê.

Với tôi, niềm đam mê luyện tập là 1 sự không bờ bến, vì thế tôi lặn lội đi tìm các bậc Minh-sư để học hỏi. Và với lòng kiên nhẫn, cùng với tính cách "tôn Sư trọng Đạo" trong tôi, tôi may mắn hơn người khác là được các bậc Tôn-sư nổi tiếng trong làng võ công phu truyền dạy. Và một vị Tôn-sư của tôi đã truyền dạy cho tôi không những về kiến thức, về kỹ thuật võ học, kỹ thuật công phá ngạnh công, nội công, khí công, mà lại còn cho tôi nhìn thấy được phong cách của một vị Tôn-sư.

Tôi đã từng bắt chước phong thái của Thầy nhiều, nhưng cho đến nay tuổi đã xấp xỉ lục tuần, vẫn không thể nào bắt chước được hết theo phong thái đó.

Đó là Tôn-sư Trần-Như-Đẩu, biệt hiệu là Lý-Hồng-Anh. Một người Thầy đã dìu dắt tôi từ lúc chưa hiểu biết mấy về trường phái kungfu. Cho đến nay, dù tôi bây giờ cũng có được một sự tôn trọng của nhiều người trong giới võ

thuật, nhưng nếu ai đến đàm đạo với tôi với sự đam mê võ thuật thì quý vị đó cũng sẽ được tôi nhắc đến với họ tên của Tôn-sư tôi: Thầy Trần-Như-Đẩu, và thầy tôi có biệt hiệu là Lý-Hồng-Anh, với một niềm kính phục và trìu mến. Đấy mới là người Thầy rất nhiều công sức đào tạo cho tôi để đến hôm nay tôi có được danh vị và được trân trọng trong làng võ Việt Nam.

Có một số người sau này tôi được gặp qua sự giới thiệu của chị "Thu Vân võ sư" cũng có danh hiệu là Lý-hồng-Anh nhưng tôi đến xác định là không đúng. Vì tôi theo học với Tôn sư Trần-Như-Đẩu rất nhiều năm, ở bên cạnh Thầy nhiều thời gian hơn những môn sinh khác và giỏi được hơn sư huynh đệ khác là do hay được Thầy kêu ra phân thế. Bị đòn nhiều, nhưng chiêu thức Thầy ra, trúng vào đâu biến thế nào trên cơ thể tôi, tôi đều cảm nhận được. Chính vì thế nên tôi mới được giỏi như ngày nay.

Và vì thế tôi còn được coi tấm hình ngày mà Thầy tôi được Cụ Tổ Nguyễn-Mạnh-Đức trao cho tấm liễn chứng pháp cho Tôn-sư tôi. Trên đó có 2 câu chữ mà cho đến nay tôi vẫn còn nhớ in trong đầu như sau:

Trên hết là câu: La Phù Sơn Hồng Quyền

và 2 câu: Nam Hải Chân Nhân Nguyễn-mạnh-Đức biệt hiệu Lý-A-Tắc, chứng nhận môn đồ Trần-Như-Đẩu biệt hiệu Lý-Hồng-Anh đắc pháp Bạch-Đai.

Những kỷ niệm khó quên còn trong thời gian theo Thầy luyện tập, đi biểu diễn với Thầy ở nhiều nơi.. Xa Thầy hơn hai mươi lăm năm mới được tin của Thầy. Tuy cách nhau 1/2 vòng trái đất nhưng tôi cứ mường tượng Thầy đang ở gần tôi. Chỉ tiếc một điều là các sư huynh đệ của tôi bây giờ không tìm gặp được. A Lường, A Hải, 2 chị em Linh Thanh, Thiên, Lương, Thơ, Thảo, Dũng voi, có những người nhỏ nhất bây giờ cũng phải tứ tuần rồi.

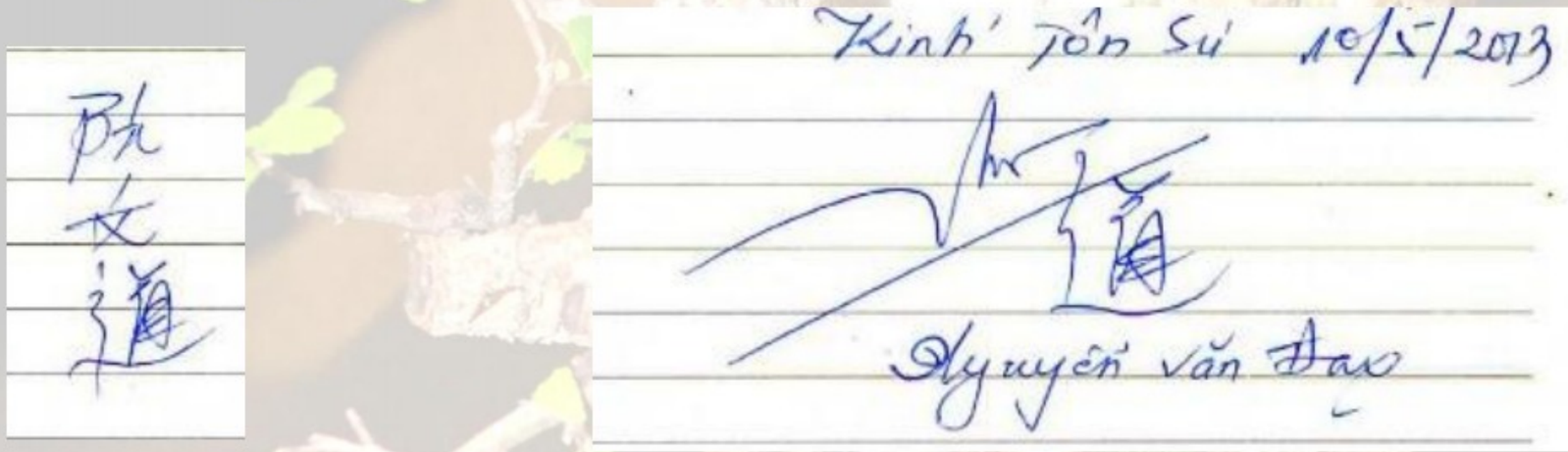
Như Dũng voi và tôi, Đạo voi, là 2 con voi trong võ đường của Thầy tôi. Sau này tôi sẽ để dành thời gian đi tìm lại các sư huynh đệ thông báo tin của Thầy. Để khi Thầy về nước sẽ có một dàn môn đồ tóc bạc ngồi trò chuyện với Thầy.

Cho dù bây giờ tôi là Chưởng môn một dòng phái mới, mang đậm tinh thần dân tộc Việt-Nam với danh xưng là Nguyễn gia Quyền "họ Nguyễn là họ thuần Việt", nhưng cơ bản nhất để được giỏi trong làng võ đều do cách tập luyện của Tôn-sư Trần-Như-Đẩu truyền dạy.

Kính Tôn-sư! Em chỉ hy vọng một ngày nào đó các em sẽ được gặp lại Thầy để được Thầy chỉ dạy thêm. Và em luôn tôn kính Thầy với một tấm chân tình "Tôn Sư Trọng Đạo".

Em cố gắng học theo phong thái của Thầy để ngày càng được tốt hơn. Cho dù năm nay em đã xấp xỉ 60 tuổi rồi, nhưng vẫn cảm thấy mình còn nhỏ bé trước Thầy.

Thời gian tới, ổn định được công việc, em sẽ thường xuyên viết thư thăm Tôn-sư nhiều!

Eric giới thiệu một số bạn người nước ngoài đến học Thiếu Lâm Bạch Mi với Võ sư Nguyễn Văn Đạo

TÔI VÀ ANH TRẦN-NHƯ-ĐẨU

Một nhân duyên rất lớn trong đời đã đưa đẩy tôi được Cụ Nguyễn-mạnh-Đức đồng ý thu nhận là học trò trong dòng phái Hồng Gia La Phù Sơn của Người.

Tôi đang làm lễ bái Sư ngày 25 tháng 4 năm 1982

Thời gian này anh Đẩu còn đang lưu lạc nên chưa biết đến dòng phái HGLPS. Một thời gian sau, tôi bắt đầu thấy Anh xuất hiện thường xuyên trên sân tập sát cánh với con trai út của cụ Nguyễn mạnh Đức là anh Nguyễn minh Chánh, có hiệu là Lý Hồng Thái.

Một hôm tôi lên tập với Thầy tôi thì thấy anh Đẩu cũng có mặt, và từ hôm đó tôi được biết Anh cũng đã được Thầy tôi nhận là học trò của Người, và thường xuyên chăm chỉ luyện tập dưới sự hướng dẫn tận tâm của Người cho đến ngày Người lên đường định cư với gia đình các con ở bên Pháp.

Cụ Nguyễn mạnh Đức - Thầy của 2 anh em chúng tôi

Có lẽ với niềm đam mê võ thuật luôn cháy bỏng, nên Anh đã nghe tiếng dòng phái HGLPS và tìm đến, để rồi cuối cùng nhận được sự truyền thừa chính thức những qui luật vận động toàn thân mà người đời thường hay tóm gọn trong 2 chữ "nội công" từ trước đến nay nhưng ít ai tỏ tường minh bạch.

Với trình độ sẵn có của Anh, một quá trình khổ luyện qua các môn phái nổi tiếng trước đó, nên Anh tiếp thu rất nhanh đồng thời đạt kết quả luyện tập hết sức vững vàng, cũng như đóng góp tích cực vào công cuộc truyền bá rộng rãi dòng phái HGLPS, nên một thời gian sau Anh đã được Thầy trao cho Anh Bạch đai cùng với bằng chứng nhận với dấu ẤN đặc thù của dòng phái HGLPS.

Thầy chúng tôi - cụ Nguyễn mạnh Đức đeo đai vàng, và anh Đẩu

Chúng tôi luôn bên cạnh Thầy để nhận được sự hướng dẫn tỉ mỉ đầy đủ nhất của Thầy cho đến ngày cuối Người ở VN

Sau đó cuộc đời trôi nổi với những ngã rẽ riêng biệt, tách 2 anh em tôi mỗi người một ngả.

Cho mãi đến năm vừa rồi, năm 2012, tôi mới gặp lại Anh. Cũng đến hơn 20 năm, thế mà khi gặp lại Anh tôi hoàn toàn bất ngờ vì có thể nói "Anh vẫn như xưa" - từ dáng dấp "phong lưu", từ lời nói thẳng thắn rõ ràng, từ sự niềm nở thân tình ngời trong mắt, cho đến một điều đặc biệt là "tóc Anh vẫn đen nhánh"! Trời ạ, Anh chẳng hề già đi theo qui luật của thời gian tí nào!

Sau bao buổi hàn huyên, tôi mới được biết thì ra sau khi Thầy chúng tôi sang Pháp, niềm đam mê võ thuật trong Anh vẫn cháy bỏng thôi thúc nên Anh cuối cùng đã tìm được những Danh-sư và tiếp tục trau dồi khổ luyện những công phu đặc dị mà Anh kể lại với những hình ảnh minh chứng đặc sắc trong bài "Tự thuật" của Anh. Có lẽ, điều chính yếu ở Anh đã thu hút được sự "truyền thừa đích thực" từ các Danh-sư là đức tính "thẳng thắn và nhiệt tình" luôn toát ra từ Anh.

Nơi đây, tôi xin nói về lý do tại sao tôi đã để dòng chữ "truyền thừa đích thực" trong ngoặc kép. Có lẽ cũng có 1 số người thầm nghĩ - làm sao ông này lại có thể khẳng định được là thầy Đẩu được "truyền thừa đích thực" trong khi ông thì chẳng biết gì về những gì thầy Đẩu trải qua với các dòng phái khác chứ? Câu hỏi này quả thật hết sức thường tình và hết sức thẳng thắn, vì rõ ràng tôi vừa nói trong suốt hơn 20 năm 2 anh em tôi chẳng gặp nhau, thế mà chỉ nghe Anh kể lại mà tôi dám có nhận định là Anh đã được "truyền thừa đích thực" từ các Danh-sư thì rõ ràng là tôi đã "hơi vội vàng", hoặc "hơi võ đoán", hoặc "hơi chủ quan" mất rồi!

Nhưng xin được thưa như thế này...

Cuộc gặp gỡ trở lại sau hơn 20 năm, giữa tôi và Anh, còn có 1 người học trò của Anh hơn 10 năm trước. Người học trò này là 1 người bạn rất trẻ của tôi tên Khoa, và chính Khoa là người đã "điểm nhãn" cho tôi để sau khi gặp Khoa một thời gian rất ngắn, chỉ khoảng 1 tháng, thì tôi thật sự không còn thắc mắc gì về cái gọi là võ thuật nữa - cái võ thuật mà có lẽ được định nghĩa gọn gàng trong dòng chữ "là sự vận hành thân thủ bộ".

Anh cũng nhận ra sự tiến bộ của người học trò của mình hơn 10 năm trước nên anh đã nhiệt tình truyền lại cho chúng tôi, tôi và Khoa, những nguyên tắc luyện tập đã đưa anh đến những thành quả kinh người như trong một số hình ảnh biểu diễn tiêu biểu trong bài "Tự thuật" của Anh.

Anh Đẩu, tôi và Khoa. Trong hình tôi có vẻ "thiên vị" Khoa vì Khoa nhỏ tuổi nên rất "e dè ngần ngừ" khi tôi kêu đứng chụp hình chung. Tôi và anh cười thoải mái, còn Khoa vẫn chưa dám cười mà...

Khi nghe Anh hướng dẫn lại những phương pháp luyện tập của Anh từ các Danh-sư thì chúng tôi mới ngã ngửa ra rằng - quả thật một phương pháp đúng đắn thì luôn luôn sẽ là 1 phương pháp đơn giản và hoàn toàn hợp lý với mọi góc độ được đặt ra, chứ không phải là 1 phương pháp "bí hiểm bí truyền" hay "cầu kỳ phức tạp" gì cả đâu!

Và điều minh chứng hùng hồn nhất khiến cho tôi dùng mấy chữ "truyền thừa đích thực" trong ngoặc kép cho bài viết về Anh này, chính là cá nhân Anh, chính là Anh đó thôi!

Mọi người xem những hình ảnh tiêu biểu những gì Anh biểu diễn trong bài "Tự thuật" của Anh đó - từ công phá 2 viên gạch block từ thuở anh còn bên dòng phái Thái cực đạo, cho đến dùng răng nhổ đinh, dùng chõ chẻ đôi dừa tươi, tung người xuống đống miểng chai đồng thời xử dụng tuyệt kỹ Lưỡng-tiết-côn, chịu thương đâm vào chấn thủy và 2 bên sườn, chịu một chồng

gạch 8 cục trên đầu cho đập tan nát, đến cuốn thép quanh cổ... thế mà bây giờ anh vẫn không mang bất cứ 1 di chứng nào từ những va chạm khủng khiếp đó với gân xương hay trên cơ thể của mình... tóc anh vẫn đen nhánh, anh vẫn đi đứng hoạt bát nhanh nhẹn, vẫn cười tươi, vẫn hào sảng khí khái, vẫn minh mẫn đi làm việc mặc dù anh đã vào tuổi thất tuần là 70 rồi đó! Sự thật này không đủ để chúng ta có nhận định minh bạch về những gì anh đã được truyền thừa từ các Danh-sư là "đúng đắn" sao?

Anh cũng từng tâm sự với tôi và Khoa, là nhờ những hiểu biết chân chính và công phu đạt được từ dòng phái nội công HGLPS nên Anh đã áp dụng vào những gì Anh luyện tập sau này trở nên xuất sắc không ngờ!

Về những công phu Anh biểu diễn sau này, ngoại trừ màn biểu diễn Lưỡng-tiết-côn đặc thù và độc đáo của Anh - tôi thường nghe có nhiều người có những nhận xét hết sức khinh xuất như "Mấy cái đó là xảo thuật hết", hoặc "Mấy cái đó đều có mánh hết", thậm chí có người còn nhận xét về Anh "Anh Đẩu chỉ thích mấy cái biểu diễn, mấy cái này đâu có xài chiến đấu được đâu" v.v... Tôi tự hỏi "Trời ạ, không biết mấy người nói năng như vậy có bao giờ dám làm những điều Anh làm kia không?", vì khi nghe Anh hướng dẫn lại thì tôi mới hiểu tất cả đều là 1 quá trình gian khổ từng ngày luyện tập hết sức cẩn thận và nghiêm ngặt. Ngay như trong bài "Tự thuật" của anh, một ngọn giáo đang đâm ở yết hầu đã "trượt" xuống chấn tủy của Anh hết sức rõ ràng, vậy đó, nếu không có công phu thật sự mà chỉ nương tựa vào "mánh" hay "xảo thuật" không thôi thì thử hỏi trong trường hợp này Anh sẽ ra sao đây?

Để kết thúc bài viết về Anh, một nhân vật đáng nể trong làng võ thuật Việt Nam của chúng ta với những nhân duyên một đời không phải ai mong muốn cũng có được, tôi xin ghi lại 2 câu thơ đầu tiên trong bài "Tự thuật" của Anh:

Có chi đâu mà phân chia thành bại
Cuộc trăm năm đâu phải chỉ hôm nào

Suy nghĩ của Anh đó.. nhận thức của Anh đó.. sau suốt một đời vùng vẫy dọc ngang đứng giữa muôn người, có lẽ cuối cùng Anh cũng đã đạt đến điều mọi người thường nghe nói đến - Võ Đạo...

Phải chăng Anh đã nhận ra những phù phiếm của "thành bại", nhận ra vòng xoay của thời gian vốn khó thể nào phân định được thủy chung?

Nguyễn Đắc Thọ - Cali, 2013

KỶ NIỆM TẬP VÕ VỚI THẦY

Ở đời dù muốn hay không mình cũng phải công nhận là có …nhân duyên!.. Nếu có duyên với nhau thì "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" mà không duyên thì "vô duyên đối diện …bất tương phùng", dù gần kề vẫn không gặp nhau được!

Số là dù ở Việt nam tôi đã biết thầy Trần Như Đẩu, đã được xem Thầy biểu diễn nhiều lần và có những lần vẫn còn ấn tượng đến ngày nay. Tuy nhiên, vì nhiều lý do: hoàn cảnh, cuộc sống… nên chưa có dịp được luyện tập võ thuật với Thầy.

Qua Mỹ, nhờ một ông anh cột chèo …hụt, con một vị tướng trước 75, vốn là học trò cũ của Thầy, tôi được gặp Thầy và tập luyện võ thuật với Thầy. Mặc dù được may mắn tập luyện Hồng Gia La-Phù Sơn với ba người thầy thế hệ đầu, trực tiếp được sư tổ Nam Hải Chân Nhân hướng dẫn là thầy Khanh (Lý Hồng Long), thầy Lân (Lý Hồng Thái, con trai sư tổ) và thầy Đẩu (Lý Hồng Anh), tôi thấy thầy Đẩu đã chỉ ***nhiều điều mà tôi không được biết qua hai thầy kia.***

Cụ thể Thầy đã phân tích và giải thích các đơn nội công chi tiết, rõ ràng và ứng dụng vào thực tế chiến đấu. Ngoài nội công tay, Thầy còn chỉ nội công chân nữa! Về võ lý, Thầy luôn giải thích những khúc mắc để tránh tình trạng tập sai hoặc tập mù (tập mà không hiểu)!

Thầy cũng là người đầu tiên hướng dẫn tập **công phá**. Tuy công phá không phải là cốt lõi của võ thuật, khi tập luyện thành công, nó cũng giúp mình phấn khởi và tự tin hơn nhiều trong chiến đấu!

Tôi còn nhớ Thầy dạy công phá bằng (1) cạnh bàn tay, (2) mu bàn tay (back of the fist), (3) cạnh ngoài cánh tay trước, (4) cùi chỏ và (5) ống quyển chỉ sau hơn một tháng. Rất thực tế!

Để dạy Ý Lực (power of the mind), Thầy chỉ kỹ thuật chặt cổ chai bia nhưng… đít chai lại bung ra! Ai đã hiểu và ứng dụng được Ý Lực trong chiến đấu chắc chắn không phải người tầm thường.

Ngoài ra, Thầy còn rất khéo léo tự chế tạo các trợ huấn cụ để tập luyện như mộc nhân, dụng cụ tập đá, tập ngạnh công, v.v… giúp việc tập luyện được dễ dàng và có hiệu quả hơn.

Một bài tập luyện sức bền và "kình căn" (kình căn tại cước, chủ lực tại yêu) tôi còn nhớ là "Monkey Kick", ngồi xổm nhảy càng cao càng tốt, xoay ba hướng theo ba góc của tam giác đều. Phê lắm đấy!

Về thù lao, Thầy hầu như không lấy tiền hoặc chỉ lấy một số tiền nhỏ tượng trưng và thuốc bóp thì… Thầy có sẵn! Do đó, cứ xài thoải mái, khi nào hết thì anh em tự động đóng góp mua thuốc mới.

Hồi đó, có mấy người bạn Mỹ tập chung. Tôi nhớ một hôm Thầy nói anh bạn Mỹ còn trẻ, to con, đè dí Thầy vào tường, Thầy thoát ra dễ dàng! Thầy nói đó là một trong những kỹ thuật "**Tháo Khớp"**, một công phu đặc dị, giúp công thủ hiệu quả ở mọi góc cạnh, khoảng cách.

Trong số những học trò cũ cũa Thầy tôi hân hạnh được biết võ sư Nguyễn Văn Đạo, sáng lập môn phái Nguyễn Gia Quyền tại Việt nam. Mỗi lần nhắc đến Thầy, anh Đạo không dấu được **niềm cảm kích, tri ân, ngưỡng mộ** khi hồi tưởng lại những tháng ngày tập luyện võ thuật với Thầy.

Kế đến, phải nhắc đến Khoa, người bạn trẻ đã từng tập luyện với Thầy tâm sự: "Thầy Đẩu đã **Khai Tâm** cho em!" Khai tâm tức là đã giúp Khoa nhận thức chính xác, sâu sắc về võ thuật, là tiền đề cho những **khám phá, sáng tạo** về võ thuật sau này. Hiện nay, Khoa đã mở võ đường riêng, đã "ngộ" ra được nhiều điều bí ẩn trong võ thuật, đã luyện thành nhiều huyền công và công phu đặc dị.

Riêng bản thân tôi, tuy đam mê võ thuật nhưng lại sống bằng nghề văn nên không có điều kiện chuyên luyện như anh em. Tuy nhiên, tôi vẫn tập luyện hằng ngày và sau thời gian tập luyện với Thầy, ít nhiều lĩnh hội được kỹ thuật "tháo khớp" và phất thủ bằng mu bàn tay (đặc trưng của thầy Đẩu) nên cũng khá tự tin trong các buổi trao đổi, giao lưu võ thuật.

Trân trọng cám ơn Thầy.

VS JOHN PHAN

NGƯỜI THẦY ĐÁNG KÍNH

Tôi biết đến Thầy Đẩu qua một người bạn tên là Hùng khoảng vào năm 1998 - sau này anh Hùng cũng trở thành một võ sư Bạch đai nổi tiếng trong làng võ thuật VN. Khi đó, anh Hùng cũng là dân tập Hồng Gia La Phù Sơn và rủ tôi đi tập chung vì có nghe tiếng Thầy Đẩu được Cụ Nguyễn Mạnh Đức thu nhận làm học trò cuối đời và Thầy Đẩu cũng có thời gian tập qua Vịnh Xuân và được chân truyền y bát. Bản thân tôi lúc đó rất tò mò vì muốn biết cho hết những động tác và chi tiết về Đơn Nội Công của Hồng Gia La Phù Sơn qua một người từng được hướng dẫn từ cụ Nguyễn Mạnh Đức như thế nào, và cũng tò mò muốn học chính thức từ một người Thầy được chân truyền về môn Vịnh Xuân hầu so sánh sự khác biệt với những tài liệu được tham khảo lâu nay, nhất là về bài Mộc Nhân Thung.

Lần đầu tiên gặp gỡ, Thầy đã khai mở cho tôi khái niệm về ý thức sức khỏe qua những động tác vận động của võ thuật và nó cũng chính là nền tảng giúp tôi khai triển học thuật của bản thân sau này. Khi biết tôi đang học với một người Thầy khác về môn Hồng Gia La Phù Sơn, Thầy đã từ chối nhận tôi làm học trò nhưng vẫn tận tình chỉ dẫn những sai sót của tôi qua những bài tập Nội Công Hồng Gia La Phù Sơn. Thầy cho 2 chúng tôi biết lý do của sự từ chối này khi gặp nhau lần đầu là vì Thầy không muốn gây hiểu lầm giữa Thầy và anh em đồng môn, chứ không phải Thầy ích kỷ gì hết.

Tám tháng sau, được biết Thầy mở khóa tập mới, anh Hùng lại rủ tôi xuống xin Thầy ghi danh tập, lần này may mắn cả hai anh em chúng tôi đều được Thầy nhận là học trò. Sau đó tôi có rủ thêm một người em tên Phúc và một

người học trò là Andrew xuống nhà Thầy tập. Hàng tuần cả bốn anh em cứ tới chiều thứ 6 khoảng 4 giờ là tụ tập với nhau để đi tới nhà Thầy. Lớp tập bắt đầu từ 6 giờ chiều và từ chỗ chúng tôi tới nhà Thầy tuy chỉ khoảng 30 phút lái xe, nhưng vì nhằm vào giờ đó là giờ cao điểm cho nên lái xe mất cả 1 tiếng rưỡi đồng hồ mới tới.

Thời gian được học với Thầy thật là thú vị. Thầy tận tình hướng dẫn anh em chúng tôi rất tỉ mỉ từng chút một từ những động tác vận động cơ xương, gân khớp cho tới những khái niệm về sức khỏe cũng như những kinh nghiệm mà Thầy đã trải qua. Quan trọng nhất vẫn là ý thức sức khỏe trong luyện tập, từ những bài tập ngạnh công, công phá, nội công hay quyền cước, Thầy đều nhắc nhở anh em chúng tôi để ý tới vấn đề sức khỏe đi đầu để tránh những di hại về sau. Hai năm trôi qua, chúng tôi được học ở Thầy rất nhiều từ cách cư xử, khái niệm về sức khỏe, những môn học như Nội Công, Khí Công, Vịnh Xuân, Hồng Gia La Phù Sơn, v.v… nhưng sự chân tình Thầy dành cho chúng tôi thật không thể nào tả hết. Học được với Thầy hai năm cũng là lúc Thầy dọn về nhà mới và lớp học cũng tạm dừng lại vì điều kiện nhà mới không thích hợp để tập luyện. Hai năm tuy không ngắn cũng không dài nhưng cũng đủ để thấm thía cảm nhận được tâm huyết, tình cảm và sự nhiệt tâm của một người Thầy dành cho học trò. Cũng từ đây chúng tôi mất liên lạc với Thầy cũng trên 10 năm.

Tình cờ có một người quen nói là biết Thầy và cho tôi xin số điện thoại của Thầy. Vào lúc này sự tập luyện của tôi cũng có một chút thành tựu và cũng muốn chia sẻ lại với Thầy những kinh nghiệm mình từng trải qua nhưng bản thân tôi lại ngại không biết làm sao bày tỏ với Thầy vì tôi đinh ninh theo

quan niệm của người Á Đông thì khó mà chấp nhận được. Tôi có đem chuyện này bàn với anh Thọ và anh Thọ nói để anh cùng với tôi lên nhà Thầy như vậy dễ chia sẻ hơn. Lúc hai anh em chúng tôi lên gặp Thầy, mọi sự hoàn toàn bất ngờ đối với tôi vì khác với những gì tôi e ngại, Thầy lại hoàn toàn cởi mở trao đổi và sau khi thấy sự giải thích của hai anh em chúng tôi hợp lý, Thầy sẵn sàng tiếp nhận và mong muốn được tìm hiểu thêm về những gì chúng tôi chia sẻ.

Sau lần gặp mặt đó Thầy bỏ công sức giới thiệu với một số người quen, một số võ sư có tiếng tăm mà Thầy đã từng quen biết về những những phương pháp và kinh nghiệm mà chúng tôi đã chia sẻ với Thầy. Điều đáng kính phục ở đây là Thầy không ngần ngại nói với họ là Thầy học hỏi lại từ chúng tôi và khuyến khích mọi người cùng tập luyện không chút do dự hay ngại ngùng. Từ lúc gặp lại tới giờ Thầy không ngừng giúp đỡ để phát huy những gì anh em chúng tôi muốn chia sẻ với mọi người bằng cách này hay cách khác hầu mong muốn đem cái hay cái tốt đến với mọi người vượt qua lợi ích của bản thân.

Với tôi, Thầy là một vị Thầy đáng kính phục và những gì Thầy thể hiện đã ăn sâu vào trái tim tôi.

05/2013

Phan Nguyễn Đăng Khoa

Trước khi đến với dòng võ HGLPS tại Việt Nam, tôi là môn đồ của thầy Trần Tiến - Thiếu Lâm Nội Gia Quyền từ năm 1994, người gieo cho tôi những bước đi căn cơ về võ thuật. Tôi đến với HGLPS vào mùa hè năm 1997 tại sân Hồ Xuân Hương do Trưởng sân - HLV Nguyễn Thanh Phương phụ trách, nơi được coi là sân gốc phát triển dòng võ xuất xứ từ núi La Phù (Quảng Đông) do Sư Tổ Nguyễn Mạnh Đức khai sáng.

Thời điểm này, Chưởng môn dòng võ HGLPS là Thầy Lâm Thành Khanh. Tôi được nghe các đại sư huynh kháo nhau rằng: "Thầy Khanh là người được mệnh danh là Quả Đấm Đỏ tại Liên Xô cũ sau nhiều năm truyền bá dòng võ thuật Hồng Gia này trên đất khách quê người". Lúc đó, tôi mới biết rằng Thầy Khanh đã gầy dựng phát triển dòng võ này thật lớn mạnh tại Nga thông qua cổng công nghệ thông tin là các website của các Bang luyện tập HGLPS tại Nga quảng bá. Tuổi trẻ hừng hực, tôi đã tốn nhiều thời gian để chuyển hóa 1 bước ngoặc mới trong võ thuật, ngay từ cách thức đứng tấn: Thái Dương tấn sang Thái Âm tấn.

Cũng như mọi dòng phái khác, qua những buổi trò chuyện giữa các HLV, Sư huynh đệ các cấp trước cho biết thêm vị Chưởng môn HGLPS trước thầy Lâm Thành Khanh tên là Trần Như Đẩu có tên hiệu là Lý Hồng Anh. Mặc dù chưa hề gặp mặt, không được hân hạnh trực tiếp truyền dạy võ nghệ nhưng chúng tôi vẫn tôn trọng gọi là Thầy. Thật đơn giản, trong dòng phái thì thầy Đẩu là sư huynh, thầy Khanh là sư đệ.

Thoạt đầu, cái tên Trần Như Đẩu chỉ nghe thì nghe vậy nhưng chẳng có ấn tượng gì cho lắm, chỉ biết thế chứ không ai biết gì hơn, chỉ nghe anh em qua các cuộc nói chuyện qua lại rằng :

- " Hồi xưa thầy Đẩu là dân Teawondo"
- " Thầy Đẩu là dân Vịnh Xuân bên Quận 4 chứ đâu"
- " Vô địch Đông Nam Á môn côn nhị khúc thời thập niên 70 là Ông thầy Trần Như Đẩu của HGLPS mình đó."
- .....

Mãi đến cuối năm 2010, qua 1 bằng hữu trong làng võ giới thiệu, tôi được gặp 1 người xưng là đệ tử ruột của thầy Trần Như Đẩu tên là Nguyễn Văn Đạo - là Võ sư sáng lập môn phái Thiếu Lâm Công Phu Nguyễn Gia Quyền năm 2011, trong làng võ thường gọi là "Đạo Bạch Mi" mà tôi đã từng nghe qua. Tại nhà riêng Vs Đạo, đập vào mắt tôi là 1 tấm hình được phóng to cỡ màn hình 14 inch máy vi tính treo trên tường.

Thầy TNĐ đã dùng nhu kình tát viên gạch không điểm tựa, nửa trên của viên gạch bay tới trước, nửa dưới bị giật ngược ra sau. Đây là đẳng cấp về kình lực nhu nhuyễn, là trình độ cao của phát kình để phá vỡ Động mạch chủ của đối phương.

Nhác nhìn hình ảnh có chú thích, đây là 1 pha biểu diễn của Thầy Trần Như Đẩu và học trò Nguyễn Văn Đạo. Thú vị hơn, trong tấm hình này có thầy Trần Tiến thân chứng màn biểu diễn kungfu này. Vs Đạo bảo tôi : "Đấy, Sư phụ Trần Như Đẩu của anh đó. Đây là người Thầy mà anh cảm phục nhất trong cuộc đời học võ của mình, là Chưởng môn HGLPS thập niên 80 … Không biết giờ này Thầy ở đâu nữa, lỡ có bề gì anh sẽ đưa hình thầy lên bàn thờ như các vị Tôn sư đã khuất trước đó (chỉ tay lên bàn thờ có 5 vị thầy đã khuất). Sắp tới, Anh sẽ làm website về cuộc đời và Sự nghiệp võ học của mình, lúc đó anh em HGLPS sẽ hiểu biết nhiều về thầy Đẩu hơn . . . "

Thần Võ Trạm Trang đã bắc được cây cầu cho Thầy Đẩu và học trò "Đạo Bạch Mi" liên lạc được với nhau. Thật vui khi cầm được dĩa VCD Thiếu Lâm Bạch Mi ắt hẳn trong lòng Thầy TNĐ không ngớt bùi ngùi về thuở hàn vi đã lận đận chốn "Ngọa Hổ tàng Long" (vùng Chợ Lớn) để tìm chân sư Bạch Mi nhưng không được toại nguyện.

Đầu năm 2012, trong Đặc San số 7 của Đông Phương Hội, Thầy Trần Như Đẩu đã xuất hiện 1 bài viết Tự Thuật về Võ học như một sự tỉnh giấc sau gần 25 năm ẩn tích. Sau đó, là vài video đăng trên mạng internet (Youtube) nhất là đoạn video gần đây nhất. . .

Qua đó, làng võ đã râm ran bàn tán về nhân vật có tên trong nhiều dòng phái tên Trần Như Đẩu, trong đó rất nhiều anh em trong HGLPS cũng không là ngoại lệ . . .

Về mặt tích cực :

- " Cừ ghê!"
- " Đã là chưởng môn HQLPS ắt là Cụ Nguyễn Mạnh Đức đã trao nhiều bí kíp …"
- " Khiếp, già rồi mà còn biểu diễn côn nhị khúc nhảy xuống đống kính vỡ. "
- " Nghe nói phong thái Ông Thầy Đẩu như 1 thư sinh, rất yêu thương học trò. Lúc dạy thì nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc ghê lắm."
- ……..

Về mặt tiêu cực :

- " Chẳng qua hồi xưa gia đình thầy Đẩu thuộc hàng khá giả nên mới có cơ hội & điều kiện học được nhiều như vậy. "
- " Đã là chưởng môn HQLPS mà sao không thấy có những màn quyền cước thực chiến nào, tiếc ghê "
- " Chẳng qua là những màn biểu diễn, võ thuật là phải chiến đấu được mới là võ. "
- ……..

Lời sau cùng, là lời cảm nhận thiện cảm một cách chủ quan ngắn gọn từ bản thân tôi là lớp hậu bối đối với thầy Trần Như Đẩu như sau :

"Là một " **VĂN NHÂN - CỐT VÕ** " có cách sống & hành xử thể hiện đầy cốt cách Đạo Gia truyền thống mà ít ai có được."

Việt Nam, ngày 9 tháng 5 năm 2013

SON DOAN

VÕ THUẬT VẸN TOÀN

THẦY TRẦN NHƯ ĐẨU

Tôi được may mắn theo học với Thầy từ Hồng-gia nội công, Vĩnh-xuân mộc nhân 108 thế, cho đến những tuyệt kỷ cước pháp của Thái cực đạo, cũng như công phá và kháng đả thần công. Những anh em học trò cùng thời với tôi có 2 người trở thành nhân vật nổi tiếng trong lớp trẻ bây giờ như Hùng mang đẳng cấp võ sư Bạch-đai, Khoa sáng lập Đông-phương-hội tiếng vang lẫy lừng với một điều tự ngộ khiến những người đi trước phải khâm phục.

Ngoài ra, đám học trò chúng tôi còn được học những bí quyết về thập bát ban binh khí trong côn, kiếm, thương, đao v.v... Thầy đúng là một người có trí nhớ siêu phàm mới có thể gìn giữ trong bộ nhớ của Thầy hết sức rành mạch khi dạy lại chúng tôi như vậy.

Một hôm, sau một kỳ sát hạch khả năng luyện tập mỗi 6 tháng, Thầy bảo Thầy rất hài lòng với sự khổ luyện của chúng tôi, và hôm đó Thầy đặc biệt cho chúng tôi nghỉ tập và dành thời gian đó trả lời những gì chúng tôi thắc mắc. Sau nửa tiếng giải quyết hết những thắc mắc của chúng tôi, Thầy bỗng đặt câu hỏi:

- Võ thuật là một hình thức tự vệ và chống lại sự xâm phạm từ bên ngoài vào, mà sự xâm phạm đó có thể trực tiếp đến bản thân mình, hay gia đình hay đất nước. Vậy thì các em nghĩ xem ngoài những gì các em học hỏi và khổ luyện trong thời gian qua thì còn có gì các em chưa biết đến không?

Anh em chúng tôi ngớ ra nhìn nhau dọ hỏi, một là có thể chưa hiểu rõ ý Thầy, hai là quả thật chẳng nghĩ ra được điều gì mà mình chưa biết cả, vì rõ ràng quyền pháp+binh khí+phân thế thì chúng tôi đều học hết cả rồi!

Khi thấy chúng tôi nhìn nhau hồi lâu mà chẳng ai lên tiếng, Thầy mới bảo:

- Điều quan trọng không phải là các em cố gắng làm thật đúng theo sự hướng dẫn của Thầy, mặc dù điều này là hết sức cần thiết vì nó bảo đảm cho các em sự an toàn tối đa trong luyện tập cũng như trong ứng dụng khi hữu sự kinh qua chính kinh nghiệm từ bản thân của Thầy, mà điều Thầy muốn các em thấy thêm ngày hôm nay là sự ý thức quan sát.

Anh em khác không biết sao, chứ tôi thì vẫn đần mặt ra thôi, vì Thầy vẫn thường nói tôi tối dạ nhất trong những học trò của Thầy! Cuối cùng cũng chả ai phát biểu được ý kiến gì cả. Khi đó Thầy tiếp:

- Ý Thầy muốn nói là các em không nên để mình bị gò bó qui định vào chính những gì các em học hỏi từ Thầy, nghĩa là khi gặp trường hợp cần thiết phải tự vệ cần đến vũ khí thì các em phải nhìn ra ngay đến bất cứ vật dụng gì trong tầm tay mình chứ không phải lại toan tính chạy ra xe lấy nunchaku hay chạy đi đâu đó để tìm côn chẳng hạn.

Đến đây thì chúng tôi hiểu ý Thầy nên rất háo hức. Hùng hỏi ngay:

- Vậy bây giờ Thầy dạy tụi em dùng ghế, dùng khăn, dùng đai đi Thầy!

Thầy Đẩu cười:

- Em như vậy vẫn chưa thật sự ý thức quan sát đấy nhé! Không những ghế, khăn, đai mà ngay cả chai lọ muỗng nĩa muối tiêu tỏi ớt nữa đấy!Chúng tôi bật cười vì lần đầu tiên cái ý nghĩ ngộ nghĩnh đó được Thầy nói đến trong võ thuật đối với chúng tôi. Nhưng sau đó quả thật sở học cùng ý thức quan sát của Thầy làm chúng tôi "kinh" người, vì những hướng dẫn của Thầy khi nói đến từng thứ kể trên đều hết sức "đúng đắn" và hiệu nghiệm vô cùng!

Ghế cũng có nhiều dạng khác nhau, nên Thầy chú trọng hướng dẫn chúng tôi nguyên tắc ý thức quan sát khi xử dụng chứ không đi qua chi tiết của

từng dạng ghế. Và độc giả có thể suy ra những loại binh khí bất ngờ khác mà thấy ra được sức học uyên thâm tinh tế của Thầy đến độ nào!

Có mấy giai thoại tôi còn nhớ, sẵn đây một lần kể về Thầy tôi xin kể hầu độc giả cũng như để Thầy biết rằng có 1 người học trò tên Vũ bị Thầy mắng khi xưa nhưng vẫn luôn nhớ đến những điều học được từ Thầy cũng như luôn nhớ những kỷ niệm trong suốt thời gian theo học với Thầy cùng anh em.

Khi nói đến cách xử dụng đũa, khi Thầy hỏi:

- Các em nghĩ xem nếu cầm đũa trong tay như một vũ khí tự vệ thì các em sẽ làm gì?

Hùng nhanh nhẩu hét to như sợ người khác nói mất phần mình:

- Đâm vào mắt, Thầy... đâm vào mắt, Thầy!

Tôi nghe thấy thế tự dưng tôi giật mình, tôi nói với Hùng:

- Ấy Hùng à, khi Hùng cầm đũa Hùng phải đâm vào mắt đối thủ, hoặc nếu Hùng muốn thì Hùng đâm vào mắt Hùng chứ sao Hùng lại đi đâm vào mắt Thầy là thế nào?

Hùng bỗng xuống sắc mặt hơi đổi màu, mắt ngơ ngác nhìn Thầy không chớp. Thầy bật cười ha hả một tràng dài, nhưng ngay sau đó Thầy nghiêm nét mặt nhìn tôi rồi bảo:

- Vũ à, Thầy thấy em có cái tính nhìn vào những sơ suất của người chung quanh mà châm chọc người ta, cái tính đó không tốt đâu Vũ à, em phải tập ý thức về nó mà bỏ đi nghe chưa!

Tôi hãi quá cúi mặt "Dạ" một tiếng rất khẽ trong mồm.

Rồi đến đai mới là một tuyệt nghệ phi thường mà nếu không tận mắt chứng kiến thì không ai tin được đâu! Tôi cũng mê võ nên thích đọc các bài viết sưu tầm hay nghiên cứu về các loại võ khí, khi đọc các bài viết về đánh đai thì tôi thấy người ta ghi chép là phải buộc ở đầu sợi dây đai 1 vật nặng như bi sắt hay hòn đá chẳng hạn, điều này làm tôi hết thắc mắc về câu hỏi "làm sao mà có thể vận lực gì khi cầm đầu đai này đánh đầu đai kia mà tạo được lực đả thương người được chứ?".

Ấy thế mà cái điều tôi đã không còn thèm nghĩ đến vì nó hết sức phi lý thì bỗng nhiên tôi lại được mục kích chính Thầy thể hiện! Thầy đem sợi dây đai

dài 2 mét 2 ra rồi bảo chúng tôi tìm cách cầm 1 đầu đánh đầu kia ra xem lực như thế nào. Anh em chúng tôi háo hức hì hục vung vẩy quất quật tán tàn thiên địa mỏi rã rời tay mà cứ như là phất lụa ấy, chả có tí lực nào! Làm sao mà có lực được chứ khi đai vung ra thì nó đi thành 1 đường hình vòng cung rất đẹp rất tròn, rồi anh em cố gắng vung vẩy liên tục nên đai đi thành những đường dợn sóng uốn éo đẹp vô ngần nhưng lực thì bảo đảm chả thể làm chết được con thiêu thân chứ nói gì đả thương người! Nói của đáng tội, nghĩ lại tôi thấy anh em chúng tôi hết thảy lúc ấy đều ngu thật, chỉ cần nhìn 1 người làm không được thì mình cũng biết tỏng là mình cũng không làm được, thế mà cứ thay phiên nhau mà cố thử, thậm chí Khoa không hiểu vì thiếu tự tin hay nghĩ ra điều gì mới lạ trong đầu mà thử đến 3 lần!

Thầy đợi chúng tôi thay nhau vã hết mồ hôi, Thầy mới bước đến cầm một đầu sợi dây đai, dựng đứng 1 viên gạch với khoảng cách dài hơn chiều dài của dây đai vì còn chiều dài cánh tay Thầy nữa, rồi Thầy rất nhẹ nhàng vung đai điểm đầu đai kia đánh vỡ viên gạch! Trời ạ, sao có thể như thế được chứ! Nội lực của thầy quả thật phi phàm! Thầy đánh đai bằng 3 lối khác nhau mà lần nào cũng chỉ cầm 1 đầu đai và điểm ra vỡ 3 viên gạch liên tục theo từng đường đai vung ra!

Thầy vừa thi triển xong một công phu hết sức kỳ dị nhưng không thể không tin vì chính mắt anh em chúng tôi cùng nhìn thấy, tôi thấy Khoa bước ngay ra cầm đầu sợi dây từng điểm vào gạch mà vuốt ve nắn nót rất tỉ mỉ - có lẽ để chắc chắn rằng Thầy không âm thầm buộc thêm vật cứng gì vào đó hoặc đầu đai đó làm bằng một chất liệu khác thường, rồi Khoa quấn nguyên sợi đai rất khéo trong tay Khoa và tình cờ đưa đầu đai Khoa mới kiểm nghiệm

vào tay Thầy rồi xin Thầy biểu diễn lại, tôi biết ngay Khoa muốn chắc chắn là 2 đầu đai đều như nhau, và quả nhiên sau đó Thầy vẫn điểm đai ra làm vỡ tiếp 3 viên gạch tiếp theo bằng 3 đường vận lực khác nhau!

Như trên đây thì chúng tôi, những học trò của Thầy cũng đã hết sức mãn nguyện vì không những được mở rộng kiến thức, mở rộng nhãn quan, mà mở rộng cả đầu óc nữa. Chính những hiểu biết đúng đắn qua điều Thầy gọi là ý thức quan sát này giúp chúng tôi tự tin hẳn lên gấp nhiều lần!

Thế mà vẫn chưa hết đấy! Sau 6 tháng nữa, cũng một buổi sau khi chúng tôi phải thị phạm được những yêu cầu Thầy đưa ra để khảo nghiệm trình độ cũng như sự khổ luyện của từng cá nhân, Thầy hài lòng rồi thì Thầy lại cho chúng tôi nghỉ buổi tập và chỉ ngồi nói chuyện trao đổi tham khảo những thắc mắc chung. Nhờ những buổi giải đáp này mà chúng tôi thâu thập thêm được biết bao điều hay từ ngay những anh em học chung với mình.

Hôm đó, sau khi đã hết những thắc mắc, Thầy lại đặt câu hỏi gần như lần trước:

- Các em còn trường hợp nào chưa biết trong khi cần tự vệ không?

Chúng tôi lại xì xào bàn tán với nhau, kể ra hết nào là dao găm, búa, đinh vít, bù loong, con tán, đũa, thìa, đĩa, bát, tăm, thậm chí có anh em còn nói dép, guốc nữa cơ... và cuối cùng chẳng ai nghĩ ra được gì mà mình chưa biết đến cả! Thầy đợi chúng tôi thua trắng tay không còn đường nào binh nữa, Thầy mới nói:

- Các em phải hết sức tỉnh táo quan sát trong thời đại mình sống chứ! Thời này còn có súng đạn nữa mà!

Tôi nghe tôi giật nẩy mình, nổi da gà lạnh xương sống lưng liền!

Thầy tiếp tục giải bày:

- Các em thấy đó, Thầy dạy các em biết cách xử dụng hầu như tất cả binh khí cũng như có kiến thức để xử dụng bất cứ vật dụng gì ngoài những loại binh khí chuyên môn cổ truyền, thì hôm nay Thầy muốn giới thiệu đến các em một loại "binh khí" của thời hiện đại ngày nay, đó là súng các em à.

Khoa lên tiếng:

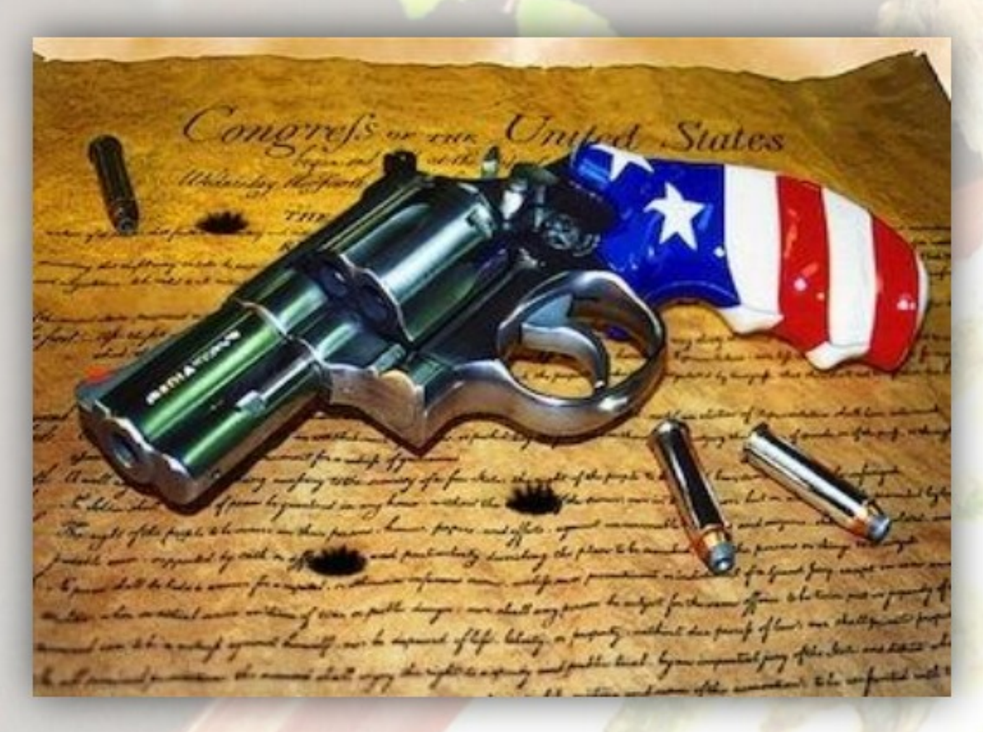
- Nhưng súng thì nguy hiểm quá Thầy, và đâu phải dễ kiếm?

Thầy giải thích:

- Khi em nói súng nguy hiểm thì đúng là em chưa bao giờ biết súng và xử dụng súng rồi Khoa à! Súng thật sự không nguy hiểm gì cả khi mình biết rõ sự vận hành cũng như nguyên tắc an toàn khi dùng đến nó, súng chỉ nguy hiểm khi mình không có hiểu biết rõ ràng về nó mà thôi. Vì vậy hôm nay Thầy mới muốn các em bắt đầu có hiểu biết chính xác về súng để các em đừng e ngại một khi các em lỡ gặp phải trường hợp cần thiết xử dụng đến nó.

Nghe Thầy nói chúng tôi thấy có lý quá nên sau đó Thầy cùng chúng tôi lái xe đến một điểm tập bắn trong thành phố mà Thầy vốn đã là hội-viên nên mới đưa chúng tôi vào được. Thầy thuê 1 cây súng loại quay 5 viên rồi hướng dẫn chúng tôi cách xử dụng cũng như nguyên tắc an toàn của nó.

Nhìn anh em có vẻ hào hứng thay nhau ngắm bắn vào 1 tờ bia đặt trước mặt sau khi được Thầy kèm kỹ càng từ tư thế đứng đến tay cầm điểm nhắm gì gì đấy khiến tôi cũng đâm ra mạnh dạn thêm một tí, nhưng tôi vẫn luôn là người sau cùng khi phải thử hay luyện tập cái gì lần đầu tiên, Thầy hóa ra để ý rất tỉ mỉ đến từng học trò nên Thầy phê bình tôi ở điểm này là "nhát, thiếu tự tin, chưa được cứng cáp!". Cuối cùng thì cũng đến lượt tôi.. Ôi cha mẹ ơi, lần đầu tôi bắn súng! Khi tôi cầm cây súng trong tay, cái chất thép lạnh làm tôi nổi da gà tái cả mặt, cái cảm giác cầm cây súng lần đầu kinh khủng thật! Sợ thì lúc đấy tôi sợ lắm đấy, nhưng lỡ cầm nó rồi chẳng lẽ buông xuống thì cũng phí hoài một cơ hội trong đời, nhất là lại có Thầy bên cạnh thì việc gì phải sợ nữa nên tôi cũng vượt qua được sự yếu kém cố hữu của mình mà bóp cò đến đoàng một phát! Bắn xong viên đầu tiên tôi biết ngay là xử dụng cái gì thì

còn có thể cứu vãn tình thế chứ một khi súng đã nổ thì tuyệt đối không thể nào còn có cơ hội nghĩ rằng phải chi hay biết vậy thì...

Sau đấy thỉnh thoảng Thầy lại đưa chúng tôi đi tập bắn, điều này Thầy bảo là để cho nó quen dần. Không những quen dần với súng đạn mà mỗi lần Thầy lại thay đổi một loại súng cho chúng tôi quen dần với hầu hết các loại súng kể cả súng dài nữa đấy!

Nói đến súng tôi lại nhớ mấy mẩu chuyện về Thầy. Trong những buổi tập ở nhà Thầy, thỉnh thoảng có 1 anh gì đấy đến chơi mà Thầy thường bảo là sư đệ của Thầy trong Không quân, mà sau này chúng tôi được biết đó là võ sư Trịnh-khải-Hoàng. Chúng tôi nghe anh ấy kể là trong căn cứ Không quân thì lính Mỹ cũng nhăng nhố lắm, vì võ đường nằm gần một dãy các quán bar nên lính Mỹ vào đấy uống rượu say sưa xong là hay ra bên cạnh võ đường mà tè bậy. Khi chuyện đến tai Thầy, Thầy xuống võ đường kiểm tra, vừa dợt cho anh em vừa để xem sự thật như thế nào. Hôm đó có 3 chàng lính Mỹ nhậu xỉn bước đi lạng quạng kéo nhau tè bậy ở đó có lẽ theo thói quen trước kia. Thầy bước ra, tay trái cầm côn nhị khúc đuổi 3 chàng chạy vội khiến 3 chàng ngã lăn ra xây sướt hết cả mặt mũi. Một lúc sau 3 chàng trở lại với vài lính Mỹ nữa định gây sự thì lại một lần nữa một mình Thầy tay trái cầm nunchaku và tay phải lần này có thêm khẩu súng ngắn bước thẳng tới, mấy ông lính Mỹ kia bị khí thế của Thầy cướp mất thần thế là cùng nhau ù té!

Sư đệ của Thầy còn kể về 1 lần anh ấy và 3 người bạn đến xóm Chà ở đầu cầu Trương-minh-Giảng thăm bạn gái, bị thanh niên xóm đó cầm mã tấu cầm gậy gộc vây trước nhà chờ bước ra là mần thịt. May sao liên lạc được với Thầy, thế là Thầy lại đơn thân độc mã cầm súng đi đến nơi, vào nhà đưa 4 anh em ra an toàn.

Một chuyện nữa là về Cô, vợ của Thầy. Chúng tôi không ai ngờ là Cô cũng biết bắn súng, đã thế mà bắn rất tài nữa kia!

Một hôm Thầy trò rủ nhau đi bắn súng thì Cô bỗng lên tiếng Cô muốn đi theo. Chúng tôi ngẩn người ra vì không biết như thế nào, ai ngờ đã thấy Thầy cười rất tươi nói với Cô:

- Em còn bắn được nữa không mà em đòi đi theo Thầy trò anh đây?

Cô cũng cười lại với Thầy và nói một câu bâng quơ:

- Lâu lắm rồi em chưa cầm lại súng, để xem sao...

Tôi thật sự nghi ngờ, vì Thầy đi lính thì đã đành, còn Cô mà cũng biết bắn súng nữa sao?

Thế mà khi vào sân bắn, Cô xử dụng thành thạo không kém gì Thầy, đã thế Cô bắn cả 2 tay như một!

Bức ảnh trên là bức ảnh chụp trên Đồi Cù, Đà Lạt - Thầy cho chúng tôi xem sau đó, Thầy nói rằng Thầy dạy Cô bắn súng từ xa xưa nhưng Thầy cũng không ngờ Cô bỏ lâu mà vẫn thuần thục như vậy. Sau khi cũng chính mình cầm súng bắn năm bảy bận, tôi tự nghĩ - đúng là một người mà không "hoàn toàn làm chủ" được khẩu súng trong tay, nghĩa là không hoàn toàn rành rẽ

và điêu luyện, thì không thể nào dám chĩa súng vào đầu người khác như vậy bao giờ!

Sau này, tôi lấy vợ là người Việt sinh sống bên Canada từ nhỏ nên nàng không chịu sang Mỹ, thế là tôi phải khăn gói theo nàng về xứ tuyết, và tôi xa Thầy với anh em từ dạo đó.

Xa Thầy nhưng niềm đam mê võ thuật vẫn luôn nhen nhúm trong tôi nên tôi hay lân la lên các trang web về võ thuật như KTVT.com, DPH.com v.v... để tán gẫu với anh em bốn phương trời cho khuây khỏa bớt sự dằn vặt trong tâm tư khi niềm đam mê võ thuật của tôi dần dần bị gánh nặng thê-tử làm cho bẹp dí. Vì vậy tôi có cơ hội biết thêm về các Thầy như thầy TS, thầy TVH, thầy ĐNA, thầy PQS v.v... Mỗi Thầy đều có một sở trường riêng biệt, nhưng hình như tôi chưa gặp được một người Thầy nào vẹn toàn như thầy Trần-như-Đẩu vậy!

Hôm nay, một buổi sáng chủ nhật yên tịnh, ngồi viết về những kỷ niệm in đậm dấu trong tôi về Thầy, tôi chợt nhận ra rõ ràng lời Thầy từng la tôi ở trên mà bao năm qua tôi đã không thực sự thấy đó là quan trọng. Quả thật bây giờ tôi mới nhận ra tôi có cái tính rất xấu là vì lòng ganh tị mà thường hay nhìn vào những sai sót nhỏ của người khác mà xé thành to chuyện!

Cuối bài viết, tôi thành thật xin lỗi những ai tôi đã từng làm như vậy, đặc biệt xin lỗi anh QTH vì những lời lẽ không đẹp qua pm với anh trước kia!

Nhờ ngồi viết về Thầy mà tôi bỗng thay đổi hẳn, lạ thật!

Canada, May - 2013

Vu Nguyen

Một số anh em quen biết đưa bài vở nhờ TVTT tôi xem lại dùm họ, nên khi tôi đọc chuyện "đánh đai" tôi không thể không muốn xem 1 lần cho biết trong đời. Thế là tôi đưa thầy Đẩu ra võ đường ĐPH, và đây là 1 số hình ảnh TVTT tôi ghi lại được...

Gạch không điểm tựa...

Thầy dùng đai nhẹ nhàng không cố gắng...

Đầu đai đang được điểm ra... hết sức chính xác...

Đầu đai phá vỡ viên gạch rồi mà phần dưới viên gạch vẫn còn đứng yên!

Gạch bắt đầu rơi, đai bắt đầu về...

Gạch tiếp tục rơi, đai tiếp tục về - nhìn bóng đai mới thấy tốc độ đai kinh người cũng như chiều dài của dây đai 2m2...

Đai về hết, gạch vẫn chưa kịp rơi chạm đất!

Đai ổn định, nửa viên gạch phía dưới mới bắt đầu rời khỏi điểm đứng. Thầy không cần nhìn mục tiêu vì biết chắc "đã xong"! Thầy đã áp dụng công phu "nhu kình tát viên gạch không điểm tựa, nửa trên của viên gạch bay tới trước, nửa dưới bị giật ngược ra sau" - vào tuyệt kỹ đánh đai này!

Vẫn cùng nhịp bước đồng hành với người huynh đệ kết nghĩa là Thầy Phùng quang Sanh - sáng lập dòng phái Hậu Hồng Thắng Thái Lý Phật, và anh chị em Đông Phương Hội Vịnh Xuân Quyền

BATAAN,

PHILIPPINE...

CHẶNG DỪNG CHÂN THỨ HAI...

Nhóm võ thuật tại trại tỵ nạn Bataan

Dùng chõ chẻ dừa tươi... Người đứng bên phải là Võ sư Lê - 5 đẳng Taekwondo, huấn luyện viên võ thuật Bộ Tư lệnh Cảnh sát Đô Thành

Dùng vai công phá gạch block, xương vai rất dễ gãy

Toán võ thuật tại trại tỵ nạn Bataan, từ bên phải là Mai ngọc Y, Trần như Đẩu và Võ sư Lê

Nhóm võ thuật tại Bataan

Tổ chức thi Hoa hậu tại Bataan

Thí sinh đoạt giải Hoa Hậu

Thí sinh dự thi Hoa Hậu

Thành lập Hội Cựu Quân Nhân tại Bataan

Dùng cạnh bàn tay chặt 2 viên gạch block

INTERNATIONAL CATHOLIC MIGRATION COMMISSION
Personnel Department-Recreation Office

awards this

CERTIFICATE OF APPRECIATION

to

TRAN NHU DAU

for unselfishly sharing his efforts and knowledge as Facilitator in the Bonsai Lecture and Demonstration from October 5-8 at the Recreation Hall, PRPC, Morong, Bataan.

. Given this 8th day of October, 1990.

RUFUS NOLASCO
Head, Personnel Administration

RAMON DIOKNO
Chairman, Recreation Council

REHNEE M. DOROMAL
Deputy Director-Personnel

Cây được đào tại suối Bataan - cây Sanh Tử, nửa sống nửa chết

International Catholic Migration Commission
ESL/WO-CDE Office

To : Tran Nhu Dau

From : Nora Massahi Nora Massahi
Supervisor, ESL/WO-CDE

Date : December 13, 1990

==========

On behalf of the Intergenerational Literacy Committee, I would like to thank you for sharing your precious time and talent during the special events held at the Neighborhood Library. I'm sure that the many refugees who attended the activities benefited enormously from your wholehearted contribution.

Again, thank you so much.

Noted by:
William T. Burns
WILLIAM T. BURNS
Deputy Director,
Instructional Programs

cc: Fran Moredo, ESL-AB
Albert E. Lupisan, ESL/WO-CDE
Terry Parnell, PASS
Lala Borja, WO-AB
Adrielle Panares, CO
Mark Bishop, ATPTP
File

/cdd

Giới thiệu ý nghĩa buổi triển lãm ở Bataan

Tờ giới thiệu buổi triển lãm cùng với Eric Gu là chủ tịch Hội Bonsai Manila.

Community and
Family Services International

MCC-PO Box 1884
Makati, Metro Manila
Philippines
Telex: 40774 JVA PM ATTN: CFSI
Cable: COMFASERV MANILA
Fax: (632) 521-2114
Telephones: (632) 522-1936/37

08 January 1991

Mr. Tran Nhu Dau
PRPC, Morong, Bataan

Dear Mr. Dau:

In connection with the workshop on Bonsai Designs which you and Eric Go conducted with the CFSI staff and personnel from other volags, on December 3, 4, and 10, 1990, CFSI expresses its deep appreciation to you for your generous sharing of your expertise.

The workshop was truly a great learning experience for the participants.

With best wishes.

Truly yours:

LULU F. PABLO
Associate Director

Tôi ở Bataan khoảng 1 năm, với vai trò Chủ-tịch Liên-trại vì tại Bataan có tất cả 10 trại tỵ nạn.

Một năm không biết là ngắn hay dài, so với những gì tôi đã cố gắng hết sức thể hiện bằng nỗ lực chính mình cùng với sự đóng góp của tất cả anh chị em bà con bạn hữu xa gần, để gây một tiếng vang trong sinh hoạt của cộng đồng người Việt tỵ nạn chúng ta, cũng như để tranh đấu cho quyền lợi của mọi người lúc bấy giờ ở Bataan.

Ý tôi muốn nhắn nhủ các bạn trẻ - hãy kiên trì học hỏi về mọi lãnh vực trong cuộc sống bất cứ khi nào mình có cơ hội, chính sự tích lũy đó chắc chắn sẽ có thời gian cho các bạn mang ra xử dụng, chứ không nên để lỡ cơ hội trau dồi những khả năng trong tầm tay mình - để rồi một lúc nào đó trong đời mình có thể sẽ vỗ tay lên trán than thầm: "Uổng quá, phải chi lúc đó mình chịu khó bỏ ra thêm chút thời gian thì bây giờ giúp đỡ được bao nhiêu người!"

TÂM ĐẠO

Như nhận xét của Giáo-sư Đặng thông Phong,

- Tôi có ý nghĩ rằng trong anh chừng như đang chuyển hướng từ "Võ đạo" sang "Tâm đạo" thì phải... Đây không phải là điều dễ dàng gì và không phải ai cũng có thể thực hiện được.

TÂM THUẬT

Đại Sư John Naka

Đại Sư Harry Hirao

Master Jim Tatsukawa

Bon Sai và Tiểu Cảnh

Có lẽ đến trên 10 năm, tôi không gặp lại người bạn trẻ, anh Trần như Đẩu, một cựu sỹ quan không quân VNCH, một võ sư và một người nghệ sĩ nổi tiếng về Bon Sai và Núi non bộ.

Chúng tôi gặp nhau, khi tôi mời anh Cao Thu và anh tham gia cuộc triển lãm hoa lan Fascination of International Orchid Show tại thương xá South Coast Plaza vào khoảng năm 1997-1999. Với những cây Bonsai cổ thụ, hình thế mang nặng tính chất mỹ thuật Đông phương bên cạnh những bức tranh của khoảng 25 họa sĩ đủ mọi sắc dân đã cho giới thưởng ngoạn một cảm quan tốt đẹp.

Sau đó anh Cao Thu và anh có tới với tôi để học cách vẽ cây, hầu có thể tạo ra những hình thế mới lạ cho những cây Bonsai. Nhưng chẳng bao lâu anh Cao Thu qua đời và chúng tôi cách biệt.

Mới đây anh mời tôi lên nhà để thưởng thức những tác phẩm mới về Bon Sai và tiểu cảnh của anh. Thú thực nếu anh không tới đón, chắc hẳn tôi khó lòng lái xe qua chặng đường từ xa lộ 22, tới 605 rồi 91 và những phố xá chằng chịt tới nhà anh.

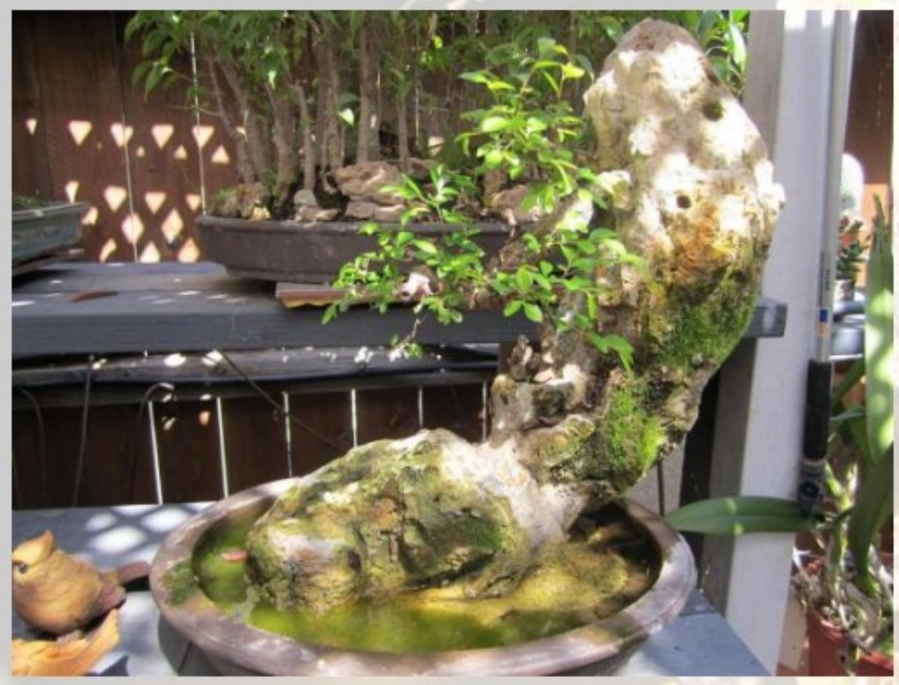
Nằm trong một khu nhà mới có cổng, tư gia của anh Đẩu đất phía sau tuy không rộng nhưng cũng tạm đủ cho vài cây ổi, chanh và nhãn của chị Đẩu, một hoa khôi của Air France ngày trước và một phần lớn dành cho những núi non bộ và Bonsai của anh.

Những ngọn giả sơn anh tạo đều dựa theo phép phong thủy hay những thế: Cao phong, huyền nham, bich lập, hay viễn sơn v.v... và cũng có những thế mô tả theo hiện trạng như trận Tsunami ở mới xẩy ra

trên bán đảo Phù tang năm 2011. Những khối đá được lựa chọn kỹ lưỡng, cùng một loại đá, cùng một thớ phân biệt dọc, ngang rõ rệt, theo chủ đề minh bạch chứ không có cảnh tượng một trận loạn thạch ngổn ngang bừa bãi như môt vài ngọn giả sơn tôi đã từng thấy. Chỉ tiếc rằng chiếc máy ảnh loại rẻ tiền của tôi không thu được rõ chi tiết , các ngọn giả sơn và tiểu cảnh quá nặng không di chuyển được, nên hình ảnh bị chi phối bởi các cây cối, vật dụng ở hậu cảnh phía sau.

Những cây Bonsai của anh phần lớn đều là Tứ diện, có nghĩa là cả 4 phía đều đẹp đẽ, trong khi các cây Bonsai khác chỉ đẹp ở một hướng hoặc 2 là cùng. Muốn tạo được những cây Bonsai như vậy phải có lý thuyết vững chãi, tay nghề điêu luyện cũng như sự hiểu biết tường tận về cây cối. Thí dụ một cây Bonsai chỉ có 3 cành hướng về 2 phía tả hữu và chính diện, nếu muốn tạo thêm ra một cành nữa ở phía sau, thực là khó khăn, không phải ai ai cũng có thể làm được.

Đặc biệt là một tiểu cảnh Rừng (Forest) 4 mặt , mới trông tưởng là dễ nhưng khó lòng thực hiện được làm sao cho cả 4 phía đều có vẻ mỹ quan. Dưới đây là một cảnh rừng khác chụp tại tư gia của Đại sư (Grand Master) John Naka về Bon sai của Nhật Bản.

Những cây California juniper (Kashu-shimpak) hàng trăm tuổi mọc từ nơi khô cằn cũng được anh mang về nuôi trồng trong những chậu chật hẹp, rồi xẻ dọc, xẻ ngang thành những thế lạ đẹp mà trí nhớ kém cỏi và cái vốn ngôn ngữ của tôi đã nghèo nàn lại thêm ít khi xử dụng trên mảnh đất này, cho nên khó lòng diễn tả lại sao cho chính xác .

Rất đỗi ngac nhiên khi thấy một cây si (ficus) có một chiếc rễ phụ khá lớn, bởi vì những giống cây si trên đất Hoa Kỳ đều không có rễ phụ, rễ chùm như những cây si ở quê nhà. Anh giải thích chỉ cần chọn một cành cây khá dài ở cách xa gốc, vít xuống mặt chậu rồi phủ đất lên, ít lâu sau cành cây sẽ mọc rễ sẽ trở thành chiếc rễ phụ.

Tiểu cảnh có lẽ đắc ý nhất của anh là ông già ngồi dưới bóng cây đa hút thuốc lào với chiếc điếu cầy, dưới chân có con heo nhỏ và con mèo vàng nói lên khung cảnh thôn dã Việt Nam. Ngồi trên chiếc ghế đẩu, trùng hợp với tên người chồng, chị Đẩu đã khá tốn công và khá tốn tiền mới mua tặng anh pho tượng nhỏ có một không hai này. Cần phải nhìn tận mắt mới thấy những chi tiết đặc biệt trên mặt ông lão này còn hiện rõ những giây phút lờ đờ của cơn say thuốc hãy còn bàng bạc trên khuôn mặt. Tiếc rằng khó lòng kiếm được một cây to lớn hơn cho hợp với luật đối xứng thích hợp với tiểu cảnh này.

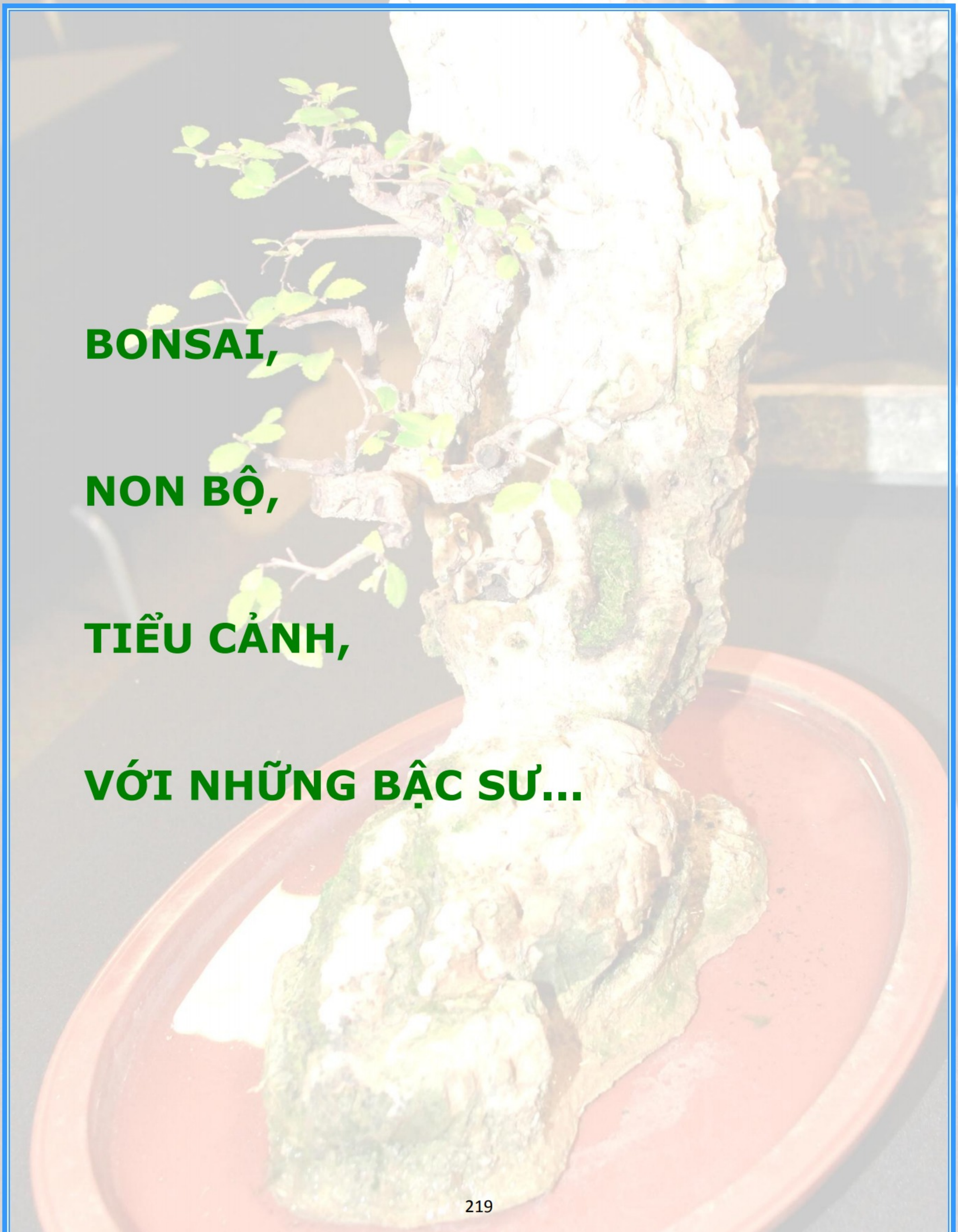
Nhiều người nói với tôi rằng ngày xưa là sỹ quan không quân lại còn cao ráo đẹp trai, anh Đẩu rất bay bướm, hào hoa phong nhã có nhiều cô mê như điếu đổ và bây giờ chị Đẩu tặng anh pho tượng này có lẽ với ngụ ý: Than ôi! thời oanh liệt nay còn đâu, chi bằng hãy ngồi hút thuốc lào cho tâm hồn được an nhiên bình thản.

Câu này chẳng dành riêng cho anh Đẩu , mà có lẽ sẽ thích hợp với bất cứ những ai đã bước vào cái tuổi " Cổ lai hy ".

Wesminster 4-2012

Bùi Xuân Đáng

BONSAI,

NON BỘ,

TIỂU CẢNH,

VỚI NHỮNG BẬC SƯ...

Đại sư John Naka, Thầy của các vị Thầy về Bonsai Nhật-Bản ở Hoa-kỳ

Đại sư John Naka hết lời khen ngợi về một tiểu cảnh đang triển lãm

Đại sư Harry Hirao

Đang tạo hình cây California Juniper dưới sự hướng dẫn của Đại sư Harry Hirao

Thực hiện tác phẩm "Rừng thông" dưới sự hướng dẫn của Đại sư John Naka

Học Bonsai với Master Jim Tatsukawa năm 1991

Giới thiệu bác sĩ Nguyễn Ngọc Kỳ và phu nhân Lê Tín Hương đến cùng học Bonsai với Đại sư Harry Hirao

Xuất khẩu Bonsai khi còn ở Việt-Nam

Bonsai xuất khẩu khi còn ở Việt-Nam

Đào cây Bông-giấy với bác Bùi Xuân Đáng

Giáo sư Tiến sĩ Luật khoa Trần Như Tráng, Viện phó Viện Đại học Vạn Hạnh,
một người rất mê Bonsai và Non bộ

Lễ "Rửa đá" - hoàn tất "non bộ" cho Ông Bà Nghi, tháng 1/2000

Hội Hoa Lan tại thương xá Westminster 2013

Năm nay hội Newport Harbor Orchid Society lại tổ chức Hội Hoa lan vào những ngày 8-9-10 tháng 2 năm 2013 tức là vào ngày 29-30 và mồng 1 Tết năm Quý Tỵ.

Hội lan năm nay rộng lớn hơn những năm về trước với sự tham dự của 26 gian hàng bán lan trong số đó 4 gian hàng của người Việt và một gian đến từ Hawaii .

Đặc biệt, năm nay có thêm một phòng triển lãm tranh ảnh hoa lan, bonsai và núi non bộ rộng tới 7500 bộ vuông do Hội hoa lan Việt Nam đảm trách. Dù rằng chỉ được biết trước khoảng 1 tháng trời, nhưng với 5 họa sĩ: Suzie Vương, Paul Mạch, Nguyễn Huê, Hồ Đăng và Bùi Xuân Đáng, 8 nhiếp ảnh gia: Nguyễn Mai, Trinh duyên Duyên, Nguyễn thanh Thủy, Nguyễn Dũng, Phạm thăng Bình, Nguyễn anh Dzũng, Trần văn Minh và Thái đắc Nhã người đã nổi tiếng về những tấm ảnh khổng lồ cỡ 5x7 bộ, và Trần như Đẩu một nghệ nhân nổi tiếng về Bonsai và non bộ, cao đồ của Đại sư (Grand Master) John Naka về Bonsai của Nhật Bản tại Hoa Kỳ. Phòng triển lãm đã có trên 70 tác phẩm tranh ảnh và 12 tiểu cảnh bonsai và non bộ.

Cuộc triển lãm đã được nhiều quan khách ngoại quốc cũng như đồng hương khen ngợi. Nha sĩ Norito Hasegawa cho biết ông đã từng tham dự rất nhiều cuộc triển lãm hoa lan quốc tế ở khắp nơi, nhưng chưa từng thấy nơi nào có một phòng trưng bầy tranh ảnh hoa lan cùng Bonsai và non bộ rộng lớn và đẹp đẽ như vậy. Nhiều người Mỹ cũng như Việt thán phục việc làm cho cây bonsai ra lộc non vào giữa mùa đông, ban đêm lạnh dưới 40F như hiện nay, cũng như việc cấu trúc của những hòn non bộ, bonsai theo học thuyết phong thủy. Những miếng đá tạo hình non bộ cùng một loại, cùng một thớ ngang hay dọc được lựa chọn kỹ càng, sắp xếp mỹ thuật chứ không phải là một mớ loạn thạch như chúng ta vẫn thường thấy.

Kết thúc ngày Hội, ban Quản Tri thương xá rất hài lòng đã ngỏ lời khen tặng ban Tổ chức và phòng triển lãm tranh ảnh, họ mong mỏi rằng sẽ có những tổ chức tương tự trong tương lai.

(Trích từ bài viết của Cụm Lan Già)

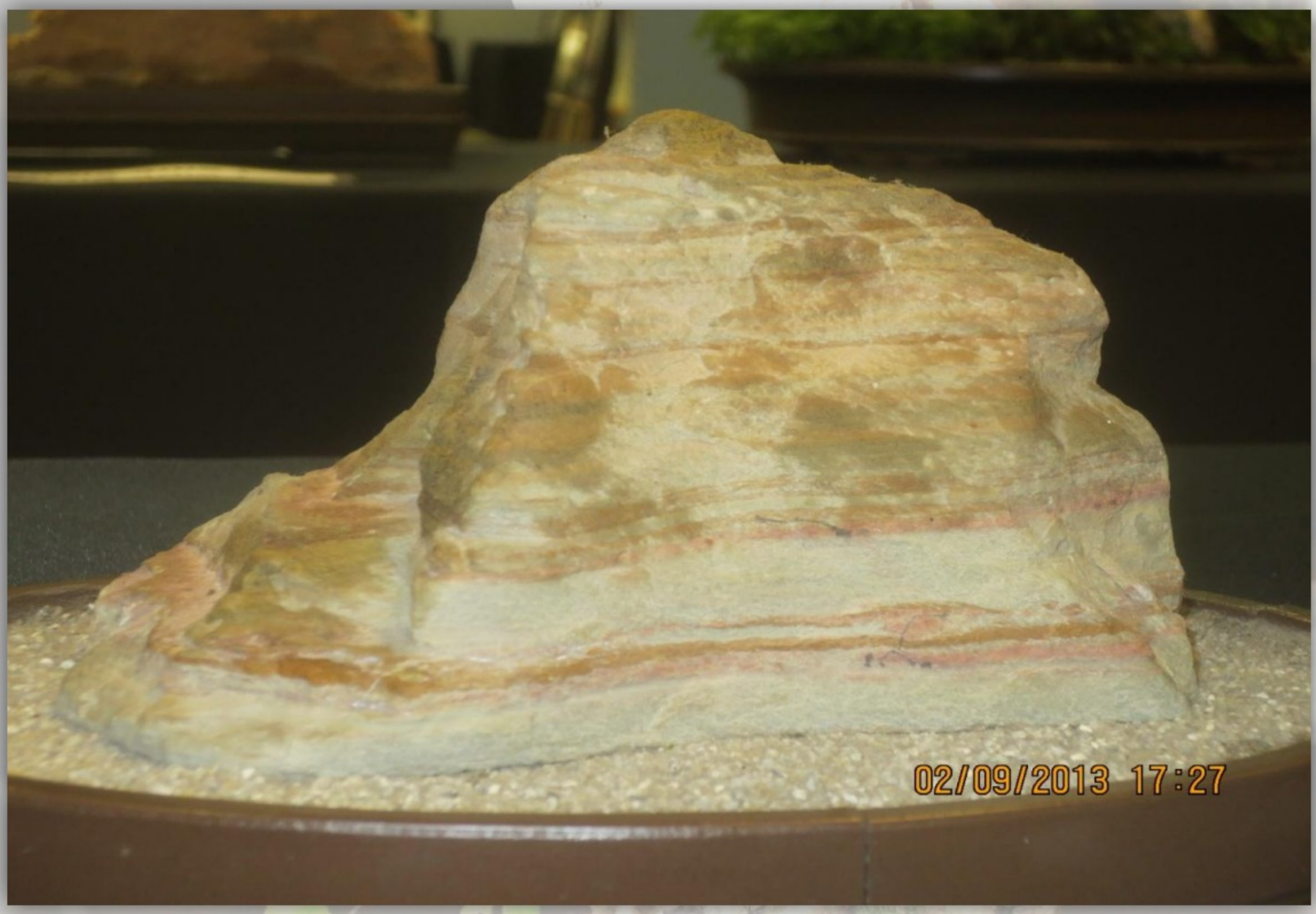

EXIT

02/09/2013 17:27

02/09/2013 17:26

02/10/2013 13:31
3 SIDES VIEW

02/10/2013 15:53

EXIT
PLEASE DO NOT TOUCH
3 SIDES VIEW

02/10/2013 16:04

02/09/2013 11:18

02/09/2013 17:17

02/08/2013 14:08

EXIT

NGHỆ THUẬT PENJING

(TRẦN NHƯ ĐẨU)

Vài hàng về tác giả Trần Như Đẩu:

Anh Trần Như Đẩu là một Sĩ quan thuộc Quân Chủng Không Quân Việt Nam Cộng Hòa. Trước năm 1975 anh đã say mê và nghiên cứu sâu rộng về bộ môn Bonsai và Non bộ. Tên tuổi anh được mọi người biết tới trong giới chơi cây cảnh và non bộ tại Việt Nam vì anh là một trong 6 người khởi xướng phong trào non bộ tại Việt Nam vào năm 1982 gồm các ông Nguyễn Văn Vượng, Nguyễn Thượng Nhạ, Hoàng Đình Tân, Chín Hoàng và Nguyễn Văn Quan.

Cuối tháng 2 năm 1990 anh đã tổ chức cuộc triển lãm Bonsai và Non bộ tại Shinagawa, Nhật bản, và tháng 7 năm 1990 anh đã cùng với Chủ tịch Hội Bonsai Manila tổ chức "Two men Exibit:Art of Bonsai" tại Manila, Phi Luật Tân.

Sang Hoa Kỳ đoàn tụ cùng gia đình năm 1991 anh Trần Như Đẩu vẫn tiếp tục tham khảo học hỏi thêm về hai bộ môn trên và trong cuộc Triển Lãm tháng Năm, 1999 của Hội Bonsai Việt, tác phẩm của anh đã làm ngạc nhiên giới sành điệu Bonsai và Non bộ Việt Nam cũng như ngoại quốc.

Ông Sherwin Amimoto của Nguyệt san Bonsai Quốc tế Golden Statement đã ca tụng tác phẩm non bộ của anh hết lời trong bài viết cảm tưởng của ông khi tham dự cuộc triển lãm nói trên.

Ngoài những hiểu biết sâu rộng về Bonsai và Non bộ, anh Trần Như Đẩu còn là một võ sư nổi tiếng về Vịnh Xuân Quyền (Wing-chun) và Nội công. Anh hiện là thành viên nòng cốt của Hội Bonsai Việt, anh chủ trương hoạt động vì nghệ thuật, cho nghệ thuật, nên anh đã không ngần ngại chia sẻ những hiểu biết và kinh nghiệm với các thành viên của Hội và với những người hâm mộ bộ môn này để chúng ta cùng tiến bước trên đường nghệ thuật.

Trích lời giới thiệu của Giáo Sư Nguyễn thị Nhung - Cựu Hiệu Trưởng trường trung học Gia Long, trong "Đặc san 2000" của Hội Bonsai Việt

CÓ MỘT CON NGƯỜI VÕ THUẬT NHƯ THẾ

(gửi anh TNĐẩu quý mến)

Mãn khoá 3/69 Thủ Đức, tôi được chuyển sang Không Quân và được gửi đi thụ huấn tiếp Khóa 8 Sĩ quan Căn Bản CTCT tại Trường Đại học CTCT Đàlạt năm 1970. Hết thời gian lính học trò, về trình diện Phòng Quản trị Nhân viên và một lá thăm chọn đơn vị đưa tôi đến nhiệm sở chính thức là Văn phòng Tham mưu phó CTCT Bộ Tư lệnh Không Quân Tân Sân Nhất, rồi chuyển xuống thuộc quân số Đoàn Công tác Chính Huấn vừa thành lập. Tại đây tôi đã gặp sĩ quan chỉ huy trực tiếp của tôi : Đại úy Trần Như Đẩu, Trưởng đoàn. Hình như sách vở ở đâu đó có nói rằng ngay lúc sơ kiến là người ta đã trực cảm được rằng có thể hợp với nhau hay không. Quả thế, chẳng lâu gì sau đấy chúng tôi dần dần trở nên thân thiết và gần gũi nhau trong tình huynh đệ thật sự qua mọi vấn đề vì ngày ngày gặp nhau trong công việc là một lẽ, phần khác nhiều hơn là do không có sự cách biệt, trái ngược gì, dù anh hơn tuổi và hơn tôi ba bậc lon.

Ấn tượng ban đầu khi tôi trình diện ông Trưởng đoàn cũng thật đáng nhớ. Nụ cười tươi vui và cái bắt tay rất chặt, thân thiện làm tôi quên hết mọi ý nghĩ đã chuẩn bị trước đó rằng sẽ thế này thế nọ, điều tự nhiên thường thấy nơi các chàng lính mới lúc vừa về đơn vị. Vài ba câu chuyện thăm hỏi xã giao qua lại và tôi có thời gian nhìn kỹ ông xếp của mình. Có vẻ một ông quan kiểng là đây chăng. Mái tóc ép sấy điệu nghệ chải mượt mà như tài tử màn bạc. Bộ quân phục vải xám Không Quân ủi hồ thẳng nếp với cánh bay bên trên nắp tuí áo. Đôi giầy đen mũi nhọn khoá kéo mặt trong bóng lộn đúng vẻ tay chơi. Giọng nói mang âm hưởng Hànội gốc. Tôi nghĩ ngay đến điều gọi là "hào hoa" mà người đời thường nói về những ông Không Quân thời ấy. Tôi nghĩ thầm, Ông này ngoài thời gian trong trại, hẳn phải mòn gót giầy ở các sàn nhẩy là cái chắc, "sát gái" có hạng nữa ấy chứ chả thường đâu.

Thời gian ngắn ngủi sau đấy, tôi nhận ra sự lầm lẫn tệ hại thật xấu hổ của mình vì cách nhìn ngắm ông xếp nơi thuở ban đầu. Từng là một hoa tiêu trực thăng, sau những năm tháng bay bổng bầm dập nơi chiến trường Vùng 4 Chiến thuật rồi mới chuyển xuống đất về Chiến Tranh Chính Trị. Ông xếp của tôi có dáng vẻ bên ngoài như thể dân chơi thứ thiệt đến vậy, nhưng trong cuộc sống và công việc thực tế thì lại là một con người khác hẳn. Năm đó, anh chưa đến ba mươi tuổi nhưng rất chững chạc, điềm đạm. Vui vẻ đấy nhưng nghiêm minh, ăn nói chừng mực, tuy trực tính mà lại ít khi nóng giận lắm. Những năm tháng gần bên nhau cho tôi hiểu rõ hơn về anh. Ẩn khuất bên trong cái tướng cách ấy là tràn đầy tinh lực của một con người võ thuật. Thì ra anh đã vô cùng say mê quyền cước ngay từ lúc còn là một ông nhóc tì 7,8 tuổi ngoài Hải Phòng. Rồi theo năm tháng và dòng đời, lòng say mê ấy mỗi ngày một mạnh mẽ thêm lên. Từ cái háo hức, lớ ngớ nơi mấy bài quyền Thiếu Lâm thuở đầu của tuổi nhỏ, rồi lớn lên một chút thì uyển chuyển điệu dạng hơn với những đòn thế của Jiujitsu và nhất là những cú quăng quật dũng mãnh của một cao đồ Nhu đạo tuổi bắt đầu trưởng thành tại Võ đường của Võ sư Watanabe, quen thuộc và nổi tiếng thời gian đó tại Sàigòn. Nhị đẳng huyền đai Judo Trần Như Đẩu nhập ngũ, rồi khi theo đuổi binh nghiệp được vài năm thì chiến cuộc dồn dập và lửa đạn gia tăng cường độ nhiều hơn. Từ đấy, bắt đầu có sự hiện diện giúp sức của các lực lượng Đồng minh trong nhiều lãnh vực tại các Quân Binh Chủng. Cơ duyên này khiến cho quan tầu bay trẻ tuổi mê võ được cơ hội thụ giáo mấy ông thầy Thái Cực Đạo Đại Hàn tại Võ đường Thần Phong trong Căn cứ Tân Sơn Nhất ngay Khoá I và trở thành một trong mấy chục Huyền đai I đẳng Thái Cực Đạo đầu tiên của Võ đường. Sau đấy đã có thời gian anh nhận nhiệm vụ làm Giám đốc Võ đường này.

Anh lên Thiếu tá cùng năm 1970 khi tôi về Đoàn Công tác Chính Huấn thì phải. Thời gian Đoàn chúng tôi không đi công tác tại các đơn vị, những buổi chiều tôi thường theo anh xuống Võ đường rồi ngồi nơi một góc bên cạnh sàn tập xem anh và các võ sư, võ sinh thao luyện các đòn thế, các bài quyền. Hàng năm, tôi cũng còn theo Anh suốt trong các kỳ tranh giải Vô địch Thái Cực Đạo toàn quốc, vì anh là Trưởng đoàn duy nhất, luôn luôn được đề cử liên tục. Và cả những buổi họp về chuyên môn võ thuật ở Tổng hội Vũ thuật Quân đội trên Thủ Đức hay khi họp chuẩn bị các Giải đấu với Ban Tổ chức, anh cũng không quên kéo tôi đi cùng. Những lúc ấy mới thấy hình như chất võ đã ngấm vào máu thịt khắp châu thân anh rồi. Trong họp hành, anh tranh cãi thẳng thắn và quyết liệt mọi vấn đề một cách am tường. Rồi thời gian vào Giải, nơi sàn đấu, khi đấu thủ nhà lâm trận là anh bắt đầu nhấp nha nhấp nhổm, đứng ngồi không yên. Mỗi khi đổi hiệp anh đến ngay bên cạnh họ để cổ vũ, khích lệ cũng như phân tích các đòn thế, và không quên chỉ ra các chỗ sơ hở của đối phương cho gà nhà khai thác. Những khi trọng tài có vẻ thiên vị trong cách cho điểm, anh khiếu nại rất xác đáng với các dẫn chứng cụ thể nên thường thì Đoàn Không Quân rất khó mà bị "bắt nạt".

Tôi nhớ nơi một trận đấu Chung kết rất gay go và căng thẳng tại Thao đường Quân cụ trên đường Trần Quốc Toản, thấy số lượng ủng hộ viên đông đảo của phía đoàn bạn liên tục hò hét gây áp lực, anh chạy ngay vào văn phòng gần đấy mượn điện thoại gọi về cầu viện. Khi những hiệp đấu bắt đầu đi vào giai đoạn kết thúc, mấy chiếc GMC đầy ắp các Tân khoá sinh của Khu Huấn luyện Không Quân kịp thời đổ quân tràn ngập khán đài. Thế trận bên ngoài đổi chiều thấy rõ. Một rừng mũ lưỡi trai đen quen thuộc và phù hiệu Tổ Quốc Không Gian nơi túi áo trây-di đồng đội nổi bật giữa những âm thanh sôi động của đấu trường làm cho các đấu thủ Không Quân thêm tự tin và mạnh mẽ hẳn lên trông thấy. Kết cuộc quân ta thắng lớn! Có lẽ đây cũng là một vài trong những yếu tố thêm vào ngoài các yếu tố khác nữa giúp cho Thái Cực Đạo Không Quân liên tiếp giành được thắng lợi vẻ vang nhiều năm liền.

Công việc chính của anh là phụ trách Đoàn Công tác Chính Huấn, đi lưu động các đơn vị Không Quân để tổ chức các buổi Học tập Chính trị và Sinh hoạt Chính huấn. Tuy thế, dường như anh tự bắt mình phải âm thầm làm thêm một công việc không ai giao phó, mà chỉ do lòng mê yêu võ thuật. Đó là theo sát từng bước các hoạt động của phong trào Thái Cực Đạo Không Quân mà anh có nhiều gắn bó, qua các lần chấm thi lên đai, các buổi công diễn võ thuật, nhờ đó mà tìm tòi và phát hiện được các võ sinh tiềm năng rồi bồi

luyện thêm để họ trở thành nguồn bổ xung phong phú cho Đoàn đấu thủ Thái Cực Đạo Không Quân đi tranh giải hàng năm.

Kể cũng hơi tréo ngoe chút ít, ông Trưởng đoàn là con nhà lính tính nhà võ như thế mà các anh em trong Đoàn lại có những ông nghệ sĩ trẻ thời danh như anh em Duy Quang, Duy Minh, Duy Hùng ban nhạc The Dreamers của gia đình nhạc sĩ Phạm Duy hay Nguyễn Trung Cang ban Phượng Hoàng và các ông khác cũng đều là dân làng nhạc tài năng trước khi nhập ngũ như Minh Phúc, Nguyễn Quốc Trí, Nguyễn Mạnh Cường… làm nòng cốt cho Toán Chiến Sĩ Ca, một ban Hợp ca đặc biệt, chuyên trình bầy hùng ca và những bài hát sinh hoạt tập thể, nói lên tình tự quê hương đất nước, cổ võ tinh thần và sĩ khí chiến đấu của người chiến binh, rất được các đơn vị Không Quân tán thưởng. Tuy có anh Ngô Mạnh Thu, một Trưởng xưởng tên tuổi của Phong trào Du Ca lúc đó, cũng là người trong đoàn, trực tiếp phụ giúp về chuyên môn trong tập luyện và trình diễn của Toán Chiến Sĩ Ca này, nhưng vẫn phải cần đến sự chỉ huy nặng đôi chút chất võ cùng cái uy lực của anh để đưa các ông tướng này vào khuôn phép. Vui vẻ khoan hòa đấy nhưng đâu ra đó, không ông nào dám ù ơ ví dầu, lạng quạng điều gì. Tính thẳng thắn nên anh không chấp nhận những chuyện chướng tai gai mắt và thường có thái độ ngay.

Một buổi trưa anh chở tôi về sau khi xong công việc dưới phố, lúc ngang qua rạp xi nê Văn Lang gần nhà thờ Vườn Xoài, vừa kịp lúc nhìn thấy hai tay thanh niên có vẻ bặm trợn cứ chạy xe kè kè bên cạnh cô gái đi Honda cùng chiều buông lời chọc ghẹo nham nhở và tên ngồi sau đưa tay làm một cử chỉ sàm sỡ xong rồi cùng cười hô hố rú ga phóng đi. Anh liền tăng tốc độ chiếc Vespa Sprint đuổi theo và chận được họ chỗ gần cổng xe lửa số 6. Anh xuống xe bước đến ôn tồn nhắc bảo, hai tên này thay nhau buông tiếng chửi thề, giọng điệu cọc cằn thách đố. Hai cái bợp tai nẩy lửa không làm cho thứ giọng điệu du thử du thực im tiếng mà vẫn cứ tục tằn và còn ra vẻ hung hăng sấn sổ, như muốn sẵn sàng đánh đấm ăn thua. Nhanh như chớp, một cú đá liên hoàn của anh đã đưa cả hai tên văng khỏi xe ngã bò càng ra đất. Chừng như kịp tỉnh hồn và đã biết thế nào là lễ độ nên hai tên lồm cồm ngồi dậy lấy xe dông tuốt một mạch! Chung quanh chắc không ai biết đã có điều gì, ngoại trừ cô gái nạn nhân cũng vừa đi tới. Không biết có nên kể thêm những lần anh khện đến nơi đến chốn mấy tay GI lính Mỹ say rượu đi nghênh ngang qua những con đường trong căn cứ về đêm và suồng sã, lố lăng với mọi người mà họ gặp được.

Một buổi sáng, anh rủ tôi xuống khu gia binh đãi một chầu hủ tíu tại cái quán ăn quen thuộc và rất nổi tiếng trong Căn cứ Tân Sơn Nhất thời đó để rửa Huyền đai III đẳng mà anh vừa vượt qua một cách rất khổ nhọc hôm trước tại Bộ Tư Lệnh Lực Lượng Đại Hàn ngoài phố, sau thời gian dài khổ luyện công phu. Tôi biết đây là kết quả của sự bền bỉ miệt mài và một lòng say mê võ thuật tột độ, vì từ những bài quyền của cấp đẳng này đến cấp đẳng cao hơn là đi từ một thân pháp này sang một bộ pháp khác, từ dũng mãnh, nhanh lẹ vũ bão rồi lại uyển chuyển, như mềm mại đấy nhưng lại phải nội chứa một thứ tinh lực mạnh mẽ thì mới mong có điểm của mấy ông Thầy chấm thi. Có lẽ anh em Thái Cực Đạo dễ nhận biết điều này hơn ai hết và người ngoại đạo chỉ cần quan sát động tác mấy bài quyền quen thuộc như Chung Moo, Hwa rang, rồi Po un…là rõ ngay. Chưa kể đến yếu tố thời gian cần phải vài năm luyện tập trở lên cho mỗi cấp đẳng, đòi hỏi một quyết chí và sự kiên trì tập luyện thường xuyên.

Cụ Bà - Mẹ của Anh, chị Thiếu Anh và 3 cháu đầu lòng tiễn anh tại phi trường Tân-sơn-Nhất đi học ở Đài Bắc (Đài Loan) năm 1971.

Những năm tháng đó ở Saigon cũng rất thịnh hành những bộ phim võ thuật qua những tên tuổi như Địch Long, Khương Đại Vệ…và nhất là Lý Tiểu Long với những pha quyền cước, côn kiếm tuyệt mỹ. Anh Trần Như Đẩu là một trong những khán giả hâm mộ hết mình. Tôi nhớ riêng bộ phim Đường Sơn Đại Huynh anh đã rủ tôi đi xem hai ba lần ở những rạp khác nhau chỉ trong mấy ngày. Thế rồi sau đó, cũng do lòng yêu thích và say mê học hỏi, khám

phá, qua tài liệu sách báo tìm tòi, thu thập được, anh mầy mò nghiên cứu rồi lao vào luyện tập môn mới : côn nhị khúc. Và sau khi trở về từ một Khoá Tu nghiệp CTCT bên Đài Bắc năm 1972, chừng như anh là một cao thủ hiếm hoi về ngón côn này ở Saigon khi ấy. Chả là trong cùng thời gian thụ huấn, anh đã có cơ duyên được một ông Tướng trong Trường truyền dậy cho mọi công phu và những tuyệt kỹ của các chiêu thức nhị khúc, nhất là về nhị khúc chiến đấu. Từ đó, dưới võ đường bắt đầu có một môn mới, thu hút rất nhiều người tập luyện : côn nhị khúc, và ông thầy huấn luyện không ai khác ngoài anh.

Đã hết đâu, có lần chúng tôi đi công tác dưới Sư Đoàn IV Không Quân ở Cần Thơ thấy anh và Ông Tướng Tư lệnh khi gặp nhau trong giờ ăn trưa ở Câu lạc bộ đã đàm luận rất tương đắc về việc luyện tập Võ thuật. Thì ra, hồi trước hai người đã có thời gian cùng thọ giáo Thiếu lâm và Thái cực quyền ngoài phố, khi anh còn đi bay ở Phi đoàn dưới này. Và còn nữa, mỗi lần đi công tác các đơn vị mà có Võ đường là mỗi lần Thầy trò Thái Cực Đạo gặp nhau nên không thể thiếu những buổi công diễn võ thuật ngoạn mục… rồi anh hướng dẫn, chỉnh sửa cho anh em Huấn luyện viên và võ sinh tại đấy những đòn thế chuẩn xác hơn mà anh đã được hấp thụ.

Võ sư Lê văn Châu, em gái chị Thiếu Anh và chị Thiếu Anh ở ghe trước. Ghe sau là võ sư Nguyễn văn Lợi và anh Trần như Đẩu

Những ngày cuối tháng 4/1975 sôi động ấy rồi kết cục là cái biến cố đau thương cay đắng của dân tộc và đất nước. Những ly tán và xa cách mịt trùng nơi mọi nhà, mọi người, chúng tôi biệt tin nhau từ đấy. Vào khoảng giữa năm 1988, khi tôi trở về từ trại tù lần sau được ít lâu thì gặp lại anh trong một buổi tối thật ngạc nhiên thú vị tại sân thể dục thể thao Hồ Xuân Hương. Trong tôi như có điều gì hơi khựng lại về ý niệm thời gian. Hình ảnh ông thầy võ Trần Như Đẩu trong võ phục Thái Cực Đạo di chuyển tới lui vẫn nhanh nhẹn giữa các hàng võ sinh để chỉnh sửa tư thế, động tác cho người này, người kia sao mà quen thuộc và gần gũi quá. Sự ngạc nhiên và thú vị của tôi chưa dừng ở đó vì một tối khác, cũng khoảnh sân ấy số lượng võ sinh theo tập côn nhị khúc với anh Đẩu vẫn thật đông đảo, dàn kín hết cả mặt sân, không thua gì số lượng của lớp Thái Cực Đạo. Rồi nữa, chưa hết đâu, vào những tối sau lại là một Trần Như Đẩu trong võ phục môn phái khác : Hồng Gia Quyền… Tôi thường lặng lẽ đến xem những buổi huấn luyện của anh rồi cũng ra về lặng lẽ.

Chị Thiếu Anh, anh Đẩu và con gái, võ sư Lý Hồng Thái, võ sư Trần thị Minh Chánh, anh Định, võ sư Lâm thành Khanh và 1 người bạn chụp tại sân Hồ-xuân-Hương năm 1981

Thế rồi, dù vướng bận với cơm áo gạo tiền nhưng anh em chúng tôi lại gần gũi nhau, tuy không thường xuyên như trước. Thật ra tôi lui tới anh nhiều hơn vì dường như mọi thời gian, mọi thứ việc đối với anh lúc này chỉ có mỗi

một là võ…và võ. Nhiều hôm, tạt qua anh chỗ ngõ hẻm Cây Điệp đều luôn thấy tấp nập đông vui, người ra người vào. Góc nhà có mấy cô cậu ngồi ăn uống thật tự nhiên, trong bếp thì thơm nức mùi mì gói. Ngoài khoảng sân trước nhà, hai ba cặp đang cùng nhau ôn luyện các đòn thế võ thuật. Toàn là các võ sinh của anh và họ coi nhà anh như là nhà họ và là võ đường của họ. Thật ấm cúng và thân thiết quá. Tôi hồi tưởng những ngày tháng trước đây khi anh và tôi cư ngụ gần nhau trong khu vực cư xá kiến thiết vùng cổng xe lửa số 6 và nhà thờ Ba Chuông Phú Nhuận, cũng những tụ họp đông vui tương tự như thế, với những võ sinh và bằng hữu, đặc biệt nhộn nhịp và rộn ràng hơn lên nơi các mùa tranh giải Thái Cực Đạo. Có khi chỉ cơm canh thường bữa, nhiều ngày khác thì tiểu yến, đại yến là chuyện thường tình. Tôi vẫn luôn có mặt ở đấy, chừng như đã mòn chiếu và mẻ cả chén bát nhà anh cũng nên. Bác gái, mẹ anh và bà xã anh, chị Thiếu Anh thì vô cùng hiếu khách. Thương con, yêu chồng nên chân tình quý mến và đối đãi thật lòng với tất cả bạn hữu, học trò của con, của chồng. Mọi người đến đây đều cảm thấy thoải mái và tự nhiên thực sự…

Chị Thiếu Anh và võ sư Nguyễn-văn-Lợi, con chim đầu đàn của Võ đường Thần-Phong

Thỉnh thoảng, anh nhắn tôi đi dự một buổi biểu diễn hoặc thi lên đai lên cấp của Thầy trò anh ở chỗ này chỗ nọ, có khi chỉ là một lớp võ nhỏ tại gia đình như lần gần nơi khu vực đường Tô Hiến Thành. Hình như cứ chỗ nào có không khí võ thuật và cần đến anh là anh có mặt, không từ nan điều gì với bất cứ ai….

Nhiều hôm đến nhà nhưng không gặp nhau, sau hỏi thì anh cho biết là tiếp tục đi học võ. Hoặc có buổi ghé qua thì thấy anh đang chú tâm tập luyện ngoài sân với một ông thầy dáng vẻ là người Hoa. Thật ngạc nhiên quá đỗi với tôi nhưng dường như là chuyện thường tình của một con người say mê võ thuật và đầy ý chí học hỏi, tập luyện không ngừng như anh. Thời gian này, chừng như cùng lúc và tiếp theo không ngừng nghỉ, anh đã thọ giáo và ra sức khổ luyện liên tục nhiều môn phái, từ các dòng phái Hồng Gia quyền, Thiếu Lâm.. rồi Vịnh Xuân và nội công, ngạnh công… gì đó nữa. Kể ra thì cũng là hiếm có, vì thường thì trong hoàn cảnh đa phần anh em chúng tôi trở về từ tù đầy đều tất bật lao vào cuộc mưu sinh đắp đổi qua ngày, tâm trạng thì ngổn ngang mọi bề, ít ai có được một chút gì cho sở thích riêng tư lắm. Anh Trần Như Đẩu thì vẫn cứ là võ thuật và võ thuật, thật sôi nổi và cuồng nhiệt, có khi còn "máu" hơn trước là khác. Tôi cũng biết anh có may mắn khi chị Thiếu Anh đã vượt thoát đi trước và là nguồn tiếp tế thường xuyên cho anh. Nhưng thường ra anh chỉ chi dùng vừa đủ cho một nếp sống đơn giản, không có gì là hoang phí, và còn được bao nhiêu là dành hết cho việc theo đuổi niềm say mê võ thuật mà thôi.

Có lần tôi nhắc anh nên lưu ý và cẩn thận vì chắc chắn anh không thể không bị đặt trong sự nhòm ngó của những đôi mắt cú vọ chung quanh vì môi trường sinh hoạt khá đặc biệt của anh. Anh biết điều đó và nói cũng đã toan tính mấy lần cho việc ra đi nhưng đều không thành. Bẵng một ít lâu, không thấy anh ở sân tập, tôi kín đáo dò hỏi mấy anh em võ sinh thân cận của anh mới biết anh đã đến được Phi Luật Tân an toàn. Thở phào nhẹ nhõm và mừng cho anh…

Vì hoàn cảnh gia đình có những lấn cấn, mãi rồi tôi mới đến Hoa Kỳ từ một trong số các chuyến tầu vét vào cuối năm 2006 khi chương trình H.O. được mở lại đợt cuối cùng. Ngụ cư ở Houston, tôi cũng có gặp gỡ và liên lạc được với nhiều anh em bạn hữu Không Quân và cũng có ý hỏi han nhắn tìm tin tức về anh và gia đình nhưng rồi chỉ là những loáng thoáng không rõ ràng gì. Cuộc sống lặng thầm và muộn màng nơi đất lạ quê người qua đi…qua đi. Thế rồi bỗng bất ngờ đến ngạc nhiên, tình cờ do tin tức trao đổi e-mail qua lại cũng trong vòng thân hữu mà mới vừa đây, anh em chúng tôi có được tin tức của nhau sau thêm một lần xa biệt nữa, dễ cũng hơn hai mươi năm. Tôi thật cảm động vì nhận biết được sự xúc động của anh chị qua giọng nói nơi lần trò chuyện đầu tiên rất lâu bằng điện thoại. Sau những thăm hỏi, kể lể, tâm tình, hàn huyên.. anh chị ngỏ ý muốn tôi sang Cali chơi trong thời gian sớm nhất. Rất háo hức đấy, nhưng tôi phải xin khất và tạ lỗi với sự ân cần quí mến của anh chị vì điều kiện và hoàn cảnh chưa thuận tiện.

Anh đã gửi ngay cho tôi tên trang nhà của Đông Phương hội-Vịnh Xuân Quyền một Võ đạo quán quen thuộc bên Cali cùng một số bài vở, sách báo và mấy đĩa phim ảnh mà trong đó có nói đến phần nào những sinh hoạt võ thuật của anh nơi thời gian qua. Tôi đã dành nguyên một ngày Chủ nhật để điểm qua cho bằng hết mọi thứ, từng phần một và nhìn ra thêm được chặng đường nữa trên nẻo đường võ thuật của anh.

Như vậy là có lúc phải ngắt quãng tạm thời, nhưng võ thuật trong anh thì vẫn mãi là không thể nào dừng nghỉ. Năm 1990, sau khi đến được Phi Luật Tân và ổn định cuộc sống nơi trại tạm cư, anh đã mở ngay võ đường và đào tạo được một thế hệ võ sinh mới trong trại tỵ nạn. Sang đến Hoa Kỳ thì khỏi nói, tôi thấy được trọn vẹn tinh hoa và tâm thành của anh trong võ thuật. Những lớp võ thuật được mở ra liên tục, những buổi biểu diễn võ thuật phong phú và đa dạng đủ mọi thể loại của anh và các học trò vô cùng kỳ công, qua các đòn thế, côn kiếm…và không thể thiếu những chiêu thức tuyệt kỹ của côn nhị khúc hay đặc biệt là các phần thi triển nội công thật thâm hậu của anh làm thót tim người dự khán. Điều này đã cho thấy thành quả của sự chân tình và hết lòng để trao truyền của Thầy và sự miệt mài khổ luyện chuyên cần để nhận lấy của trò, qua từng thế hệ, từ Thầy anh qua anh rồi từ anh đến học trò của anh.

Chừng như tất cả mọi tinh thông tinh thục về Võ học, Võ đạo của anh tích tụ qua bao năm tháng khổ luyện đã phát tiết và thi thố hết trong thời gian này thì phải.

Và rồi đấy, cái quy luật muôn đời của thời gian là thế, đâu có miễn trừ một ai. Đến lúc từng nhịp bước võ thuật của anh chừng như nhẹ nhàng khoan hoà hẳn đi, nhưng những nét tinh hoa ẩn thoáng chung quanh vẫn thật rõ nét.

Anh đã bắt đầu chuyển sang lãnh vực Tâm thuật khi anh theo đuổi trở lại nghệ thuật Bonsai mà thời gian trước đây cũng từng yêu thích. Với Bonsai, có lẽ chỉ riêng việc nhìn ngắm để rồi tỉ mỉ tỉa cắt, chọn dáng, tạo thế cho cây cũng đã nói lên nhiều điều từ nội tâm của người thực hiện... Tôi đoan chắc rằng giữa con người Võ thuật và con người Tâm thuật của anh không có sự cách biệt nào.

Một trong nhiều tác phẩm non bộ "4 mặt" của anh, nghĩa là nhìn vào từ 4 hướng vẫn có ý nghĩa chứ không đơn thuần chỉ 1 hay 2 mặt

Nhìn suốt chiều dài nẻo đường võ thuật của anh, tôi chợt liên tưởng đôi chút đến những nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp. Những nhân vật này cũng có nhiều cơ duyên để hấp thụ các bí kíp võ công nhiều môn phái khác nhau, nhưng rồi đủ thứ rắc rối nhiêu khê trên bước đường hành hiệp giang hồ. Hết trận tỉ thí, quyết đấu này sang đến sự tranh dành ngôi bá võ lâm qua những lần giang hồ luận kiếm khác, máu đổ thịt rơi… và không thiếu những sóng gió, nghịch cảnh ngang trái này nọ.

Con người võ thuật Trần Như Đẩu, trong suốt nẻo đường võ thuật của anh, là một trường hợp thật khác lạ và hiếm thấy vì sự bình lặng và luôn ung dung thư thái. Tôi nhẩm đếm thầm qua hơn sáu mươi năm dài toàn tâm toàn ý với võ thuật như thế, dễ chừng anh đã thọ giáo phải hơn mười bậc sư phụ và qua hơn mười môn phái, võ phái khác nhau. Khổ luyện và võ công chưa tới mức thượng thừa tuyệt đỉnh đâu nhưng tên tuổi anh đã được biết đến nhiều với sự kính trọng và lòng quí mến. Cái con người võ thuật này chưa hề định phân hơn thua thắng bại với bất cứ ai, không hề tuyên xưng và nhân danh một thứ tên gọi nào. Mỗi một thế hệ học trò nào tìm đến cũng đều được ân cần đón nhận và đem hết tâm huyết sở học võ thuật võ đạo mà trao truyền cho. Huynh đệ, bằng hữu nào cũng được tương kính, giao tình chân thành và trọng mến.

Có phải tất cả những say mê ấy và rồi suốt cả một nẻo đường đời dài suốt đã dành hết cho việc tìm học, khổ luyện võ thuật, với anh đơn giản chỉ như là để theo đuổi và sống trọn vẹn, sống cho hết với một thứ nghệ thuật mà chính anh đã yêu thích chọn lấy cho mình và đã ngộ được bao điều sướng vui. Thanh thản nhẹ nhàng đến vậy mà kỳ vỹ biết bao - thưa Quyền Sư Trần Như Đẩu vô cùng quí mến.

Houston tháng 4/2013

Trần Ngọc Tự

(Đoàn Công Tác Chính Huấn)

(VP. TMP.CTCT Bộ Tư Lệnh Không Quân)

(1969 - 4/1975)

MỘT NHẬN THỨC MỚI

Một hôm tình cờ tôi lên internet tìm tài liệu về sức khỏe, khi theo link http://fansipan.over-blog.com/categorie-11442337.html thì tôi đọc được trong bài viết "Âm dương khí công" của Bùi quốc Châu đoạn văn sau tôi xin trích ra như sau:

"Tôi có dịp giới thiệu phương pháp trong này trong giới võ thuật TP. Như vào ngày 2/08/1986 ... Thành Phố đã phối hợp với tôi và võ sư Trần Như Đẩu, là người đã học phương pháp thở Âm Dương Khí Công, và đã áp dụng thành công tốt đẹp phương pháp này trong buổi biểu diễn này có sự chứng kiến của lão sư Trần Tiến (cũng đã từng dạy võ sư Trần Như Đẩu về võ thuật) và võ sư Hoắc Phi Hùng (đã hướng dẫn võ sư Trần Như Đẩu về nội công và Vĩnh Xuân Quyền)." (ngưng trích)

Điều này không khỏi khiến tôi tò mò nên tôi đã tìm gặp anh Đẩu để hỏi anh về bài viết này. Anh cho biết:

"Chuyện xảy ra khoảng năm 1984-1985, giáo sư Bùi quốc Châu, giám đốc trung tâm Diện-chẩn điều trị liệu pháp ở đường Duy Tân Quận I có giới thiệu với tôi về môn Âm Dương khí công và anh em cùng nhau thực nghiệm, chia xẻ, và sau 6 tháng tôi thấy môn này rất hay và có hiệu quả mau chóng hơn các môn khí công khác tôi đã từng tập qua, tuy nguyên lý và cách tập có vẻ khác nếu không muốn nói là có phần trái ngược hẳn lại khiến người mới tập có thể khó và không nhận ra. Và tôi đề nghị với anh nên chú ý nghiên cứu sâu thêm về phần truyền thụ cho các học viên nữ vì cơ thể người nam và người nữ được cấu tạo có phần khác biệt, và như vậy môn Âm Dương khí công mới đạt được hiệu quả tối đa cho cả 2 phái. Anh hoàn toàn đồng ý với tôi về điểm này.

Và 2 chúng tôi cùng nhau nghiên cứu mang nguyên lý Diện- chẩn vào võ thuật. Sau 2 năm miệt mài, anh và tôi đã soạn xong bộ Diện-Quyền-đạo, và tôi đã áp dụng vào thân pháp, thủ pháp và bộ pháp trong thực chiến, cũng như cho cả Nunchaku và các loại binh khí khác, và đem thực nghiệm trên người của các huấn luyện viên nòng cốt của tôi thời đó mà người bị bầm tím nhiều nhất là Đạo voi. Dũng voi, Thắng, Trung voi và Thiện, các em này đều nói với tôi cùng 1 ý nghĩ - sao đòn Thầy ra lẹ quá, mới thấy đó mà đã chạm người rồi!

Buổi biểu diễn ngày 2 tháng 8 năm 1986. Chứng minh không dùng xảo thuật khi thương đâm cổ: mũi thương để vào yết hầu, cán thương chống xuống sàn, dùng nội lực chịu và đi thẳng tới, sức đẩy tới làm cong cây thương, thương cong quá mức chịu đựng búng ngược trở lại -> nếu tôi không chụp và dẫn lại kịp thì có thể bị mũi thương đâm thủng yết hầu hay mặt mũi, còn cán thương sẽ đập vào hạ bộ.

Nhưng điều lý thú nhất đối với tôi về khám phá của anh Bùi quốc Châu là dựa vào các huyệt đạo trên mặt (dĩ nhiên phải thuộc nằm lòng) để điều trị bệnh tật nhưng cũng dựa vào những huyệt đạo đó để đả thương đối thủ. Thí dụ thấy vùng Tim trên mặt đối thủ có điểm khác thường như ửng đỏ, tì vết, hoặc thẹo, tàn nhang, nốt ruồi v.v... thì ta biết ngay đối thủ có bệnh về đường tim mạch, hoặc tim đập thất nhịp, biểu hiện ra ngoài là thở gấp, giận dữ, mặt đỏ, thì khi trúng đòn vào vùng Tim sẽ bị knock-out ngay. Hoặc đối thủ có những điều khác lạ kể trên ở vùng Gan trên mặt, chứng tỏ gan bị yếu, người mau mệt, dùng sức 1 lúc mặt bị tái xanh, bặm môi, mắt di

chuyển chậm... thì ta sẽ chú tâm tấn công vào vùng gan của đối thủ. Và quan trọng hơn cả là phải biết áp dụng bộ tay của Vĩnh Xuân, vì trong bộ tay của VX trình độ cao có bao gồm âm dương, ngũ hành sinh khắc trong đó, nên khi tấn công vào vùng tim ta phải dùng tay thủy vì tim thuộc hỏa mà thủy khắc hỏa, còn gan thuộc mộc ta phải áp dụng tay kim khi chạm vùng gan vì kim khắc mộc, như vậy mới có hiệu quả cấp thời".

Nói tới đây, anh đã chứng minh cho tôi thấy âm dương ngũ hành trong bộ tay của VX, và quả thực tuy không dùng lực nhưng khi anh nhịp nhè nhẹ vào vùng tim, gan, thận, bao tử và lá lách với 5 hành của tay, mỗi lần đúng hành sinh khắc tôi thấy đau nhói và nhẩy nhổm, trong khi các hành khác thì chỉ thấy lực nhịp nhẹ nhàng có cảm giác lan tỏa ngoài da mà thôi.

Rồi anh tiếp:

"Vài tháng sau đó anh Bùi quốc Châu chính thức cho ra mắt môn Diện-Quyền-đạo mà anh là Sư-Tổ sáng lập, và tôi là Chưởng môn đời thứ nhất. Chúng tôi tổ chức biểu diễn và giới thiệu môn Âm Dương khí công trước công chúng vào tháng 8 năm 1986. Anh có tặng tôi cuốn sách mới phát hành về Diện-chẩn điều trị liệu pháp với dòng chữ viết tay "Thân tặng Chưởng môn đời thứ nhất Diện-Quyền-đạo Trần-Như-Đẩu, Sàigòn tháng 8-1986" mà tôi vẫn giữ đến bây giờ.

Đặc điểm của Diện-Quyền-đạo là dùng bộ tay của VX, cầm nã của Thái Gia, Jujitsu, thân pháp của Bát quái, Thái cực quyền và cước pháp của VX, Thiếu Lâm Bắc phái.

Chẳng bao lâu sau, cuối năm 1986 tôi vượt biên. Sang bên này tôi vẫn để tâm quan sát nghiên cứu, thấy thực tế bên này người Mỹ đen hay trắng, Mễ hay Nam Mỹ, ai cũng to con, cao lớn dềnh dàng, nên tôi đặc biệt nghiên cứu về bộ môn Tháo-khớp mang vào thực chiến. Nguyên tắc chung là đánh vào những khớp trong châu thân với góc độ hợp lý nhất để lực tác động được tối đa làm cho khớp đó bị ảnh hưởng đưa đến sự hạn chế xử dụng hoặc phế bỏ."

Con người anh Trần-như-Đẩu quả thật đầy sức sống, năng động, sắc bén!!!

Khuyết Nguyệt Tạ đình Cường

CALIFORNIA
HOA KỲ

CHẶNG DỪNG CHÂN THỨ BA...

Sang Hoa Kỳ 1 tuần sau là Anh đi làm với "Japan Airlines" suốt 7 năm. Sau đó Anh chuyển sang làm với "DEUTSCHE POST Global Mail" (Chi nhánh Bưu điện Thương mại của Đức) cho đến hiện nay.

Và sau khi đặt chân đến Hoa Kỳ chỉ một tháng sau, Anh đã bắt đầu có lớp huấn luyện Võ-thuật tại tư gia...

Thật đúng như lời anh Phan cao Trí - một Đại Sư chưa mỏi!!!

Sang Hoa Kỳ năm 1982 với trách nhiệm trông nom săn sóc 5 người con còn nhỏ khi đó, nhưng chị Thiếu Anh (hiền thê của Anh) vẫn không chịu nhờ đến tiền phụ cấp của Chính phủ Mỹ, mà Chị cố gắng hết sức vừa đi làm vừa đi học. Cuối cùng Chị cũng lấy được BA về Business-Financial-Accouting vào tháng 6 năm 1990. Chị xứng đáng là một gương sáng về lòng kiên nhẫn, hiếu học và quyết tâm vươn lên trong cuộc sống.

Gia đình Anh xuất cảnh trước, năm 1982

Anh đến Mỹ tháng 1 năm 1991 - anh Hoàng, Anh, anh Nghĩa, anh Lợi

Tham gia triển lãm Bonsai ở South Coast Plaza năm 1998, trong cuộc triển lãm Hoa Lan "Fascination Of International Orchid Show"

Tham dự buổi tiệc của Tổng hội Nghiên cứu và Phát triển Võ-thuật Thế-giới

Luyện Linh-giác với Giáo sư Đặng Thông Phong

Niêm thủ và Tầm kiều với Khoa - gừng càng già càng cay

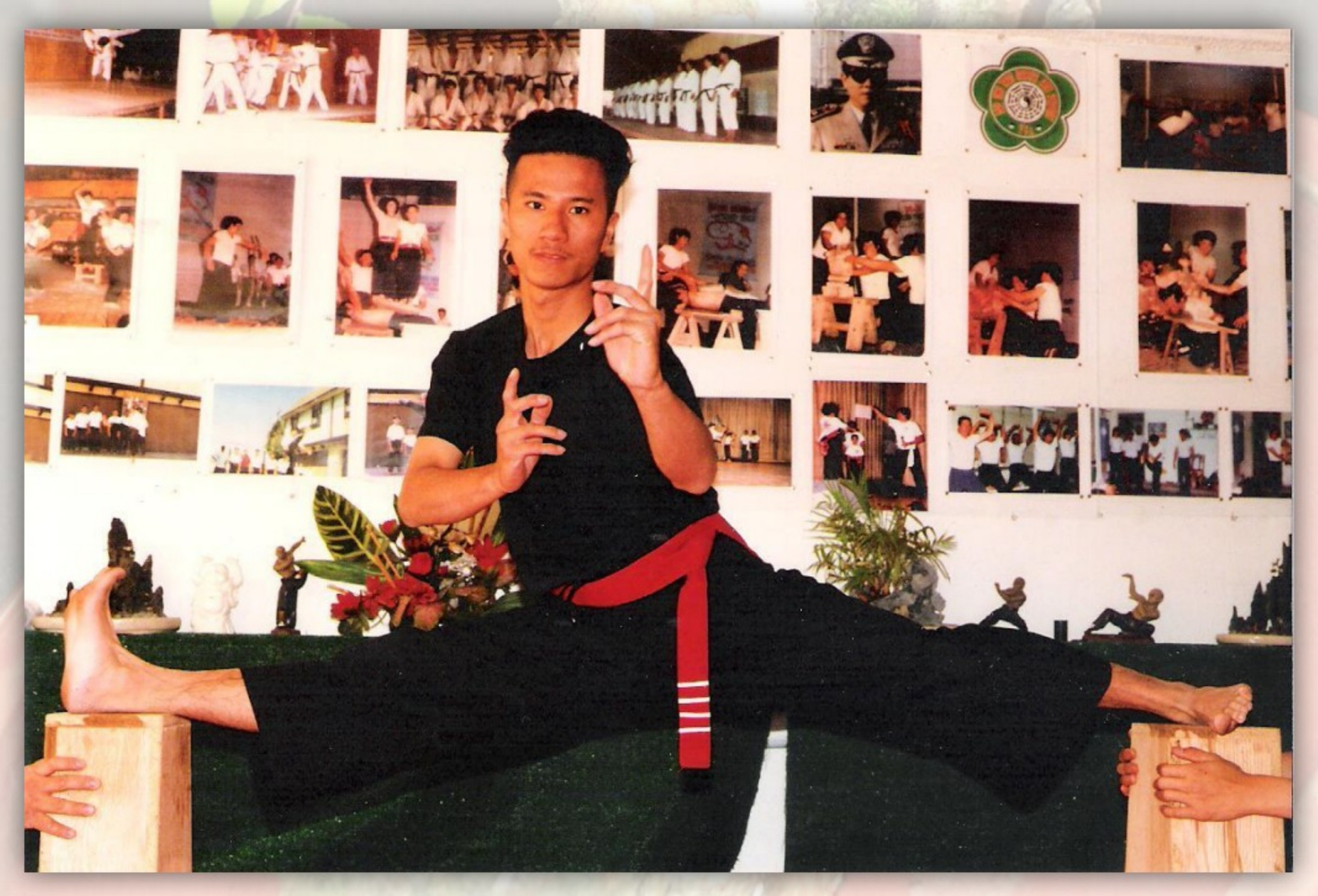
TRUYỀN HẾT TUYỆT NGHỆ TẠI HOA KỲ

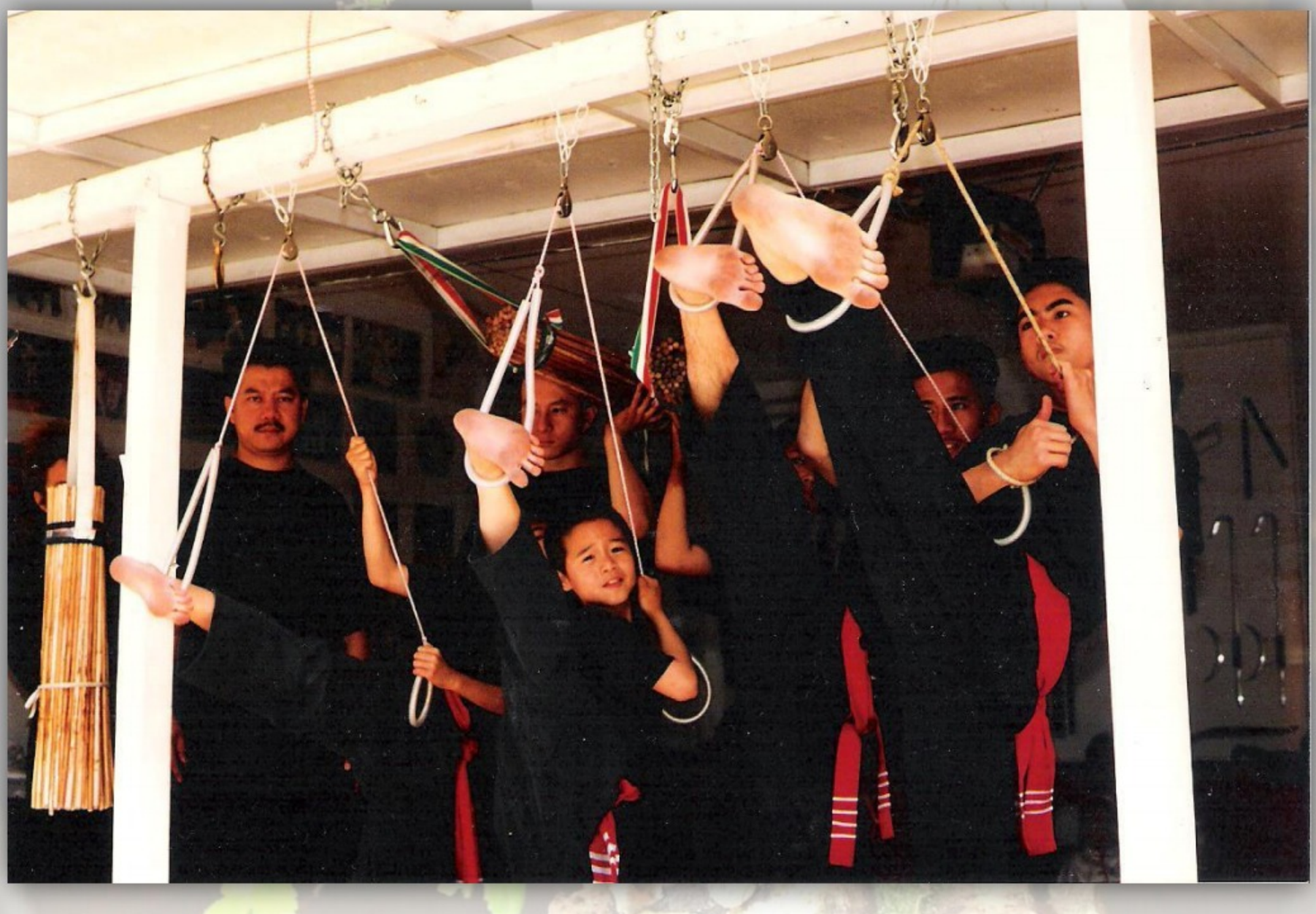

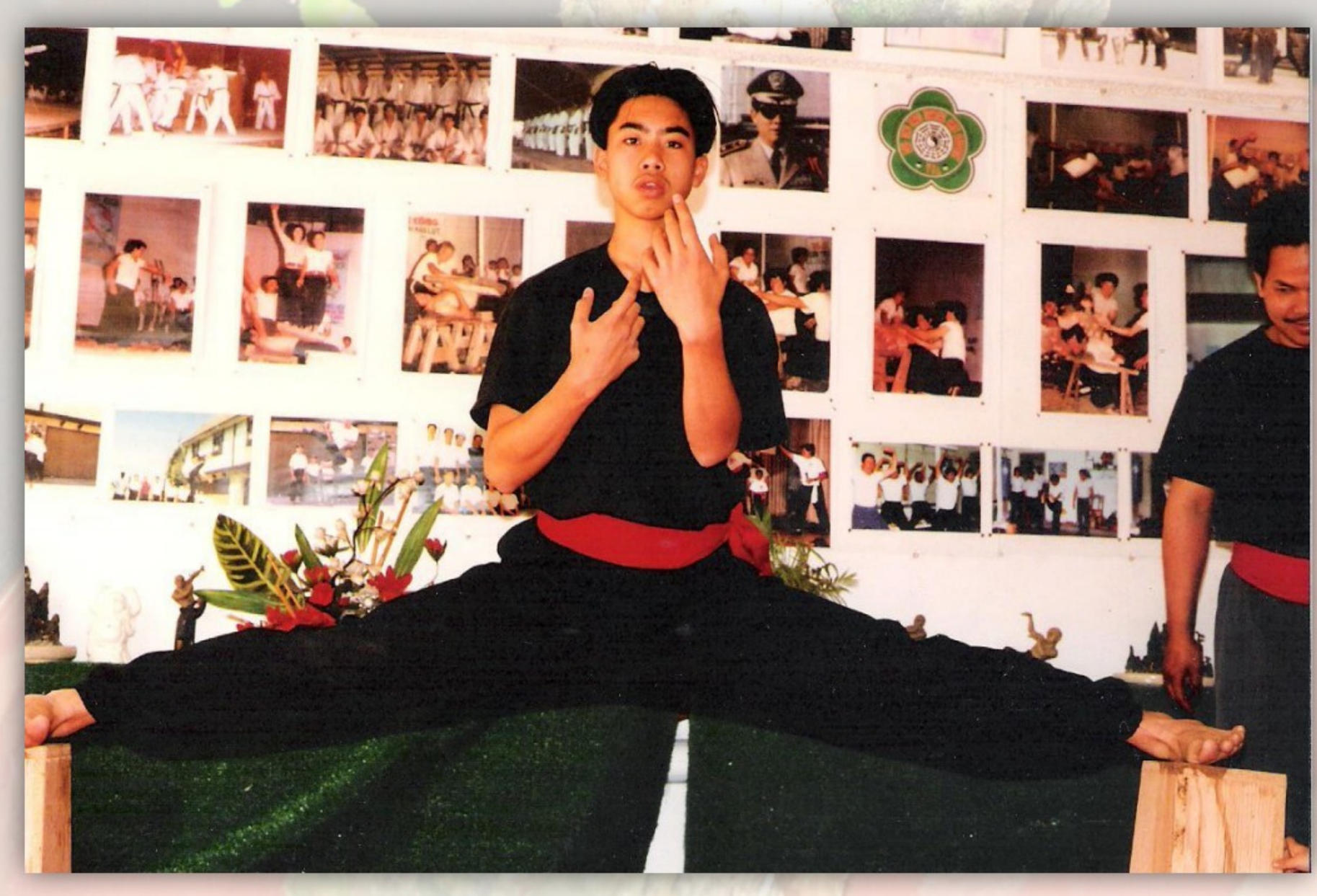

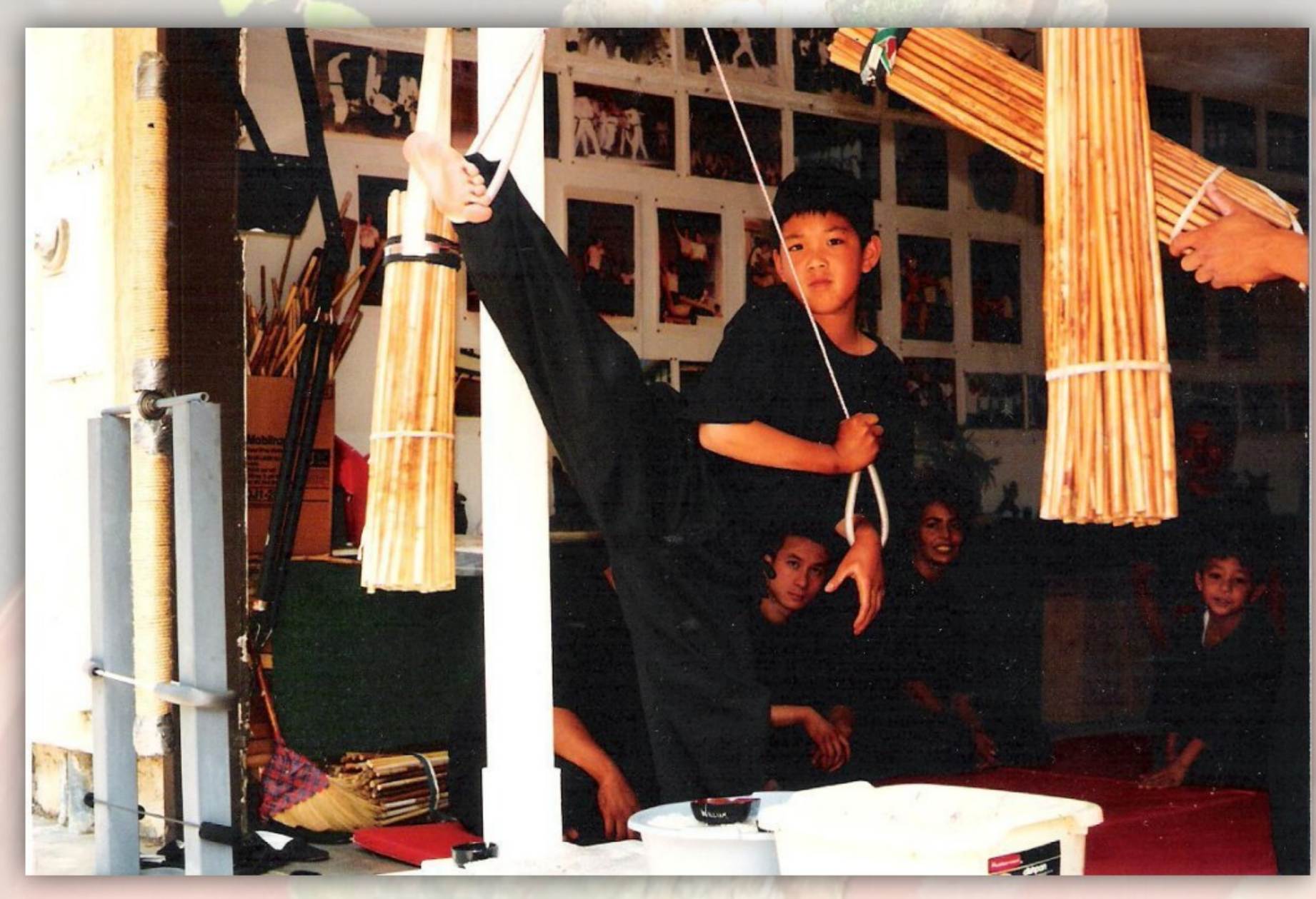

Calvin Klein

FX510

Anh thu nhận học trò từ mọi lứa tuổi, không từ nan, vì qua kinh nghiệm chính bản thân mình cộng với số kiến thức dồi dào hơn nửa đời nghiên cứu và luyện tập nên Anh đã đúc kết thành những hệ thống và phương pháp hữu hiệu dẫn đến thành công phù hợp hầu như cho từng cá nhân!

Nhìn dàn "binh khí" treo trên vách trong tấm ảnh này, có cả một số "phi tiêu" của Ninja, chúng ta cũng đủ nhận ra niềm đam mê cùng sức hấp thụ của Anh về võ thuật!

Quả thật không phải ai muốn như Anh cũng được, mà cần có nhân duyên tốt, hay nói cách khác, cần hội đủ cả 3 điều kiện "Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa".

Và quan trọng nhất, điều cốt tủy từ Anh là - tận tâm cho đi hết những gì một đời mình đã thâu thập!

"Trần Như Đẩu là một người tài hoa. Con người anh là sự kết hợp phong phú của nhiều tài năng đặc biệt, và là sự quy tụ của nhiều vai trò xuất sắc anh đã sống.

Anh là một phi công oai hùng trong thời chiến, một chuyên viên xuất sắc của Ngành CTCT, một võ sư hàng Chưởng môn trong làng Võ thuật Việt Nam, một nghệ nhân bậc thầy của nghệ thuật Bonsai và Non bộ. Anh đã thành danh, nhưng anh luôn khiêm tốn.

Tôi hãnh diện có anh là một người bạn tốt từ 50 năm nay..."

Nhà báo Đinh Sinh Long

Cựu Chủ bút Tập San Lý Tưởng Không Quân (1974-4/1975)

Anh mang kỹ thuật Jujitsu hòa nhập với Nunchaku quăng bay đối thủ - một điều ít ai làm được!!!

Lời nhận xét của anh Đinh Sinh Long đã đúc kết chương cuối, cũng như đúc kết phong cách về một con người nhỏ nhoi và bình thường như những con người nhỏ nhoi bình thường khác. Và con người nhỏ nhoi bình thường ấy đã ở giữa chúng tôi qua nhiều thời khoảng và cảnh đời, ghi đậm dấu những kỷ niệm đằm thắm không thể nào quên...

Lời thưa cuối

Thưa quý hiền huynh và các hiền hữu,

Cùng các bạn võ sinh thân mến,

Khi đọc xong dòng cuối cùng nơi trang chữ cuối cùng của tập sách này, trong tôi chừng như oà vỡ vô vàn những cảm xúc thật khó tả. Biết bao nhiêu những hình ảnh về mỗi một nơi chốn xưa cũ _ về từng khuôn dáng mỗi một con người và mọi điều vui nhớ, êm đềm và sôi nổi, khổ nhọc và vinh quang…của suốt cả một thời khoảng ấy hiển hiện rồi đan quyện vào nhau_bồi hồi quá, bâng khuâng xao xuyến quá.

Cái nẻo đường dài từ buổi nào như thể đang ở ngay cạnh đây mà thôi.

Biết nói những gì để có thể bầy tỏ cho trọn vẹn được lòng biết ơn chân thành của tôi đối với quý hiền huynh, các hiền hữu cùng các bạn võ sinh thân mến. Từng bài viết, mỗi câu chuyện kể lại và những tâm tình được nhắc nhớ trong tập sách đã là món quà vô cùng quý giá và tràn đầy nghiã tình cho tôi. Xin được thưa rằng con người nhỏ bé này, đã có mặt và đồng hành cũng như vẫn sẽ luôn luôn hiện diện mãi bên cạnh quý hiền huynh, các hiền hữu cùng tất cả các bạn qua những tháng năm cuộc đời. Và cũng vẫn với những chân tình trọng kính đầy quý mến.

Trân trọng,

Trần Như Đẩu

MỤC LỤC

Hình bìa: trang 1-2

Lời nói đầu: trang 3.

Phần đầu - Võ thuật: trang 4.

Người bạn quí (anh Phạm Hi Oánh): trang 5-8

Bài viết của Giáo sư Đặng Thông Phong: trang 9-11

Bài viết của Võ Sư Kim Phúc Nam: trang 12-13

Bài viết của GM Phạm Gia Cổn: trang 14-15

Bài viết của GM Từ Võ Hạnh: 16-17

Tình huynh đệ (Võ Sư Phạm quang Trình): trang 18-22

Khi Đại Sư chưa mỏi (anh Phan Cao Trí): trang 23-27

Duyên hay Nghiệp (anh Trương Nguyên Thuận): trang 28-37

Đại hội Võ đường Thần Phong lần thứ 45: trang 38-44

VĐTP trong thuở niên thiếu của tôi (Võ Sư Lê Văn Xuân): trang 45-47

Bài viết của anh Phạm Đình Cung: trang 48-49

Hồi tưởng (Võ Sư Mai Trọng Hiếu): trang 50-52

Một người Anh (Master Nguyễn Duy Hạnh): trang 53-57

Lịch sử Võ Đường Thần Phong (anh Trịnh Khải Hoàng): trang 58-93

Tháng ngày rong ruổi: trang 94-118

Tự thuật (anh Trần như Đẩu): trang 119-149

Nhật Bản, chặng dừng chân đầu tiên: trang 150-166

Bài viết của Võ Sư Nguyễn Văn Đạo: trang 167-169

Tôi và anh Trần Như Đẩu (anh Nguyễn Đắc Thọ): trang 170-175

Kỷ niệm tập võ với Thầy (Võ Sư John Phan): trang 176-177

Người Thầy đáng kính (anh Phan Nguyễn Đăng Khoa): trang 178-180

Bài viết của anh Son Doan: trang 181-184

Võ thuật vẹn toàn (anh Vu Nguyen): trang 185-197

Vẫn cùng nhịp bước đồng hành: trang 198

Bataan, chặng dừng chân thứ nhất: trang 199-211

Phần hai - Tâm: trang 212-213

Bonsai và tiểu cảnh (bác Bùi Xuân Đáng): trang 214-218

Bonsai, non bộ, tiểu cảnh với những bậc Sư: trang 219-226

Hội Hoa Lan tại Westminster (tác giả Cụm Lan Già): trang 227-242

Nghệ thuật Penjing/Lời giới thiệu (Giáo sư Nguyễn thị Nhung):243

Có 1 con người (anh Trần Ngọc Tự): trang 244-255

Một nhận thức mới (Khuyết Nguyệt Tạ Đình Cường): trang 256-258

California, chặng dừng chân thứ hai: trang 259-275

Lời cuối (anh Đinh Sinh Long): trang 276

Lời thưa cuối (anh Trần như Đẩu): trang 277

Mục lục: trang 278-279